-

# STAR TREK

# CLASSIC SERIES

Carmen Carter

# Sny o krkavcích

# PROLOG

Kyron Gentai-Hann, synovec, který se do Vznešeného Kotzerova domu dostal sňatkem a byl kapitánem Falchionu, plavidla Jeho Imperátorského Veličenstva, se nudil a zlobil. Nuda a zlost ho provázela celý rok, od té doby, co ho Klingonská vojenská rada „poctila“ vysláním na sluneční soustavu Belennii, bezcenné vlastnictví Říše, jehož postavení ve velmi odlehlém koutě klingonské části vesmíru bylo strategicky naprosto bezvýznamné.

Že tak uznávaný a zdatný válečník, jako byl Kyron, dostal po dlouhých letech služby Říši takový úkol, vyplývalo bezprostředně z jeho svazku se Vznešeným Kotzerovým domem, který však nyní byl vznešený jen podle jména. V posledním roce měl Kyron dost klidu na to, aby s rostoucí zahořklostí litoval, že se přiženil do rodiny, jež upadla do nemilosti hlavy Říše. O své manželce přitom vůbec neuvažoval a věřil, že i ona mu oplácí nedostatek zájmu.

Jako Klingon nepociťoval nutnost nechávat si svou rostoucí rozmrzelost jen pro sebe. Z mála chabých možností, jak si ji odreagovávat, mu zůstávala výsada pouštět hrůzu na posádku Falchionu. Jeho podřízení se nenudili a nezlobili o nic méně než on, a navíc neměli na kom si vybít špatnou náladu. První měsíce dlouhého letu na Belonnii strávili častými rozmíškami a hašteřením, jež nutně ústilo do fyzického násilí. Z něho vyplývající úmrtí pak poněkud uvolňovala prostor v přecpaných kabinách pro posádku, a tak nejméně snesitelné napětí klesalo. Koncem prvního roku této cesty se zbývající příslušníci posádky mrzutě smířili s monotónním hlídkováním v kvadrantu vesmíru, který obsahoval jednoho bílého trpaslíka, dvě žluté hvězdy bez oběžnic, 4020 asteroidů o takových rozměrech, aby si zasloužily zakreslení do mapy hvězdné oblohy, a kometu, která se tu pravidelně objevuje vždy jednou za 845 let.

451. dne hlídkové služby kapitán Kyron dlouze a zeširoka rozkládal o tom, jak říšské ministerstvo zbaběle císaři poradilo, aby uzavřel s Federací příměří. Takováto kritická slova hraničila s velezradou. Avšak kapitán se velmi mýlil, pokud si dělal slastné naděje na to, že bude odvolán do Klinzhaie a postaven před soud. Příslušníci jeho posádky si již dávno odvykli naslouchat jeho slovům, přestože je na ně chrlil nahlas a bojovně.

„Mír je dobrý leda tak pro ty sraby z těch shnilých kocábek Federace!“ vřeštěl kapitán ze svého velitelského trůnu. Na bronzové pokožce mu naskakovaly krůpěje potu, klikaté obočí se mu divoce ježilo vztekem a při prudkém dechu mu při řečnění splihle visel vlhký knír. „Z míru tyjou jako z prašivé mršiny!“ Divoce pronášené útoky proti vlastní vládě dosahovaly nyní horečnatého vrcholu a hned po nich následovalo odsouzení jejích dřívějších nepřátel.

Zahleděl se na rudé stíny v podpalubí a trochu snížil hlas: „Ať vás jejich proradnost neklame,“ upozorňoval znaveného navigátora, „Jsou sice slabí, ale taky prohnaní…“

„Veliteli,“ ozval se hlasitě spojovací důstojník, „dostávám zprávu.“

„… a měli by se rovnou zabíjet jako vadná novorozeňata.“ Kyron se odmlčel, aby se nadechl, a teprve teď si uvědomil, že někdo z posádky něco říkal. Během svých jízlivých výpadů nebyl v uplynulých 451 dnech nikdy přerušen a nebyl vůbec připraven na takovou novotu.

Proto na provinilého důstojníka vztekle zahřměl: „Kathe, teď není čas na spojení.“ Jakmile se kapitán rozbouřil, bylo mu lhostejné, kam vyšle blesky.

„To není, pane veliteli,“ přisvědčil s náležitou pokorou Kath. Nezvyklá situace zřejmě ohromovala i jeho. „Jenže nejde o zprávu z velitelské základny, nýbrž z nějaké cizí lodi.“

Po těchto slovech se ozvala drsná kletba a přihrbená postava v šerém koutě kapitánského můstku náhle ožila. Krátce nato se trochu opožděně, ale s horečným spěchem pracovalo u počítače. „Podle snímačů je neoznačené výzvědné plavidlo zachyceno ve vzdálenosti 457 kilometrů a blíží se k nám v kursu 94 celých 12,“ hlásil nedbalý vědecký důstojník s takovým klidem, jaký mu úzkost dovolovala.

Kyron jásavé zavyl. „Blbče! Máš oko z Kašparovy krávy!“ Od pasu vytasil trhač a vědeckého důstojníka na místě omráčil. Tím se trochu uklidnil a věnoval se narušitelské lodi.

„Vztyčit štíty,“ zavelel s úšklebkem. „Phasery na cíl!“ Pro těžký křižník bylo neoznačené plavidlo výbornou příležitostí k zásahu. Kyronovi nezáleželo na tom, zda mu od něho opravdu hrozí nebezpečí. Falchion přece již dlouho neprováděl bojové manévry. Pak se však přece jen zamyslel a zeptal se Katha: „Kdo je to?“

Kath přerušil spojařskou činnost a ze spojového překladače se hihňavě ozvalo: „Nejposlušnější sluha Říše, nehodný pozornosti, dovoluje si ponížene poprosit…“

„Somráci!“ odplivl si znechuceně Kyron. Dohromady k ničemu mu nejsou tyhle hyeny, které si bídně opatřují živobytí z toho, co zanechává Klingonská říše. „K palbě připravit!“

„Přinášíme vám veliké bohatství a moc,“ pokračovalo huhňání ze vzdálené lodi.

Kyron ještě počkal s dalším povelem. „Jaké podvody na nás ta chátra chystá?“

„Našli jsme takovou kořist, vrak,“ pokračoval somrák, „můžeme podat zprávy…“

Kapitán Falchionu Kathovi nařídil zapnout spojení. „Kde? Kde je ten vrak?“ zeptal se.

„Ach, vážený pane lodní náčelníku,“ odpověděl somrák s pečlivou ponížeností, „bylo by pro nás potěšením podělit se s vámi a tyto údaje v zátiší vaší lodi…“

A dostat taky část kořisti, bleskla Kyronovi hlavou pragmatická úvaha. Prudce nakopl omráčeného technického důstojníka a vyzval ho, aby se co nejrychleji probral z mrákot. Jaeger totiž zručně pracuje se snímačem myšlenek a bude ho brzy zapotřebí.

„Tak dobrá," řekl neochotně Kyron. „O podmínkách se dohodneme. Připravte se k přenosu k nám na palubu." Znovu se zašklebil a vycenil zuby. Až od somráků dostane zprávy, které potřebuje, bude mít dost příležitostí, aby je zničil.

# PRVNÍ KAPITOLA

Kapitán James T. Kirk z lodi Spojených států Enterprise ztuhl jako mrtvola, když viděl, že mu na prsa míří phaser. Oba jeho druhové se chovali jako on. Zbraň působila velikým dojmem. Na nablýskaném kovovém povrchu se skvěly jako šperky ústí energetických hlavní, pulsující v hypnotizujícím rytmu. Tvář za phaserem se ani nepohnula.

„Přicházíme v míru," prohlásil klidně kapitán. Měl nižší a statnější postavu než muži po jeho boku, ale působil velitelsky, spíše díky síle své osobnosti než pro zlatou stužku na kabátě. Kirk se usmál co nejpodmanivěji a na znamení přátelství otočil dlaně obou rukou vzhůru. Jeho statná postava, stojící v cestě, však nedávala najevo, že by hodlal ustoupit. Kulatý obličej muže s phaserem se zlobně svraštil a jeho ruce pevněji sevřely zbraň. Úzký průchod zůstával i nadále přehrazen.

Jeden z Kirkových druhů, starší muž v modrém, nadhodil: „Což takhle říct, zaveďte mě k svému veliteli?"

„To není moc originální, Kostro."

„Pro nás staré mazáky asi ne, ale on to třeba nikdy neslyšel."

Druhý z Kirkových druhů to zkusil po svém. „Žádáme okamžitý přístup do další oblasti. Nechte nás projít." Vulkánec hovořil rozhodně důrazněji než kapitán, ale taky to k ničemu nevedlo. Naopak vrčení ozbrojenců s phasery nabylo na intenzitě.

McCoy si odfrkl. „To se povedlo, Spocku. Máte ohromné diplomatické schopnosti. Když si nedáte pozor, necháte nás postřílet. Stačí zmáčknout spoušť phaseru, našít to do trupu a je celá tahle obchodní čtvrť v háji." Širokým gestem paže objal nejen uličku, v níž stáli, ale i značnou část okolní kovové stavby. „Pokud jde o mne, nemám právě chuť snídat vzduchoprázdno."

Vědecký důstojník si chladně změřil lékaře pohledem. „Nelogičnost této situace nefascinuje, ale otravuje." A o krok pokročil.

„Jen klid, pane Spocku," zadržel ho konejšivě kapitán. „Nesmíme domorodce vyplašit." A nadále se usmíval vstříc hlavním phaserů. „Jsem opravdu přesvědčen o tom, že z nás budou zakrátko přátelé. „Pro změnu však nyní krok vpřed udělal Kirk.

Phaser vypálil a nad těly tří důstojníků projely jasně rudé pruhy.

„Zemřete, klingonští psi!" zavřeštěl útočník, znovu vypálil, otočil se a odběhl chodbou pryč.

„Čeká se ode mne, že padnu jako raněný nebo umírající?" zeptal se šelmovsky Spock, jakmile ten mladík zmizel.

„To není k smíchu, naprosto ne," povzdechl si McCoy. Tři muži pak postupovali dál vnějším okruhem stanice a mířili k jejímu středu. „Jen počkejte, jestli si někdy budu chtít s vámi hrát na strážníky a na zloděje." Na tuto narážku na lidské dětství Vulkánce nenapadla žádná odpověď. Doktor využil toho, že se Spock odmlčel, a otočil se ke Kirkovi: „Tohle fiasko radši velitelství Flotily nehlas, Jime. Mohlo by to pokazit tvou jinak bezvadnou vojenskou kariéru."

„Někdy vyhraješ, jindy prohraješ," odtušil Kirk filozoficky a usmál se při vzpomínce na pihovatou tvář, která mu připomněla jeho vlastního synovce Petera, když byl v tom věku.

Na průsečíku uličky s třetím okruhem stanice se Kirk podíval nalevo i napravo na stáčející se zdi a snažil se aspoň zahlédnout toho chlapce. Ale drobná postava zapadla v davu dospělých. Za svými povinnostmi chvátali zaměstnanci stanice, většinou lidé a Andorijci, oblečení v purpurových oděvech. Pomalejší byli různí kupci a obchodníci, kteří vcházeli a vycházeli do prodejen lemujících celý pruh. Napříč přecházel kolébavým krokem hlouček Tellaritů a před oběma lidmi a jejich vulkánským přítelem křečovitě prchal osamocený Crysalliďan.

„Ten chlapeček," ujal se opět slova Spock, „přesně ukazuje, proč je tak obtížné zajistit si trvalejší příměří s Klingony."

„Chcete tím říci, že je nepřítelem mírové iniciativy?" otázal se ho vážně McCoy a po očku sledoval, jak blazeovaně se asi zatváří Spock. Kirkovi neušlo, že se doktorovi stále lépe daří pitvořit se po Spockovi.

Spock odpověděl stejně vážně: „Slova 'zemřete, klingonští psi' v sobě nemají ducha smířlivosti." Kdyby si uvědomil, že si z něho McCoy utahuje, asi by si ho nevšímal. „Skutečnost, že se takový postoj objevuje u tak mladých, dává tušit, na jaké překážky bude narážet další generace v úsilí o přátelské vztahy s Klingonskou říší."

„Ale, Spocku, z příměří přece nevyplývá, že musíme Klingony milovat," oponoval McCoy. „Znamenalo to jen, že je musíme přestat zabíjet. A ovšem i to, že oni musí přestat zabíjet nás."

Díky dlouhým zkušenostem Kirk cítil, že oba jeho důstojníci se chystají k rozsáhlému sporu, třebaže ještě nebylo přesně vymezeno, o čem se budou přít. Proto se pokusil takticky je odvést k něčemu jinému.

„Takovýhle jsem si odjakživa přál mít." Spock i McCoy sledovali, kam ukazuje kapitánova natažená paže s ukazováčkem, a viděli výlohu malého krámku, kde se prodávají použité potřeby pro horníky v kosmu. Kromě obnošených ochranných oděvů s příslušenstvím tam bylo vystaveno i solární nádobí a zastaralé zábavné nahrávky.

McCoyovy oči v té změti předmětů rozeznaly jednu maličkost, která upoutala Kirkovu pozornost. „Ten nůž." „Tyrelská čepel, Kostro. Pátá dynastie."

Spock se zadumal nad dlouhým tenkým ostřím a krátkou rukojetí. „Spíše čtvrtá."

„Pozor, Jime," McCoy zatáhl Kirka za ruku zpátky. „Tomu obchodníkovi stačí, aby se na tebe podíval, a

hned zdvojnásobí cenu.“ Čekal, dokud Kirkovi z očí nevyprchala roztouženost. „Tak, a teď to můžeme zkusit.“

Jakmile překročili práh krámku, doktor se přes rameno ohlédl po Spockovi. „A vy taky ani muk.“

Vulkánec mlčky sledoval, jak malý zavalitý muž ve vlajícím hávu z místního Obchodního sdružení zdraví jeho lidské druhy. Vyměnili si bezvýznamné zdvořilůstky a pustili se do obřadného rozhovoru o zboží, které nikoho z nich nezajímalo. Jakmile však padla první zmínka o noži, obchodník hbitě vytáhl zbraň z výlohy.

„Krásná umělecká práce a opravdu málokdy mám to štěstí takovou věc nabídnout. Tyrelské čepele se cení pro…“

McCoy ho přerušil. „Za kolik?“

Obchodník vtiskl nůž Kirkovi do dlaně. „Jen potěžkejte a všimněte si propracovanosti dílo skutečného řemeslníka. Nikde kolem nenajdete nic podobného.“

„Za kolik?“ trval na otázce doktor.

Kirk byl příliš zjevně okouzlen zbraní. Obchodník se na okamžik zarazil, aby si prohlédl zákazníka, a potom řekl cenu.

„Dvě stě?“ McCoy výsměšně zahučel. „Jime, tenhle chlápek si nejspíš myslí, že jsme turisté.“

„Prosím vás, pánové,“ zavrtěl obchodník zoufale hlavou. „Za takovýhle kousek je dvě stě jako nic. Na každé planetě by stál ke třem stovkám. Vy máte to štěstí, že tahle stanice leží v zapadákově a že starožitnosti nejdou moc na odbyt.“

Spock natáhl po nůži ruku, aby si jej prohlédl, ale mezitím jej Kirkovi již vzal z ruky McCoy.

Obchodník nasadil dobře nacvičený výraz předstírané upřímnosti. „Samozřejmě jsem ochoten poskytnout důstojníkům Federace zvláštní slevu.“

McCoy i Kirk se rovněž usmívali, jako by mu důvěřovali.

„A kolik tedy slevíte na tyhle proužky?“ Kirk blýskl distinkcemi na rukávě směrem k pultu.

„Pro vás, pane kapitáne, to bude aspoň pětadvacet.“

Spock otevřel ústa, ale hned je rychle zavřel, neboť McCoy se na něj varovně podíval. Lékař obracel nůž ze všech stran a kriticky zkoumal jeho povrch. „Rukojeť je naprasklá.“

„Je velmi stará,“ řekl obchodník a vytrhl nůž McCoyovi z ruky. „Věk zanechává stopy. Potom nůž znovu nabídl Kirkovi: „Sto padesát.“

„A ostří je tupé,“ podotkl McCoy. Lehce kopl kapitána do holeně a ten ztratil zájem. ,

Muž za pultem sledoval, jak McCoyovy poznámky působí na zákazníka. „Ostří je trochu otupělé, protože nůž se užíval, pane kapitáne. Nebyla to jen hračka na parádu.“ Zdálo se, že Kirkův zájem opět poněkud ožil, ale nevypadal nijak nadšeně. Obchodník už působil podrážděně a k prodeji přistupoval vášnivěji. „Sto dvacet pět a to je má poslední nabídka.“

Tentokrát poprvé Spock hlasitě promluvil, dříve než mu v tom McCoy stačil zabránit. „Je-li ta cena přijatelná, je ten nůž buď padělek nebo byl získán nelegální cestou.“

Po těchto slovech obchodník vyškubl Kirkovi nůž a strčil jej pod pult. „Promiňte, prosím. Není to vlastně na prodej.“ A zase se začal usmívat.

Když všichni tři vyšli z krámku, McCoy řekl: „Jime, to ale nebyl padělek.“

„Ne, to nebyl.“

Spock nemohl potvrdit jejich úsudek, neboť McCoy mu nedal možnost prohlédnout si zbraň podrobněji. „Doktore, kdyby to byla pravá tyrelská čepel, určitě musela být propašována z Tyrelské soustavy.“

„My přece jsme důstojníci kosmické lodi a ne nějací mezihvězdní celníci.“

Vulkáncem to však nepohnulo. „Opravdu málo těší vlastnit umělecké dílo, které bylo odvezeno z původní planety, kde vzniklo, proti vůli místního obyvatelstva.“

„To ne, myslím, že ne,“ řekl Kirk pokud možno přesvědčivým tónem.

„Byl by to býval nůž za babku,“ mručel lítostivě McCoy.

Kirk nyní viděl, že bitevní šiky jsou jasně vymezeny, ale McCoyovi a Spockovi nezbýval čas na to, aby si užili slovního šermu. Cesta náhle končila u portálu s obloukem. Za portálem pak ležela rozsáhlá síň pod kupolí, k níž se sbíhaly všechny cesty ve Wagnerově obchodní stanici. Důstojnici kosmické lodi upírali zraky na jedinečnou architekturu střediska. Broušené plošky oceli rámovaly podlahu i kupoli a pomáhaly zvyšovat efekt inkoustově černého prostoru táhnoucího se všude kolem, nahoře i dole.

Nad kupolí pak jako malý měsíček jemně zářila Enterprise, jakoby nehnutě visící v prostoru na temném pozadí vesmíru. Když Kirk přecházel po průhledné podlaze omezené kruhovitou stěnou, předstíral, že ho pohled na vlastní loď příliš nevzrušuje, ale v hloubi duše cítil stejné rozechvění jako vždycky, když se na ni díval z dálky. Dychtivýma očima přejížděl po známých obrysech diskovité hlavní paluby a po štíhlých liniích motorových jednotek, které ji poháněly.

Také Spock šel až ke stěně pod kupolí, ale nedíval se vzhůru, nýbrž ven, a zkoumal čtyři soustředné kruhy tvořící základ stavby stanice. „Wagnerovu stanici projektovala T’Rall z Vulkánu, ale již v mládí, ještě než se plně rozvinuly její stavitelské vlohy.“

Kirk pokynul McCoyovi, aby šel za ním, ale McCoy se zastavil uprostřed kruhovité podlahy a očima si přeměřoval vzdálenost k nejbližšímu východu. „Pokud je to v malém, nemám nic proti tomu zdržovat se v prostoru.“ Žalujícím ukazováčkem namířil na neviditelný povrch pod nohama. „Tohle se skutečně vymyká z ruky.“

Spock se na něj podíval od stěny. „To je pravda, tento architektonický rys neplyne z funkční nezbytnosti. Ale svědčí o estetickém vlivu jejího andorijského školení. Andorijci mají sklon trpět klaustrofobií.“

Vzduchem se rozezněl tichý zvuk chronometru a Kirkovi se vrátil smysl pro povinnost. Kdyby nepospíchal, přišel by pozdě na schůzku s ředitelkou stanice, a to by se mohlo vykládat jako vojácká drzost. Takovéhle malé stanice v kosmu, jež jsou často ig-

norovány vzdálenou ústřední vládou, snadno pokládají za urážku, když se něco podobného přihodí. Nerad se odvrátil od Enterprise, pokynul Spockovi a přešel do středu. „Doktore, vypadáš na zvracení, stejně jako můj první důstojník."

„Nemám rád výšky," podotkl podrážděně McCoy. „V budoucnu se už vyvaruji andorijské architektury. Správně to dělají Hortové, když pevnou skálu provrtávají tunely."

Spock chladné přehlédl doktorovo kritické brumlání. „Kapitáne, musíme se sejít s ředitelkou stanice Frielovou za osm celých šest desetin minuty." S důvěrou ukázal na jeden z osmi zdánlivě totožných portálů, vedoucích pod kupoli, a řekl: „Tudy."

„Už jdeš, doktore?" zeptal se Kirk a snažil se držet krok s tempem svého prvního důstojníka.

„Rozhodně ne," odpověděl důrazně McCoy. Když skláněl hlavu pod třemi pegasy půvabně se vznášejícími ve vzduchu, poznamenal: „Jsem mimo službu, takže se mohu vyhnout oficiálním návštěvám. Tohle je obchodní stanice a já zamýšlím rozvíjet mezihvězdný obchod čistě do výše svého konta."

„Tak se radši vyhni potížím," zvolal Kirk, když doktor zamířil jiným směrem.

Díky tomu, že Spock neomylné určoval směr, oba důstojníci přišli na schůzku dokonce s časovým předstihem. Bohužel to nebylo dostatečně včas pro ředitelku Frielovou. „No, už je na čase," zaburácela na ně mohutná žena, když jí vcházeli do dveří kanceláře.

Kirk potlačil zklamaný povzdech a připravoval se na hodinku či dvě únavné diplomacie. Vrhl předstíraný úsměv směrem k ředitelce, jenže ta okamžitě dala jasně najevo, že její netrpělivost nepramení z jejího temperamentu, i když jí vlasy zrzavě svítí a v tváři má hezké irské rysy. „Máme tu naléhavou depeši z blížící se nákladní lodi. Kapitán sděluje, že je napadlo klingonské válečné plavidlo."

Spock zvedl obočí a Kirkovi se stáhly koutky úst. „V prostoru Federace?"

„Nemám podrobnosti," řekla Frielová a rukou odhrnula kopec zvukových kazet a potištěných papírů na stůl, aby se dostala k terminálu svého počítače. Stiskla několik tlačítek a naskočil obraz štíhlého Andorijce s kobaltově modrou pletí. „Timmo, už jste obnovili styk se Saucy Lady?"

„Ne," zašeptal s náznakem místního přízvuku. Frielová vypnula terminál a pronesla poměrně zřetelně zvláště oplzlou orionskou kletbu.

„Plně souhlasím," řekl Kirk. Nevšímal si toho, že Spock zřejmě touží po tom, aby mu to přeložili. „Co jste až dosud slyšela?"

„Hlavně šumy Před patnácti minutami Timmo zachytil naléhavou depeši. Že jde o tísňový kód, bylo úplně jasné, ale výklad byl příliš kusý, a tak nemáme úplnou představu o tom, k čemu došlo. Určitě však k útoku," řekla vztekle, když viděla pochyby v Kirkových očích. „Neil je starý kosmický vlk. Na Wagnerově je už sedm let a nepropadá hysterii, když tu a tam vidí klingonskou válečnou loď."

„Tu a tam?" Kirkovi se od krku vzhůru do tváře zvolna rozlévalo teplo. „Kolikrát vlastně pronikli Klingoni sem do sektoru?"

Frielová si trochu nepřesvědčivě odkašlala, ale nezískala tím víc než pár sekund. „Nu, tu a tam."

„A kdy k tomu došlo naposledy?"

Její pozornost zčistajasna upoutaly záznamy a papíry, a tak k nim přistoupila. „Asi před osmi či devíti měsíci."

„Jednání o příměří skončila teprve minulý měsíc," upozornil Spock.

Ředitelka stanice adresovala odpověď raději nevzrušenému Vulkánci, aby nemusela přímo čelit Kirkově zuřivosti. „Jsme tu daleko od domova. Klingoni, lidé, Andorijci. Za pár let běžného hlídkování je posádka otrávená a unavená životem na lodi. Potřebují dovolenou na pevnině."

„A jsou ochotni platit nejvyšší ceny za nové zásoby," řekl Kirk.

Frielová pokrčila rameny. „Nejsem ve vojenské hodnosti nebo na vojenském objektu. Já po nich nestřílím a oni nestřílejí po mně. Tak co je špatného na…"

Její obranu přerušil zvuk jejího interkomu. Znovu se na obrazovce objevil spojovací technik a jemná anténa se vzrušeně rozechvěla. „Ano, Timmo?"

„Kapitán Neil na spojovacím pásmu 12," ohlásil se. Současně se v kanceláři ozvalo i rádio z nákladní lodi.

„… velice, naléhavě potřebují pomoc. Jedna loď vybuchla, druhá je těžce poškozená a rozpadá se za letu. Těžce ranění nutně potřebují lékařské ošetření a technika opravu, pokud se to vůbec opravit dá."

„Kdo potřebuje pomoc?" zařvala do interkomu Frielová.

„Obchodní loď Frenniů. Jenže už to není loď. Verella je zničená a Selessan se bez pomoci nikam sám nedostane."

Kirk se zhluboka nadechl, když slyšel jména lodí. Přistoupil k terminálu. „Kdo je přepadl?"

„Klingoni." Do šumu a praskání se zaryla mužova zatrpklost. „Loď navázala hyperprostorové spojení, očekávala obchodní jednání o lodních zásobách, ale místo toho křižník zaútočil. Bez vysvětlení, bez varování."

Kapitán vytáhl vlastní vysílačku. „Kirk volá Enterprise," ozval se tiše a nadále jedním uchem sledoval zprávu ze Saucy Lady.

„…před deseti hodinami jsme zachytili jejich tísňové volání. Dobrovolně jsem změnil kurs a nalodil jsem ty, kdo to přežili. Ale doporučili mi, abych rychle opustil sektor a zajistil vyslání ozbrojené záchranné síly. Takže jsem z toho taktak vyklouzl."

Kirkův přístroj se ozval v odpověď na jeho volání. „Zde Enterprise, kapitáne."

„Zrušit dovolené na pevnině, poručíku Uhuro," oznámil vážným tónem. „Svolat celou posádku a informovat pana Scotta, že bude za hodinu startovat z oběžné dráhy."

# DRUHÁ KAPITOLA

***Kapitánův deník. Datum 5302.1:***
*Navzdory nedávnému příměří, které přerušilo formální nepřátelství a vojenské střety mezi Říší a Federací, Enterprise reaguje na zprávu o klingonské agresi…*

Jim Kirk přestal zapisovat, když k němu přistoupil první důstojník.

„Přesně vzato," řekl Vulkánec a postavil se na velitelském můstku vedle křesla, „prostor Frenniů není územím Federace."

Z druhé strany od Kirka vyhrkl McCoy: „Civilní loď i s posádkou vybouchla a je nacimprcampr a vy tu probíráte finesy kosmického práva."

„Ale na tom rozdílu přece jen záleží, doktore," trval na svém Spock. „Útok na neutrální loď v území té lodi není útokem proti Federaci."

„Máte pravdu, Kostro," řekl Kirk a zarazil McCoyovy další poznámky. V tom duchu také upravil záznam v deníku. „Podle zvyku používají staré vesmírné trasy Frenniů práva planetární soustavy. Tyto cestovní koridory procházejí jak prostorem Federace, tak prostorem Klingonů. Kočovní obchodníci udržují přísně neutrální vztah vůči oběma stranám kvůli obchodu. Nyní však z neznámých důvodů Klingoni napadli obchodní loďstvo Frenniů."

Přerušil to a nadechl se.

„Je to šílené," poznamenal temperamentně poručík Sulu. Oči měl obráceny k přilbě a štíhlé svalnaté tělo se namáhalo, aby kosmická loď udržela nadsvětelnou rychlost. Kapitán nařídil maximální nadsvětelnou, což ztížilo řízení, ale učinilo je více vzrušujícím. „Klingonské hospodářství závisí na dovozu, a tak je to hotová sebevražda, když ohrožují vztahy s hlavním obchodním partnerem."

Podporučík Chekov si nadarmo prohrabával neposlušnou rozcuchanou hnědou čupřinu, která mu padala do očí. „Ti Klingoni se zbláznili, jsou to kozáci," mumlal mladý Rus a prováděl zdvojenou kontrolu navigačních souřadnic vypočtených pro kosmickou loď.

Kirk zesílil hlas, aby přehlušil další výkřiky.

„Přesto takovýhle útok vzbuzuje obavy Federace o bezpečnost v této části Galaxie. Enterprise je, jediná loď uvnitř tohoto kvadrantu a odpovídá na tísňové volání Selessanu pod velením kapitána Esserasse. Předpokládané setkání je za půldruhé hodiny."

Když se tentokrát odmlčel, mlčela i posádka v napjatém očekávání. Kirk prudkým pohybem ťukl do panelu u svého lokte. „Děkuji vám, pánové. Nyní můžete pokračovat v debatě."

Mladší důstojníci působili uvolněně, avšak Spock si kapitánovo prohlášení vážně připouštěl. „Podle normálních poznatků by měl pravdu pan Sulu, když říká, že útok na obchodní loď opravdu škodí klingonským zájmům. Je proto možné, že zaútočil nějaký jednotlivec, který k tomu nemá úřední oprávnění."

„Pirátská válečná loď?" překvapeně se zeptal McCoy. „To je ale dost podivná představa."

„Je to jen hypotéza," Spock chvatně usiloval rozptýlit dojem, že má přebujelou fantazii. „Jiná hypotéza by mohla být taková, že Klingoni mají nějakého jiného obchodního partnera, takže již tak nezávisí na Frenniích."

„V tom případě by ovšem Říše mohla mít nového mocného spojence," ozval se nejistě Kirk.

Válka. Toto slovo jako by, se vznášelo ve vzduchu a poletovalo sem a tam, i když je nikdo nevyřkl. Změna rovnováhy sil mohla uvést Klingony v pokušení porušit obtížné příměří anebo si aspoň ověřit, kam až mohou posunout vlastní hranice.

Poručík Uhura jako první přerušila ticho. Na tváři se jí objevil zářivý úsměv. „Pohybovat se na ostří diplomacie je tak zábavné." Posádka se zasmála, neboť se jí líbilo její přehnané nadšení.

Kirk se zklamaně zamračil. „Ano, zdá se, že na nás doléhá pořádná dávka galaktických konfliktů." Vedle lokte mu ožilo malé světélko. „A taky těch domácích," povzdechl si a zapnul spojení. „Ano, Scotty?" zeptal se, ač dobře věděl, co mu chce inženýr sdělit.

„Maximální rychlost…," vzdychl Scott. „Dobrá, už se nebudu opakovat, už jsem to říkal mockrát. Vezměte jen na vědomí, že to říkám znovu. Když mě budete potřebovat, budu ve strojovně."

„Zase má záchvat," poznamenal McCoy a vyzývavě mrkl na Spocka.

„Poslyšte, doktore," ozval se Spock, „už to opravdu přeháníte, což je nevhodné. Pan Scott se nerozčiluje pro nic za nic, ale projevuje profesionální odpovědnost za náležitý chod tohoto plavidla."

„Chrchlá kursy," stál na svém McCoy.

Spockova tvář nyní ztuhla, neboť se snažil soustředěně luštit tento neobvyklý obrat. McCoy mezitím pátral po nějakém dalším, neméně šťavnatém, jímž by Vulkánce ještě více zmátl, ale Kirk vrátil rozhovor do věcných kolejí. „Pane Spocku," pokračoval byste prosím ve sledování údajů?"

„Jistě, kapitáne," Spock se obrátil k výpočetní jednotce a posádka se věnovala sledování boční obrazovky. Bylo na ní vidět tři nejasné hvězdy a zbytek obrazu tonul ve tmě. „Selessan se nyní pohybuje v obvodu hvězdné soustavy Belennii, malé a bezvýznamné součásti Klingonské říše. Je to nestabilní trojhvězda, která se skládá z jednoho bílého trpaslíka a dvou žlutých hvězd. Třebaže jsou nablízku předsunuté pozice Federace a druhořadé obchodní trasy, soustava nikdy nepodporovala klingonskou vojenskou základnu Je totiž příliš daleko od centra říše a nemůže mít plynulé dodávkové spojení. Nejsou tam

ani cíle, pro něž by se vyplatilo vynakládat obrovské zdroje, nezbytné pro vpád do tohoto sektoru.“

Spock se. obrátil opět ke kapitánovi. „Neexistuje logický podklad pro to, aby osamělá loď zaútočila. Nelze na první pohled určit, jaký prospěch by mohla přinést tak mimořádně agresivní akce. I když jedna loď může značně narušit místní obchod a dopravu, nemá skoro žádnou šanci ohrozit vojenské síly Federace. Byla by to nesmyslná sebevražedná výprava.“

„Mohla by zahájit mezigalaktickou válku,“ namítl Kirk. „Lodi z každého planetárního systému ve Federaci plují těmito trasami. Nahodilé útoky mohou vyprovokovat dostatečný počet členů Rady, aby hlasovali pro odvetná opatření proti Říši. Tím by vzalo za své přiměří.“

„Vždyť teprve teď vstoupilo v platnost,“ ozval se McCoy, „a ty říkáš, že už je po něm?“

„Takový vývoj se dá čekat,“ poznamenal vědecky chladně Spock. „Četné vojenské složky se stavěly proti příměří od samého počátku. Celá věc byla nakonec prosazena hlavně proto, že se přiostřily vzájemné vztahy mezi Klingony a Romulany. Nynější vláda si nepřeje bojovat na dvou frontách. Avšak tím, že přijala dohodu o příměří, ztratila velkou část své popularity.“

„Chcete říci, že třeba nebudou s to zastavit válku?“ otázal se s rostoucí hrůzou McCoy. „Proboha! Dali by v sázku životy miliónů lidí!“

„Je to jen hypotéza,“ jemně podotkl Spock.

„Vy jeden chladnokrevný…“

McCoyův hlas přehlušil Uhuřin. „Kapitáne, Selessan se mi už slabě ozývá. Měli bychom být co nevidět v doslechu.“

„Děkuji vám, poručíku.“ Kirk nepřipustil, aby se jeho první důstojník ptal spojovacího na přesný časový odhad a oznámil:

„Setkal jsem se s kapitánem Selessanu Esserassem.“

„Jistě, kapitáne.“ Spock se vyhnul dalším výtkám, které by se sypaly na jeho hlavu, neboť McCoy byl dosud pobouřen Vulkáncovou okázalou bezcitností. Doktor však také připustil, aby se mluvilo o něčem jiném.

„Když jsem před mnoha lety sloužil jako poručík na USS Farragutu, měli jsme poruchu na chladírenském zařízení v kuchyni,“ vyprávěl Kirk. „Museli jsme si proto kupovat zásoby do kuchyně, ale bohužel nebylo k mání nic jiného než pár tun orionských demma.“

V celé Galaxii se povídalo a žertovalo o tom, co je demma a jak působí na ty, kdo je pojídají. Kirk jako zkušený vypravěč udělal krátkou pauzu, aby ostatním došlo, oč vlastně běží. Kolem se několik posluchačů uchichtlo už předem, McCoy se strašně zašklebil a Spock se tvářil zamyšleně.

„Když jsme dospěli na kosmickou základnu číslo 7, lodní nemocnice byla přeplněna ampulkami s těhotenskými testy a…“ Toto poněkud štiplavé vyprávění rázně přerušil hlasitý praskot spojovací techniky. Uhura ukázněně naladila frekvenci.

„Prósim váss, moc póspíchejte, pótřebujeme pómoc.“

Kirk okamžitě poznal tichý hlas s frennijským přízvukem. Odložil svůj pobavený výraz a nařídil Uhuře, aby ho spojila s obchodní lodí. „Selessane, zde kapitán Kirk na USS Enterprise. Nadsvětelnou rychlostí budeme u vás za hodinu.“ Mávnutím ruky zmařil Spockův pokus vyjádřit se s větší přesností.

„S vélkým póvděkem, kapitáne. Čekáme na vášš příjezd s velikou rádostí.“ Pak následovala dlouhá přestávka. „Kirku… Áha, veď si vzpómínám. Chutnalo vám demma?“

Kirkovi bylo nepříjemné, že mu při vzpomínce na tu plavbu zrudly konečky boltců. „Ano,“ plaše se zasmál, „chutnalo, kapitáne Esserassi.“

„Za tuto záchranu vám připrávím další póchutnání. Těm, kteří se zachrání,“ dodal s povzdechem kapitán obchodní lodi. „Dóbré pořízení, Kirku.“ Pak se spojení přerušilo.

Přes tento škádlivý tón zaznívala v cizincově hlasu ochablost a únava. McCoy se zamračil směrem ke Spockovi. „Mrtví. To přináší válka.“

Spock s povzdechem zaznamenal vyzývavost v doktorově poznámce a řekl: „Za takových okolností je vaše místo v lodní nemocnici.“

„Neopovažujte se mi kázat o tom, co je má povinnost!“ zavrčel zatrpkle McCoy. „Jsem to já, kdo tady dává dohromady živé a prohlíží mrtvé.“ Otočil se na podpatku a kráčel z velitelského můstku.

„On ví, že jste to tak nemyslel,“ řekl prvnímu důstojníkovi Kirk.

Vulkánec neodpověděl. Vrátil se k výpočetní jednotce a usadil se u panelu. „Setkáme se se Selessanem za jednu celou dvě desetiny hodiny.“

Během té doby se posádka lodi Enterprise chystala na nadcházející záchrannou operaci tím, že přinášela Kirkovi úžasné množství tabulkových údajů, vyžadujících kapitánův podpis. A pokud se neoddával byrokratickým úkonům, věnoval se Scottyho vzrůstajícím obavám o namáhané motory. Asi po hodinovém odmlčení se McCoy pod průhlednými záminkami začal ozývat velitelskému můstku, aby se dověděl, co se děje. Vyhlášený poplach neustále všem připomínal, že je možné střetnutí s ničivou válečnou lodí.

„Senzory nevykazují žádnou přítomnost Klingonů,“ hlásil první důstojník, když kosmická loď snížila rychlost na podsvětelnou. „K Selessanu se dostaneme za 23 celé čtyři desetiny minutý.“

„Můžeme pro záchrannou akci použít přenosový paprsek?“ ptal se ustaraně Kirk.

„Odpověď negativní. Jak jsem předpokládal, přenos nebude fungovat vlivem zbytků záření po zničení Verelly. Funkce jsou již ovlivňovány zbytky ionizovaných částic.“

Kirk se zahloubal nad rizikem plynoucím z této nevýhody. Aby se evakuovala frennijská posádka, musí se na několik hodin odstranit ochranné štíty a vyslat raketoplán. Celá operace musí proběhnout co nejrychleji. „Uhuro, sdělte lodní nemocnici, ať se na hangárové palubě hlásí ošetřovatelské čety.“ Během

doby, kdy se Enterprise blížila k Selessanu, šířila se lodí vlna rozkazů.

„Blížíme se k Selessanu, kapitáne.“ Nad kormidlem se rychle roztančily Sulovy ruce. Na hlavní obrazovce se objevily obrysy obchodní lodi. Zároveň s tím navigační ochranné štíty vyslaly do tmy stěnu z jisker.

„Tak tohle zbylo z Verelly,“ vysvětloval Spock, zatímco se trosky, které měli před sebou, proměňovaly v páru. Na obrazovce se zvětšil obraz zbývající lodi. Její nazdařbůh poskládané kabiny nepravidelného tvaru tvořily nepřitažlivou změť. Úpravněji vyhlížela snad kdysi jen jediná část se strojovnou, avšak teď byl i její povrch zle rozdrásán a popálen ohněm phaserů.

Spock usilovně pracoval se svými počítači a hlásil: „přísun dat do senzorů ochabuje, ale podle údajů ze Selessanu utrpěly lodní systémy vážné poškození. Systémy zajišťování životních funkcí vypadávají, motory vynechávají a výzbroj je zničená.“

„Vítáme vás, Kirku. Že je ále na nás hrózný póhled, co?“

Kirk musel souhlasit. „Bleskově vás odsud dostaneme,“ řekl uklidňujícím tónem a stiskl tlačítko interkomu. „Kostro…“

„Ošetřovatelská četa C na palubě Galilea,“ ohlásil se McCoyův drsný hlas. „Přítomny jsou i lékařské týmy z lodní nemocnice.“ Kirk přepnul spojeni. „Dopravo, na evakuaci připravit.“ Koutkem oka zahlédl záblesk na technické výpočetní, jednotce, svědčící o tom, že evakuace začala, když Scottyho hlas hlásil splnění rozkazu.

Kirk se opřel ve velitelském křesle a mračil se na obraz Selessanu před sebou. „Žádné vizuální spojení zevnitř, poručíku Uhuro?“

„Žádné, kapitáne. Nemohu najít, v čem je závada. Střídavý šum je slyšet na zvukových frekvencích, ale ostatní přenos signálu je mimo provoz.“

Pokynul jí, aby ho opět spojila s druhou lodí. „Kapitáne Esserassi, z vaší lodi nedostáváme žádný vizuální signál.“

„Nédivte se. Móje ósobní spójení je výřizené. Pókouším se dělat s přístroji, ale všécky jsou zničené.“

„Chápu.“ Kirk se obrátil k prvnímu důstojníkovi a klidně řekl: „Spocku, můžete spustit biokontrolu, zda jsou na té lodi Klingoni?“

Spock svraštil brvy. „Zbytky energie způsobují nespolehlivost dat.“

„Dělejte, co se dá. Nerad bych, aby tam má posádka vletěla naslepo.“

„Kapitáne Kirku, technické a lékařské čety v pohotovosti. Celá loď je připravena k evakuaci.“

„Na můj povel.“ Kapitán se obrátil ke kormidelníkovi. „Poručíku Sulu, připravte zvednutí štítů.“ Stále ještě odkládal rozhodující rozkaz: „Tak co, pane Spocku?“

„Je tu značné zkreslení, ale bioprůzkumné údaje neodpovídají anatomii a fyziologii Klingonů.“

„Štíty zvednout, Sulu,“ zavelel Kirk do interkomu. „Vypusťte raketoplán, pane Scotte.“ Na desce technického zařízení se rudě zablesklo, takže vypuštění bylo potvrzeno. Kirk sledoval akci v představách. V trupu lodi se rozletěla dvířka a po vypuštění raketoplánu na hangárovou palubu proniklo kosmické vzduchoprázdno. Z paluby se řítí jeden raketoplán za druhým a co nevidět se začnou objevovat na hlavní obrazovce při svém letu k…

Rozezněl se Spockův hlas. „Kapitáne, bioprůzkumné údaje kolísají, ale data o formách života neodpovídají parametrům Frenniů.“

Kirkovi se vplížilo rovnou za krk nemilé chvění. „Chyba přístroje?“

„Je to možné,“ připustil Spock a vrátil se k desce. „Budu potřebovat víc času, abych ověřil kalibraci.“

Kirk se zahryzl do nehtu na palci. „Ani Klingoni, ani Frenniové.“ K akci ho přiměla spíš intuice než myšlenka. Okamžitě zavolal do strojovny. „Pane Scotte, odvolejte raketoplány zpět!“ Napřímil se na velitelském křesle. „Sulu, jakmile dorazí na palubu, ihned připravte zvednutí štítů.“

„Có se stálo, Kirku?“ ozval se znepokojený hlas cizince, když se raketoplány rychle začaly vracet k Enterprise.

Kirk zaváhal. „Selessane, identifikujte svou posádku.“

„Ále, kapitáne, my jsme se přéce identifikovali,“ ozval se pohněvaně velitel obchodní lodi. „Prósím, pospěšte si, náši zránění pótřebují lékařské ósetření.“

Výrazné protahování prvních samohlásek bylo frennijské a kapitán obchodní lodi si na Kirka vzpomínal od minulého setkání. „Spocku?“

Vulkánec se napřímil. „Podle kontroly senzory fungují normálně. Data však neodpovídají frennijské rase.“

A raketoplány byly dosud mimo loď.

Kirk se vynasnažil hovořit klidně a hrál o čas. „Esserassi, máme poruchy, které zaviňují zbytky záření v tomto sektoru. Budeme to muset trochu odložit…“

„Kápitáne, proč si tákhle s námi póhráváte? My jsme přéce přátelé a músíte nám pómoci. S touhle lódí némužeme nic póřidít.“

Kirk se otočil k prvnímu důstojníkovi. „Zbraně?“

„Dosud nebyla objevena žádná aktivní výzbroj.“ Spock udiveně zamžikal. „Jenže v jejich strojovně vzrůstá hladina energie.“ Na obrazovce se začal křižník pomalu obracet.

Kapitán Enterprise cítil, jak se zlehka rozvírá past, která záhy zaklapne. „Scotty, ať ty raketoplány přistanou. Musíme zvednout ochranné štíty!“

„Za pět sekund, kapitáne.“

Kirk si sám pro sebe odpočítával do pěti. „Sulu, teď!“

Právě ve chvíli, kdy se kormidelník pohnul, aby splnil rozkaz, frennijská loď se dala do pohybu a zamířila rovnou proti Enterprise.

# TŘETÍ KAPITOLA

McCoy si v rozpacích popotahoval svůj lékařský plášť. Jeho tápavým prstům se špatně pracovalo s úchytkami a svorkami. Ještě před několika minutami pevnýma jistýma rukama čile umisťoval změť nervových uzlíků do dosud fungující míchy. Teď už měl chirurgické zákroky, trvající patnáct hrůzných hodin, za sebou, ale byla to zdlouhavá a nebezpečná práce s lidskou bolestí a krví, i když mu pomáhalo nejlepší lékařské technické vybavení, které má k dispozici kosmická Flotila. Jakmile ustaly požadavky, aby zas někoho operoval, omračujícím tempem ho přemohl pocit únavy. Ještě chvíli mu rozvírající se plášť povlával v ruce a pak upadl na podlahu. Kolikrát jen on jako šéflékař ostře vytkl takovýto prohřešek některému lékaři nebo sestře?

V lékařské práci nic neomlouvá. Zlozvyk nedbalosti se s vámi táhne dál.

Přesto se ani nepohnul, aby plášť zvedl. Místo toho se svezl tělem na nízkou skříňku se šatstvem, a kdyby tam ta skříňka nebyla, nejspíš by se složil hned vedle pohozeného pláště na podlahu.

Chirurgická umývárna tvořila jakýsi ostrůvek pohody mezi dvěma bojišti, na kterých procházel nemilosrdnou vřavou bezmála dva dny. Za sebou právě měl prázdný operační sál a před sebou zavřené dveře, jež bránily pronikání zvuků z pooperační jednotky. Nebylo slyšet jiné hlasy než ty, které z lodního interkomu bručivě podávaly výčet škod a neustále aktualizovaly údaje o ztrátách. I Scotty měl totiž dost práce, i když neoperoval lidi, nýbrž loď.

„Doktore," vedle McCoye se zastavila sestra Chapelová. Došlo mu, že tam už stojí hezkou chvilku, ale její přítomnost bral sotva na vědomí.

„Kdo je další?" zeptal se automaticky. Jen několik minut po prvním úderu do lodního trupu začal přijímat pacienty. Teď už uplynul víc než jeden den a stále má co dělat s drobnějšími poraněními, neboť předtím se musela dávat přednost těm, kdo zápasili se smrtí. Dva příslušníci posádky jsou v biostázi a jsou tak těžce zraněni, že jen kosmická základna – a to velmi moderní – může jim opět dát podobu blížící se lidskému tělu. Dalších šestnáct se již nikdy neprobudí. Tak obrovské ztráty na životech loď již dlouho neutrpěla.

„Hotovo, doktore. Dneska už máte po šichtě." Chapelová začala odříkávat rozpis zdravotnických služeb na lodi tak promyšleně, že by se jakákoli McCoyova námitka mohla brát jako urážlivé podceňování schopností vlastního oddělení. Na seznamu chyběla čtyři jména členů ošetřovatelského týmu, kteří zahynuli na hangárové palubě. Každého z nich jmenovitě vybral McCoy sám…

Ochablý McCoy naslouchal a napůl uznával, že i kdyby tu zůstal, bylo by to málo platné. Hlava mu třeštila, před očima se mu dělaly mžitky a neměl o mnoho větší pohotovost reagovat na podněty než člověk po probuzení z narkózy. Ale zarazil se a potlačil v sobě chuť podrážděně zavrčet. „Ještě nemohu odejít." Namáhavě se vzpřímil. „Je tu ještě ten Benson z technického, ty rány na prsou má zatím jen provizorně ošetřeny, než se vzpamatuje."

Chapelová, zaváhala a pak neochotně řekla: „To nebude nutné."

McCoy škubl, hlavou. „Krucinál, Christino, přestaňte mě rozmazlovat! Co se stalo s Bensonem?"

Nasadila ledově věcný tón. „Je mrtev. Když jsme ho připravovali na operaci, projevoval sice chabé, ale stálé známky života, jenže potom…"

Lékařem projel takový náboj zuřivosti, že byl rázem na nohou. „Proč jste mě nezavolali? Kde ho máte?" Už dost toho umírání, pane bože. Prosím tě, už dost.

Chapelová se mu postavila tělem do cesty a přinutila ho, aby se zastavil. „Doktore McCoyi, Benson je mrtev. Víte stejně dobře jako já, že naše oddělení dělalo maximum pro to, aby mu zachránilo život, ale jednoduše to nebylo možné."

Výron adrenalinu ustal a McCoy se cítil opět skleslý. „Jistě. Promiňte. Tak jsem to nemyslel… já jsem jen…" Upadl do zmatku. Co si jen myslí, že by mohl dělat. Chytit snad smrt kmotřičku na cestě a srazit ji k zemi? „Děkuji vám, sestro Chapelová." Podíval se jí do tváře a zpozoroval, jak se jí únava zapsala do výrazných rysů. „Myslím, že je čas, abych už šel."

„Ano, máte pravdu." Stále ještě se tvářila přísně, ale v hlase již bylo znát vracející se toleranci.

„Jak to, sakra, se mnou vydržíte?" mumlal a klopýtavě odcházel.

Cesta po chodbě ho trochu probudila k životu, a tak se mu podařilo vyhýbat se chvátajícím příslušníkům posádky a kličkovat tak obratně, aby aspoň nezakopával o volně pohozené součástky, o potrubí, a aby nevrážel do trosek, tu a tam zaražených do podlahy, do stropu nebo do zdi. Třebaže podle lodního času bylo ráno, svítila světla na chodbách naplno kvůli opravám. Přestože je představa rána a večera ve vesmíru zcela umělá, McCoyovi se vůbec nelíbilo, že se to takhle vtíravě dává najevo.

„Gravitační četa na palubu sedm… gravitační četa na palubu sedm. Připravit zahájení oprav za čtyři a půl hodiny. Opakuji…" I přes interkom s filtrem zněl Scottyho hlas drsně.

McCoy maně zauvažoval, kolik asi škod Enterprise utrpěla. Jako lékaře ho mnohem více znepokojovaly ztráty na lidech a jejich zdraví, ale přesto ho za útoku mimořádně vyplašilo víření na palubách. Mohl se sice jen nepatrně odpoutat od svých lékařských povinností, ale přesto pochopil, že bude teprve nutno zjistit, kdo vlastně na ně zaútočil. V prostoru pro raketoplány byly naskládány kusy frennijské lodi. Z trosek ve vesmíru byly vyrvány kusy cizích těl a nyní leží v tratolišti krve vedle Ellisona a Takeoky.

Takeoka mohl při trošce štěstí rozmrznout v poněkud lepším stavu než ti cizinci. McCoy zavrtěl hlavou, jako by z ní chtěl vytřást houževnatou zátěž nemocničních starostí, které na něj ustavičně dotírají. Nemá přece valný smysl přemítat teď o jejich nadějích, protože loď se několik týdnů nedostane na některou významnější kosmickou základnu.

Z interkomu zazněl Uhuřin hlas. „Kapitán Kirk na můstek.“ Potom bylo slyšet Scottyho: „Kapitáne Kirku, dostavte se k ovladačům phaserů.“

„Tady Kirk. Až se tam dostanu, tak tam budu.“

McCoy se usmál nad rozporuplnými požadavky a položil si otázku, jak dlouho to Kirkovi potrvá, než se dostane do lodní nemocnice. V kapitánově hlase bylo znát únavu, která nasvědčovala tomu, že ho z toho náporu nejspíš rozbolí hlava.

Díky těmto úvahám se McCoy nepoddával morbidním představám a dorazil do své kabiny. Jakmile vstoupil dovnitř, rychle ze sebe svlékal ušpiněný oděv a spěchal pod sonickou sprchu. Člověk, který se potí, má pocit, jako by krvácel, napadlo ho a hned se otřásl, že má tak černé myšlenky. Avšak mozek mu nepočistilo ani důkladné tření při očistě těla.

Když vyšel ze sprchy, pohlédl do zrcadla. Byl v něm tentýž obličej na který bezmyšlenkovitě zírá každý den ráno: Tentokrát však jej zkoumal důkladně. V širokých pravidelných rysech se mu zračila houževnatost, kterou neměl. Čáry kolem úst a na čele mu zvýraznila únava. Modř očí mu hrála trochu do šeda a bělmo mu naběhlo krvavými žilkami. Vlasy nad nimi sice neprořídly, ale protkaly je bílé nitky.

Každý den vypadám víc a víc jako můj otec.

Když odložil zrcadlo, zachumlal se do třecího pláště. Rozhlédl se po místnosti, plné poházených zmačkaných ručníků a šatstva, jež opomněl nacpat do cyklického kontejneru. Zdálo se mu, že mu květiny povadly. Na stole se mu nakupily nepřečtené lékařské záznamy a vedle nich se tyčila hromádka potištěných aršíků z poslední várky korespondence, došlé hyperprostorovým spojením z velitelství Flotily. Uhura si navykla propašovávat osobní poštu mezi úřední korespondenci. Ale McCoy neměl čas nic z toho si přečíst. Ostatně příliš nezáleželo na tom, zda to přečte s několikahodinovým zpožděním, když ta pošta stejně již prodělala několikatýdenní transport vesmírnými trasami. Lékař také odolal nutkání pustit se rovnou do úklidu. Zoufale se potřeboval prospat, ale nervové vyčerpání u něho již dosáhlo takového stupně, že byl neklidný a dělalo se mu trochu zle. S tímto stavem se již setkal, když pobýval prvním rokem v kosmu a teprve přivykal drtivé jednotvárnosti cesty.

Jsem na tohle už starý.

Vrhl se na postel a marně se snažil vypudit z mozku myšlenky. A jak otázka za otázkou vyskakovala v jeho mysli, musel dvakrát vyskočit a telefonovat do lodní nemocnice. Předepsal již nové dávky do záznamu pro Vergalena, nebo si jen v duchu řekl, že na to nesmí zapomenout? Potom se ho náhle zmocnila nevolnost, když si připustil, že snad zapomněl upozornit doktora Corteja, aby sledoval vývoj po operaci rány v Gallowayově žaludku. Ale ne, Chapelová by o tom jistě stejně uvědomila dalšího lékaře. Hrome, té Chapelové a jejímu důvtipu někdy věří víc než sobě. A ukolébán touto myšlenkou se konečně pohroužil do spánku.

Ze spaní ho probudil ostrý pískot lodního spojení. Pomalu procital, stopy tíživého snu se mu mísily se skutečností a tak se zprvu zcela rozplýval význam slov, která se v místnosti rozléhala. Zdálo se mu, že splétá dohromady celé metry nervů, které ležely zpřeházené na velitelském stanovišti, a reagoval na tuto představu tak živě, že se mu ještě svíraly prsty.

„…začíná asi za 30 minut.“

Zatracený.Montgomery Scott! Cožpak nemůže loď spravovat a nedělat při tom takovýhle kravál? Pohled na chronometr ukazoval, že uplynuly teprve čtyři hodiny. McCoyovi se však už dál spát nechtělo. Vůbec ho totiž nevábil návrat k hrůzostrašným snům. Když už. je jednou vzhůru, mohl by udělat kus práce. Jim ho požádal o zprávu o fragmentech cizích tkání co nejdříve. Třebaže se o tyhle věci stará xenobiolog Frazer, neškodilo by přeložit jeho žargon, plný technické posedlosti, do jazyka, který bude kapitánovi přece jen dostupnější. Kromě toho i McCoy bažil zvědět, jaká forma života přivodila takovou katastrofu v nemocnici.

Vylezl z postele, natáhl si poslední soupravu čistého prádla a odšoural se ke stolu. Protřel si kalné oči, aby lépe viděl, zapnul počítačový systém a vytáhl si z něho údaje o tom, co se k stalo.

Zpráva začínala fotografiemi tělesných pozůstatků. Byly sice samá krev, ale pomáhaly stanovit morfologii cizinců. První dva záběry téměř nic neříkaly a byly na nich jen oranžové skvrny, které mohly znamenat cokoli, nějakou zeleninou počínaje a pěnovou izolací konče. Po nich následoval působivý detail masivní hlavy potažené ocelově modrou pokožkou, s otevřenýma červenýma očima a s pohledem, který se blížil lidské zlobě. Od čela dozadu se táhl hřeben kartáčovitých vlasů po celé lebce. Ve středu obličeje se pak rozvíral chitinový zobák.

McCoy měl pocit, že se mu vzadu na krku ježí chloupky. Co ksakru tohle… Překvapeně prohlížel ten obraz. Třebaže na hlavě oddělené od trupu je něco trochu bizarního, na cizincově vzezření nebylo nic děsivého, rozhodně nic, co by vysvětlovalo, proč mu běhá mráz po zádech. A přece vyciťoval jakousi skrytou hrozbu v rysech této neurčené bytosti. Několik minut bez přestání zíral na tu hlavu, ale pak už mu mráz přestal běhat po zádech a žádné zvláštní dojmy u něho nevzbuzoval ani Frazerův technický výklad.

„… morfologické struktury nevykazují žádné shody s běžným konfiguracemi… Molekula DNA i složení aminokyselin nasvědčuje původu, který je podstatně odlišný od biochemického vývoje známých cizích druhů.“

McCoy si odfrkl. „Jinými slovy, nikdy jsi nic takového neviděl a nevíš, co to je.“ Razil si cestu několika dalšími nanejvýš šroubovanými formulacemi xenobiologa, aby si vypracoval jasnější znění výkladu. O vlastní reakci na cizince se nezmínil. Spock by se šklebil nesnesitelně blahosklonně, kdyby Mc-

Coy ve zprávě uvedl „nejasný strach“, aniž by tuto úzkost nějak podepřel argumenty. Asociace přijde časem, pokud vůbec existuje.

Nadále zneklidněný McCoy vypnul terminál počítače a začal přehrabávat potištěné proužky papíru. Třebaže Spock byl proti tomu, lékař si dával svou úřední korespondenci automaticky tisknout počítačovým systémem. McCoy se rád dotýkal papíru a miloval šustot stránek. Za náležitý rukopis nepokládal plochou obrazovku přeplněnou literami.

V prvních dvou balíčcích byly reprinty z časopisů a neuveřejněná zpráva od lodního lékaře kosmické lodi Welborne. Odsunul je stranou, aby se mohl soustředit na zkoumání budoucnosti. Dlouhá strastiplná cesta domů má také jisté přednosti. Potom najednou zpozoroval jednu stránku dopisu. Valná část jeho nejosobnější korespondence přicházela jako nahraný záznam, protože úzký okruh lidí byl ochoten platit mimořádné náklady spojené s přenosem záznamu. Zde však byla výjimka.

Zmateně si prohlížel podpis. Jméno v něm rozpoutalo náhlý příval vzpomínek, jejichž návrat ho bolestně zmalátňoval. Teprve po těch vzpomínkách pochopil význam slov napsaných v krátkém a strohém odstavečku.

Křečovitě sevřel nohy. Tentokrát na tom koneckonců tolik nezáleží. Zatracená práce, nemělo by na tom záležet vůbec. Přesto se mu ruce rozechvěly. Stále se ještě pozoroval s lékařským odstupem a zjišťoval, že upadá do mírného šoku. Zbývající část v jeho osobnosti pociťovala prostě nevolnost. Na okamžik přemýšlel, zda nemá zavolat Jimu Kirkovi. Ale to ne, to by znamenalo hovořit a vysvětlovat a ještě dál vzpomínat. A jaký by to mělo smysl? Už před lety si to všechno řekl sám a nepodařilo se mu… Ano, tak je to, nepodařilo se mu to.

McCoy si prohlížel kousek papíru na dlani a snažil se přemoci příval zatrpklosti. Bože, jsem už příliš starý a příliš unavený, abych se znovu pustil do tohoto zápasu.

Narovnal se, zanesl dopis do ložnice a položil jej doprostřed ozdobného kovového tácu, který ležel na nočním stolku. Pod ním sáhl do zásuvky a vytáhl obnošený cestovní váček. Prsty vylovil malou sondu. Obratně stiskl vypínač a na špičce vyskočil malý jasný plamínek. Když se jím dotkl jednoho místa na papírku, začalo tmavnout a pak čadit. Za několik sekund pohltily papírek plameny.

Poplach, poplach! V této místnosti hoří!

Můj drahý kabinový počítači, tento dým pochází z pohřební hranice. Rozhodně tu porušuji předpisy. Jenže jakmile krátké vzplanutí na tácu skončilo, počítač se zase odmlčel.

Teď už spaní vůbec nepřicházelo v úvahu. McCoy byl tak otřesený, že nemohl dělat ani nic jiného. Kdyby zůstal vzhůru, začaly by se na něj valit výčitky, litanie hněvu a lítosti, které mu připadaly skoro jako staří kamarádi. Doktor nejistými kroky zamířil k malému sekretáři a otevřel dvířka. Ten zázrak by měl přivodit riskelský mescal. Uchopil třesoucí se láhev oběma rukama a hbitě naplnil objemnou skleničku až po okraj bledě červenou tekutinou.

„Na vody Lethé!“ Jediným hltem vyprázdnil polovinu skleničky. Na vteřinku se jeho tělo křečovitě stáhlo, když mu hrdlem projel žhavý oheň. Nápis na vinetě Červená nova opravdu nelhal. Avšak než stačil vypít zbytek, rozezvučel se bzučák dveří a oznámil, že sem jde návštěva. Dobrá. Čím více se rozptýlím, tím lépe. „Dále.“

Do místnosti vstoupil Spock. První důstojník měl ruce přeplněné svazky záznamů z počítače a tabulkami posetými údaji. Působil velmi soustředěně, jakoby pohroužen do sebe, jako vždy, když se opravuje loď. Spustil příval technického žargonu bez jakéhokoli úvodu. Při takovýchto příležitostech má sklon nemyslet příliš na lidské společenské konvence.

„Tak trochu přibrzděte,“ mávl rukou McCoy a ze všech sil se snažil, aby mluvil klidným hlasem. „Z toho, co jste říkal, jsem nic neslyšel a tím míň pochopil. Čekal jsem, že mi řeknete ‘Dobré jitro, jak se máte’ nebo prostě ‘Ahoj, doktore’.“

Spock se vyhnul sporu. Řekl: „Ahoj, doktore,“ a monotónně začal opakovat vodopád údajů. „Elektromagnetickým tlumičům vibrací se nepodařilo plně zabezpečit pomocný obvod pro MedQiz PF-3500 v sérii vnitřních systémů…“

„A ani slovu rozumět nechci,“ ozval se důrazně McCoy a znovu si slušně přihnul. „Nejsem ve službě.“

Ale prvního důstojníka to stále nemohlo odradit. „Žádám vás o souhlas k napojení systémů na počítače ošetřovny. Nijak to nenaruší péči o pacienty.“

„Tak proč jste to neřekl rovnou? Já jsem si myslel, že tady závodíte a koukáte, abyste už měl všechno hotovo.“ McCoy se zlomyslně zašklebil, protože Vulkáncovi ztuhly rty. Na celé lodi vám nezvedne náladu víc, než když Spocka vyvedete z rovnováhy.

„Tady mi to podepište,“ Spock škrobeně podával papír s údaji.

McCoy si naposledy zavdal a potom prázdnou sklenku postavil na stůl. Natáhl ruku po papíru a Spockovi neušlo, že se mu ještě trochu třese. „No, netvařte se tak vyčítavě, Spocku.“ Doktor chvatně načmáral iniciály na papír a vrátil jej. „Já přece nejsem opilý. Aspoň zatím ne. Nemáte se taky chuť napít se mnou, než zase zapadnete do trní a hloží mezi počítače?“

Spock se zamračil. „Proč si váš druh libuje v přeplňování žaludku velkým množstvím tekutiny na bázi alkoholu…“

Paráda, zajásal McCoy a nalil si vrchovatě další sklenici.

„…zůstává pro mne stále záhadou. Držíte se tohoto zlozvyku navzdory tomu, že znáte jeho toxické působení.“

„Ale, pane Spocku, ne navzdory tomu, nýbrž pro jeho toxické působení.“ Polkl další doušek ohnivého nápoje.

První důstojník se ještě více zakabonil, protože si náhle uvědomil, že se nechal zatáhnout do sporu,

který nemůže vyhrát, neboť jeho logika do hry nepatří. „Musím se věnovat svým povinnostem.“ Přehlédl McCoyovu rozesmátou tvář a otočil se.

„Všeobecný poplach. Úprava gravitace za deset sekund.“

„Ach, Spocku,“ zvolal McCoy, který nechtěl, aby mu kořist tak rychle unikla, „chtěl jsem si s vámi popovídat o tom, jak jste Jimovi zkazil ten výnosný nákup na obchodní stanici…“

Když se paluba otřásla, první důstojník už byl na odchodu a udržel rovnováhu. Ale McCoy okamžitě upadl. Hučení lodních motorů na okamžik přehlušil třeskot skla u protilehlé stěny a zapraskání kostí při nárazu na kov.

„McCoyi!“ Spock lezl po čtyřech po podlaze, která se zmítala nahoru a dolů. Než se dostal ke zhroucené postavě, vytékal jí zpod hlavy pramínek krve.

„Úprava gravitace provedena. Opakuji, úprava gravitace provedena.“

# ČTVRTÁ KAPITOLA

***Kapitánův deník. Datum 5308.5:***
*Enterprise dále letí pouze setrvačností, vážně poškozena útokem, který si dosud nedovedeme vysvětlit…*

Kirkův zděšený pohled upoutával zborcený trup strojovny Enterprise. Zprohýbaná a zkřivená byla celá loď, která dříve vynikala elegancí a souměrností struktury. Jako krev vytékající z rány rozlévaly se a zasychaly temné skvrny na jejím rozdrásaném a popraskaném povrchu, neboť při ničivém útoku pronikly do vlastního trupu Enterprise částečky frennijského kovu z cizí lodi.

Když kontrolní kamera zahájila průzkum, posádka na palubě zmlkla a tiše sledovala přenos. Scottyho první zpráva o škodách podávala podrobnosti o účincích nepřátelského náporu několik hodin po střetu, ale na to, co viděli, je nemohl připravit žádný slovní popis. Zborcení celé konstrukce nedokáže ani šéfinženýr opravit mávnutím kouzelného proutku.

„Nebýt toho, že jsme se zastavili kvůli záchranné operaci, už by z nás byl kosmický prach. Vnitřním přetlakem by vybuchly motory," řekl Scott. Stál Kirkovi po boku u technické sekce na kapitánském můstku. Na rozdíl od Kirka se šéfinženýr vyhýbal pohledu na obrazovku. Prohlédl si již předtím podrobné škody díky raketoplánu a v duchu ho pálil podrobnější obraz zkázy.

„Nebýt toho, že jsme zastavili kvůli záchranné operaci, nebyli bychom přepadeni," opáčil trpce kapitán. Přece však když znovu a znovu uvažoval o tom, co se stalo, musel uznat, že by býval opět postupoval stejně. Akce byla nesprávná, ale žádným způsobem se nedalo zjistit, že tomu tak je. Přesto však jsem to vědět měl…

Záběr kamery zvolna sjížděl po nosiči k druhému bloku motorů. Trosky poškrábaly jeho oblé stěny, jako by nějaká nedbalá kosmická ruka na ně rozházela zrnka pepře.

„Teď se zacelují již poslední trhliny. Asi za pět hodin bychom měli mít trup celý, jenže nám chybějí zdroje, abychom na všech palubách vyrovnali tlak. Budou vyčleněny dvě skupiny na obsluhu systémů udržování životních podmínek a lodních služeb." Těžké škody, které postihly Enterprise, na něj zle doléhaly.

„A jak brzo se odsud můžeme dostat?" Kirka dosud hypnotizoval děsivý pohled a stále žasl, že se loď nesmí pohnout z místa, nemá-li se rozpadnout. Scotty ho však ujistil, že se mohou vrátit do doků na obchodní stanici.

„Vlastní trup je poměrně málo dotčen, ale kdybychom se pokusili hned vyrazit, prohnul by se pod silným tlakem při pohybu kupředu, i když se zvolí podsvětelná rychlost. Jakmile se však vyrovná tlak na většině palub, pracovní skupiny mohou začít výztužemi zajišťovat kritická místa zevnitř. Nebude to sice funkční, ale udrží se to pohromadě." Šéfinženýr potlačil lehké zachvění. Ostrý chlad vesmírných hlubin se zakousl do oslabených energetických rezerv lodi a na můstku poklesla teplota o několik stupňů. „Až se dostaneme do suchého doku a zcela vyměníme hlavní nosníky, získáme opět schopnost rychlé plavby. Hnací motory jsou totiž vcelku v pořádku."

Na obrazovku se nyní vedral celkový pohled na naprosto nepoškozený a neporušený pravobok, který jim však byl bez levoboku málo platný. Posádka na můstku se opět věnovala služebním povinnostem. Všude kolem se rozezněly tiché hlasy.

„Časový odhad, pane Scotte?"

Scott zhluboka zavzdychal. Kirk vždycky chce předpovídat to, co se předpovědět nedá. „Nejméně čtyřicet osm hodin, možná i víc. Podle situace." Už byl příliš znaven na to, aby ještě probíral houštiny faktorů, jež by mohly dále komplikovat již tak nezměrně zmatenou situaci.

Kirk se s tím spokojil. „Zbraně?"

„Phasery fungují, ale mají nízkou energetickou úroveň Když křižník narazil do štítů, rozbil se nám dilithiový krystal." Špatně načasováno. Zvedající se štíty frennijský křižník rozdrtily. Výbuchem se však změnil na smrtelně nebezpečnou kovovou třísť a ta zasáhla úžasnou ničivou silou Enterprise i její pohonné jednotky.

Co by se asi stalo, kdyby je nezarazily naše štíty? uvažoval Kirk. Nedalo se nijak zjistit, zda blížící se cizí loď zamýšlela přeložit násilím svou posádku na palubu Enterprise nebo zda chtěla kosmickou loď zcela zničit.

„A co štíty?" Kirk si nechal nejstrašnější obavy až na konec. Scotty jeho pesimismus potvrdil.

„Děravé jako řešeto. Teď by skrze ně pronikl až na vlastní trup lodí i ruční phaser."

„Aspoň že my jsme to přežili," poznamenal Kirk, hledající trochu útěchy.

„Jo, to bych řekl, že jo." Scotty byl natolik uondaný, že i vyhlídky na další existenci posuzoval s jen minimálním nadšením. „Jenže my tu trčíme jako kachny, až nás tu nachytá nějaká jiná loď, které se zachce po nás vystřelit."

To ovšem Kirk věděl až příliš dobře. „Nechte to na mně, Scotty. Vaše starost je, abychom se odsud dostali. Do 48 hodin."

„Tak jo." Šéfinženýr vypadal opravdu velmi ustaraně.

Kapitán pokračoval v revizi. „Poručíku Uhuro, ověřila jste, zda funguje hyperprostorové spojení?"

„Ano, kapitáne. Přijímám záchranné signály z celého sektoru na navigačních frekvencích a normální je i provoz na příjmu depeší. Jsme sice trochu stranou od místních vysílačů ve vesmíru, ale chytila jsem aspoň slabě vysílače z obchodní stanice, kde

zřejmě běží obvyklé informace. Neozývá se žádné tísňové volání ani kódový signál.“

To by mohlo znamenat, že Klingoni, již opustili území Federace. Nebo taky ne. V každém případě Enterprise musí přísně dodržovat zákaz vysílání, protože kdesi v sektoru by mohli ještě být buď Klingoni, nebo jiní nepřátelé. Za současného stavu nemůže kosmická loď riskovat prozradit svou pozici tím, že zapojí vysílání na vnějších komunikačních kanálech. Vyslala místo toho jen dvě výstrahy. Jednu na obchodní stanici kvůli přípravám k odvrácení útoku, druhá podrobně popsala události pro velitelství kosmické Flotily. Informační jednotka pro omezený nadsvětelný pohon potřebuje plné dva týdny, aby se dostala na kosmickou základnu.

Při vzpomínce na žádost o pomoc Kirk skřípal zuby. O pomoc žádal moc nerad a ještě méně rád pomoc potřeboval. Nicméně za daných prostorových a časových okolností nebudou ještě dost dlouho vyhlídky na to, že dostanou posilu. Je tedy dost času na to, dostat loď z nesnází.

Uhura pokračovala v hlášení. „Kapitáne, lodní spojení je ovšem v naprosto hrozném stavu. Chekov pracuje na počítačích a každou hodinu mi vypojí při opravách interkom. Tak ztrácíme spojení pokaždé s jinou palubou.“

Při jejích slovech Kirk uslyšel tlumený zvuk otvírajících se dveří turbovýtahu a spíše cítil než viděl klidně přicházet svého prvního důstojníka. „Pane Spocku, budu potřebovat vaši zprávu o stavu senzorů…“ Když se otočil, Kirk náhle ztratil hlas. Na Spockově kabátě vypadaly skvrny od oleje děsivě jako krev, ale ne vulkánská, nýbrž lidská.

„Kapitáne, je zapotřebí vaší přítomnosti v lodní nemocnici.“

„Nějaké problémy s počítači zdravotnického zařízení?“ Ale věděl, že jde o něco jiného. Spockův lhostejný výraz se pokaždé trochu lišil a tentokrát působil chmurněji než kdy jindy.

„Doktor McCoy utrpěl úraz. Je nyní na chirurgii…“

Tak přece jen lidská krev.

Než Kirk dorazil na ošetřovnu, duševně se připravoval na vstup do kritického pásma. Velmi nerad tam chodil, ale přes tuto nechuť se nedal odstrašit, když bylo nutné, aby tam zašel. Tyto prostory mu však symbolizovaly nezdar, jeho nezdar udržet posádku naživu a zdravou. Při pohledu na takové množství nehybných těl pociťoval bolest v útrobách. Kdyby byl odhalil frennijskou léčku, kdyby byl reagoval jen o pár sekund rychleji, zela by tato místnost prázdnotou.

„Kapitáne.“ Christina Chapelová na něj čekala. „Doktor Cortejo již provedl operaci. Doktor McCoy je dosud v bezvědomí, ale vykazuje stabilní známky života.“ Plně uplatňovala svůj profesionální přístup, který ji zaštiťoval před citovým dopadem její činnosti. Avšak kdyby byla dala najevo trochu více své úzkosti nad McCoyovým zdravotním stavem, Kirk by se přece jen cítil lépe.

„Chci ho vidět.“ V mysli mu tanula příliš čerstvá vzpomínka na krev, která se vsákla Spockovi i do košile.

Sestra přikývla. „Je v rezonanční komoře. Doktor Cortejo vám může poskytnout podrobnosti, zatímco bude přístroji sledován stav. Nyní mě prosím omluvte, musím se vrátit k svým pacientům.“

Musí si trochu oddechnout, napadlo Kirka, když Christina Chapelová poodešla. Jenže každý na lodi, jeho samého nevyjímaje, potřebuje se aspoň jednu noc v klidu vyspat. Z toho ale neplyne, že si budou moci takový odpočinek dovolit zvlášť brzo.

Kapitán postupoval dále do labyrintu nemocničních oddělení, dokud neuslyšel přesně artikulovaný přízvuk muže, který nyní zastával vedoucí místo ve zdravotnické službě. Na lodi nebyl Eduardo Cortejo Alvarez nijak oblíbený. Svou poněkud korpulentní postavu nosil strnule vzpřímenou s jistou dávkou arogance. Přezíravá netrpělivost v jeho jednání s lidmi mimo nemocnici a zejména s pacienty nesouladně kontrastovala s McCoyovým vřelejším přístupem k lidem. A protože v celé lodní nemocnici udával tón šéflékař, Cortejova pánovitost neustále dráždila všechny zdravotníky. Nebýt vzájemné úcty, kterou navzájem pociťovali kvůli svému lékařskému nadání, mezi oběma doktory by došlo k otevřené válce. A že Cortejo nemocnici povede v příštích několika dnech, by se McCoyovi ani za mák nelíbilo.

Když se však Kirk dostal za roh a seznámil se bezprostředně s tím, co je v rezonanční komoře, plně si uvědomil, že jeho šéflékař absolutně není s to starat se, kdo právě vede lodní nemocnici. Drobné pohyby dělá lidské tělo i ve spánku, avšak tělo McCoyovo leželo strnule nehybné v hlubokém bezvědomí. Tvář měl skoro bílou a kosti se mu rýsovaly pod napjatou pletí. Přesto však o zranění hlavy svědčila jen malá náplast za pravým uchem.

„Jaký je jeho stav?“ ptal se Kirk dvou lékařů, kteří stáli před komorou.

„Je v kómatu, kapitáne.“ To neříkal hlavní chirurg. Kirk si matně vzpomněl, že ten mladý doktor, kterého má před sebou, je z kosmické Flotily, odkud ho vyslali, aby tu vykonával praxi. Snažil se vybavit si jeho jméno, ale marně. Praktikanti přicházeli a odcházeli příliš rychle, než aby si je všechny pamatoval.

„Doktorko Dysonová, ujměte se aparatury,“ vyštěkl Cortejo. „Nebudu marnit svůj čas mačkáním knoflíků.“ Při této výtce se mladá lékařka zarděla, ale zároveň kvapně potlačila zavrčení, jež prozrazovalo, že se spíše zlobí, než stydí. Odebrala se ke kontrolnímu přístroji.

Kirk sledoval, jak se v jednotlivých pásech na displeji v rezonanční komoře objevují záběry McCoyova těla. Úzká deska ho zvolna a postupné posouvala pod paprsky, takže počítač stačil zachytávat řady záběrů, jako by se přízračný skalpel zařezával do tenoučkých vrstviček organismu. Po ovládacích tlačítkách přejížděly prsty doktorky Dysonové a veškeré informace se přenášely do holografického obrazu jeho těla, jakéhosi úděsného dvojčete skutečného těla za prostorem komory. Husté nahromadění průzkumných řezů hlavou barevně oživovalo výsledný obraz.

Doktor Cortejo připojil ještě pár pokynů týkajících se prohlídky a zahájil svůj monolog: „Zranění vyplývá z četných faktorů při pádu. Hrana stolu způsobila bezprostřední povrchové natrženi pokožky na hlavě a lineární frakturu lebky.“ Ukazováčkem přejel po jasně purpurové čáře na oranžové lebce. „Naštěstí nedošlo při tomto poranění k nadměrné ztrátě krve a okcipitální kost zůstala neporušena. Žádné úlomky kostí také nepronikly do níže položené části mozku. Z chirurgického hlediska je tedy porušení minimální a snadno léčitelné.

Avšak volně se pohybující hlava vlivem rotačního pohybu, který se zrychlil, utrpěla otřes mozku. Důsledky tohoto traumatu by mohly být vážné, avšak přikláním se spíše k optimismu, když beru v úvahu, co jsme až dosud pozorovali. V neurologickém průzkumu je doktorka Dysonová skutečnou odbornicí.“ Chirurg ustoupil místo ve středu drobné ženě s tmavou tváří, stojící po jeho boku.

Třebaže doktorku Dysonovou poněkud zmátlo, jak náhle přenesl Kirk pozornost na ni, promluvila stručně a věcně: „Po poranění hlavy tupým předmětem dochází při otřesu mozku především k mechanickému poškození a potrhání nervových vláken a cév přivádějících krev. Vyšetření mozku doktora McCoye touto aparaturou ukazuje, že nedošlo k žádným viditelným rozrušením tkání. Nemáme ovšem k dispozici žádnou metodu, kterou bychom odhalili, zda nebyla nervová vlákna natažena. To lze posuzovat jen na jejich neurologické funkci, kterou můžeme sledovat, teprve až se pacient probere.

Pokud jde o sekundární mechanismy, došlo ke krátkému vzestupu nitrolebečního tlaku, který však nejspíš nestačil poškodit mozek. Nejsou žádné náznaky, že by došlo k vychýlení, edému či krvácení do mozku. Je skutečně štěstí, že byl přítomen pan Spock, který přivolal ihned lékařskou pomoc. Kdyby totiž došlo k prodlení s operací, mohly se vyvinout komplikace.“

„Když je řeč o operaci,“ ozval se Cortejo, „napadá mě, že se musím vrátit ke své práci. Tohle už nepatří do mého oboru.“ Zdráhavě se kapitánovi uklonil, ale pacienta si již nevšímal a odešel.

Kirk začal chápat, jak hluboce tento muž McCoyovi musí jít na nervy, ale Cortejovy nedostatky zcela zastínila bezprostřední starost o McCoyův stav. „K čemu by to vedlo, kdyby ta nervová vlákna byla natažena?“

Dysonová bezmocně pokrčila rameny. „Dysfunkce se projevují od mírného zhmoždění až k poruchám paměti, pacient nepoznává lidi a věci, nevybavuje si slova, nekoordinuje dobře pohyby a všechny tyto potíže vyžadují měsíce, někdy i roky regenerační terapie. Dokud nebude při vědomí, nedá se plně posoudit, k jak závažnému poranění došlo. Obvykle platí, že čím déle je pacient v komatu, tím větší je pravděpodobnost neurologického poškození. V tomto případě se dá však těžko stanovit, z čeho vyplývá bezvědomí. Doktor McCoy byl právě po službě, při níž absolvoval značně vyčerpávající sérii chirurgických zásahů. Sestra Chapelová říká, že když odcházel, byl vyčerpaný.“ Lékařka trochu zaváhala a pokračovala: „Měl také zvýšenou hladinu alkoholu v krvi. Nešlo sice o hladinu toxickou, avšak o kombinaci s únavou, ztrátou krve a otupujícím traumatem… To všechno tedy přivodilo delší bezvědomí,“ dokončila s chabým pousmáním svůj výklad.

Do Kirkovy úzkosti se prodrala podrážděnost nad jejím šibeničním humorem. V tom to zřejmě vězí. Pod maskou bázlivého chování mladé důstojnice ve službě ve vztahu k veliteli postřehl záblesk bystře pracujícího lékařského ducha. Kladl si otázku, jak asi profesionální zdatnost doktorky Dysonové hodnotil McCoy.

Prohlídka skončila. Dvě sestry jemně přesunuly McCoyovo ztuhlé tělo na pojízdné lůžko a pod dozorem Dysonové je hbitě odvezly. Více už Kirk udělat nemůže. To byl ale hloupý úraz, pomyslel si při cestě k turbovýtahu. Po všech těch válkách, střetnutích s vraždícími cizáky a šílených poutích po Galaxii se mu šéflékař poraní při úpravě gravitace. Až se z toho McCoy zotaví, Kirk se už postará o to, aby ho vyznamenal řádem pro palubní nemotory. Doktorovi bude určitě ohromně slušet, až bude mašírovat na přehlídce všech příslušníků posádky, kteří se pohmoždili, odřeli nebo si polámali kosti, když se ozvalo hlášení z lodního tlampače.

Turbovýtah zahučel a zastavil se. Kapitán vystoupil na můstku. Když se tam ocitl, ostatní se na něj tázavě podívali. Přestože plnil lékařské povinnosti, McCoy se stal neoficiálním účastníkem dění na můstku, kde vždycky v povzdálí číhal a sledoval, co se děje. „Je v bezvědomí, ale žije,“ oznámil Kirk a potom se obrátil k Uhuře. „Doktorka Dysonová bude posílat pravidelná hlášení. Jakmile se stav změní, ihned mě vyrozumíte.“

Přešel k počítačům na druhé straně. „Pane Spocku.“ První důstojník se téměř ztrácel za hradbou svého panelu. Koukaly jen dvě nohy v botách a ty nohy sebou v neurčitých intervalech poškubávaly. Přes kovovou hradbu pronikla ztlumená vulkánská slova. „Kdybych vás tak dobře neznal, myslel bych si, že klejete.“

„Ve vulkánském jazyce neexistují kletby,“ řekl poněkud jasněji Spock, zvedl se a přistoupil blíž. V jedné ruce držel čipy z integrovaných obvodů. Kirk s úlevou postřehl, že oděv už má čistý. „Nepříznivé okolnosti mění čin, nikoli symbolická verbalizace citu.“

„A jaký čin tedy uskutečňujete?“ Kdyby byly lepší okolnosti, Kirk by kladl takové otázky v pohodlné zasedačce, kde by ho obklopovali jeho důstojníci a jeden po druhém by odpovídali.

Spockovy prsty dovedně přejížděly po hraně čipů a tu a tam zarovnaly ty, které přečnívaly. Nesnažil se dívat se kapitánovi do očí a jen z jeho reakcí se dalo usuzovat na to, že si jeho přítomnost uvědomuje. „Tlumiče vibrací jsou už opravené. Počítačové obvody byly jen místy poškozené, ale podařilo se zjistit všechny závady.“ Probíral si v duchu, co je dále v pořadí co do důležitosti. „Pan Chekov vede skupinu, která instaluje podpůrné paměťové jednotky ve všech sektorech důležitých pro chod nebo obranu lodi.“

Zdálo se, že tato poslední slova byla pronesena zvlášť důrazně. Kirk se dohadoval, že se ukázala pravdivost pověstí o ztrátě záznamů. To tedy opravdu nikdo nebude mít moc času na oddech.

„Senzory krátkého dosahu budou fungovat za sedm minut.“ Spock si přestal hrát a začal do otvorů vkládat nové čipy. „Další hodinu zabere přibližná kalibrace.“

„A co senzory dlouhého dosahu?“ Spockův bystrý sluch zaznamenal otázku, přestože se první důstojník již opět hluboko ponořil do útrob počítače. Kirkovy uši však nebyly tak citlivé, a tak se kapitán musel sehnout, aby rozuměl odpovědi.

„Ty se budou opravovat déle, protože byly přímo mechanicky poškozeny. Pan Scott odhaduje potřebný čas na dvanáct hodin. Další čtyři hodiny si vyžádá kalibrace.“

Šestnáct hodin. „Spocku, ještě jsme nezjistili, kdo a proč nás napadl. Možná, že tu jsou celé roje těch cizinců, že si nás zblízka prohlížejí a že my o tom nevíme.“

„To je, kapitáne, poněkud znepokojivá představa.“ Po řadě sebeuspokojeného vrčení a hučení jim nad hlavami začala fungovat část výpočetní stanice. „Ale je v podstatě správná.“

Když se kapitán napřímil, oddechoval a přitom mumlal nějaké obzvlášť silné emotivní symboly. Nejenže byl nepřátelský útok kamikadze naprosto nečekaný, ale v nejistotě se utápěly i jeho příčiny. Kirk byl mistrem taktiky, avšak i on potřeboval něco vědět o povaze svého protivníka, aby mohl volit správnou strategii. V troskách se našly mrtvoly, které nepatřily k žádné rase Federace nebo jejích spojenců. Přesto nebylo pochyb o nepřátelství těchto cizinců. Xenobiolog Frazer odhadl, že asi dvacet jedinců se sebevražedně zabilo při pokusu ochromit Enterprise. Z toho vyplývalo silné podezření, že v této oblasti jsou ještě další nepřátelské síly. Síly, které číhají někde těsně za dosahem senzorů…

„Kapitáne.“ Spock vyrušil Kirka z jeho snění. „Senzory krátkého dosahu budou co nevidět v provozu.“ První důstojník se zvedl z podlahy a naklonil se nad terminál počítače. Rychlými prsty přejel několik tlačítek. „Pozor… teď.“

Při jeho slovech se na můstku rozezněly sirény žlutého poplachu.

# PÁTÁ KAPITOLA

Pomalé a vytrvalé blikání žlutého poplachového světla na můstku začínalo jít Kirkovi na nervy. Po deseti hodinách na okraji senzorového dosahu stále jen něco pobleskovalo, což sice stačilo k rozčilení a vedlo k opatrnosti, ale nedávalo ještě důvod k zásahu. Ostatně Enterprise dosud nebyla v takovém stavu, aby větší zásah zvládla. Snad na tom blýskání nic zvláštního není, může to být jen tím, že citlivé přístroje zaznamenávají i zbytky po škodách způsobených bojem. Na obrazovce nebylo vidět žádné cizí plavidlo, jen chabý odlesk hvězd.

Kapitán přestal marně pátrat, odvrátil oči od obrazovky a opřel se ve velitelském křesle. Snažil se odolávat chuti vyžádat si od posádky na můstku další sérii hlášení. Kdyby se někde na lodi příliš dlouho zdržel, určitě by mu pobočník přinesl kopec tabulek s daty, které má podepsat. Kirk vstal. Neměnící se obrazovka.ho k sobě přitáhla, a tak přistoupil blíž, aby si obraz prohlédl. Potom se otočil a pomalu odcházel za dalšími důstojníky. Nepřítomně kýval a zastavil se u spojovacího stanoviště.

„Na zvukovém příjmu beze změn, kapitáne," hlásila jasně a úsečně Uhura a ti, kdo ji dobře znali, vyciťovali v jejím tónu dobře ovládaný vztek. „Komunikační pátrání je dosud negativní." Přesně tak to bylo před deseti minutami.

Kirk se zatvářil jako vtělená nevinnost, avšak o svých dobrých úmyslech poručíka nepřesvědčil. Za další cíl své inspekce si zvolil výpočetní stanici, a pak ho odvaha opustila. Spock zřejmě těžce nese, že dosud neopravené senzory dlouhého dosahu neposkytují spolehlivá data, a jakákoli vyrušení by jen prohloubilo Vulkáncův zármutek a opravy zdrželo.

Posádka je snad až příliš dobrá, uvažoval kysele Kirk. Kdyby se méně snažili a byli méně výkonní, mohl by snad mít důvod k tomu, aby důstojníky kárał a tak si odreagovával svůj neklid v průběhu dozoru nad plněním povinností. Za dané situace se všichni na můstku zdatně podíleli na opravách nebo na kontrole a nezavdávali kapitánovi sebemenší možnost odpoutat se od dotěrné vnitřní potřeby učinit nějaké rozhodnutí. Co však má sakra dělat teď?

Jako by to tušila, poručík Uhura zvedla hlavu nad přístroji a vlídně se na Kirka usmála: „Kapitáne, doktorka Dysonová si přeje, abyste se dostavil do nemocnice. Zdá se, že se doktor McCoy probírá." Na můstku sice všichni pracovali bez přestávky, ale přece jen se tam rozhostil nevyřčený výraz potěšení.

„Děkuji vám, poručíku." Kirk si zhluboka a s úlevou oddechl. Byl totiž nečekaně vyveden z míry, když předtím viděl lékaře tak bledého a zdeptaného. „Pane Spocku, přebíráte velení." řekl a odebral se k turbovýtahu.

„Ano, kapitáne." Zpoza počítače se zvedl první důstojník a napřímil se. Na zemi pod ním se válela nezbytná vrstva rozházených integrovaných obvodů a podobně tomu bylo i na desce u přístroje. „A kapitáne…"

Kirk se zarazil a ohlédl se na Vulkánce. „Pane Spocku?"

„Až doktor McCoy opět nabude vědomí, měl by být informován o tom, že počítače lékařských přístrojů již plně fungují."

„Ovšem, chápu." Ale nechápal to. Spock byl sice neschopen vyjádřit, jakou má o McCoye starost, nějakými slovy na můstku, ale přesto tu starost měl.

Zdravotníci na Enterprise jako skuteční profesionálové nedávali najevo, že se osobně zajímají o jednoho pacienta víc než o druhého. Nicméně mnoho z nich náhodou nacházelo povinnosti, jejichž plnění je přivádělo do blízkosti jednotky intenzívní péče. Kirk žasl nad tím, jak silně zanedbávají určitý kout pokoje, třebaže obletují jeho obvod.

U šéflékařova lůžka dlely doktorka Dysonová a sestra Chapelová a s napětím sledovaly stěnu s monitorem zachycujícím známky života. Tento panel se na rozdíl od ostatních blížil normální konfiguraci. Kirk sice není doktor, ale během dlouhých let se obeznámil s lékařským vybavením. Jeho diagnózu potvrzoval i obezřetný úsměv na tváři sestry Chapelové. „Už se dostává z komatu, kapitáne," vysvětlila mu tiše a oči jí přitom rychle těkaly mezi panelem, činností doktorky Dysonové a bezvědomým doktorem McCoyem.

„A co poškození mozku?"

„Je příliš brzy, abych něco řekla," roztržitě poznamenala Dysonová. „Mozek je složitý orgán a na to, aby vyšetřil všechny jeho jemnosti, nebyl dosud zkonstruován žádný monitor." Kývala hlavou ve shodě s tím, jak se trhaně posouval jistý konkrétní údaj. „Uděláme si aspoň zběžnou představu, jakmile se probere, a to už by mělo nastat brzo."

Sehnula se a uchopila McCoye za rameno. „Pane doktore, slyšíte mě? Už jste toho naspal ažaž." Potom jím jemně zatřásla. „Už se musíte probudit. Odpovězte mi, pane doktore."

Reakcí bylo jen nepatrné zamžikání řas. „Kostro, vzbuď se!" Kirk se snažil, aby jeho slova zněla jako rozkaz, ale vyznívala spíše jako prosba.

Ztuhlé tělo, nabývající vědomí, se začalo měnit. „No tak, vzhůru," dorážela Dysonová a začala ho poplácávat po tvářích. „Probuďte se a zatočte se mnou za to, že mlátím nemocné."

Pacient zamžikal silněji a potom otevřel víčka. McCoy sténal, ale hleděl na ně jasným a upřeným pohledem. „Co se stalo?" Spíše než hlas to bylo zaskřehotání.

„To mi snad můžete říct vy?" zeptala se Dysonová. „Nač si vzpomínáte?"

Zamyslel se a svraštil tmavé obočí. „Upadl jsem. A praštil se do hlavy. A bolí mě to," dodal.

„To bych řekla. Způsobil jste si frakturu. A teď mi povězte, kdo jste.“

Odpověděl po velmi krátkém zaváhání: „Doktor Leonard H. McCoy.“ A jeho hlas již nabyl na síle.

„A kde jste teď?“

Kirk se musel usmát nad jejím pedantským tónem. Nebýt tak vyřízený, McCoy by se určitě vzepřel tomu, že s ním jedná jako s děckem.

Doktor se podepřel o loket a podíval se na všechny tři lidi kolem sebe a potom na pokoj, kde stáli. „Nu, tohle musí být nemocnice, ale to jsem blázen, jestli jsem kdy viděl takovouhle nemocnici. Jak daleko je odtud na ranč?“

„Na ranč?“ zeptala se Dysonová lhostejně, ale tělo prozrazovalo napětí.

„Jistě, na Černou ostruhu. Já sice vím, že ničení koní není nejbezpečnější způsob, jak strávit prázdniny, ale nenapadlo mě, že kvůli zlomeným kostem tu potřebujeme oddělení se špičkovou technikou…“ Hlas se mu zmateně vytratil, když se pokoušel sledovat další detaily kolem sebe. Při pohledu na Kirkův stejnokroj se do něho zabodl očima. „Nejsem ve Waco, že ne?“

„Ne, to nejste,“ radostně odpověděla doktorka Dysonová a šlehla pohledem po kapitánovi, aby raději nic neříkal. „Řekněte mi ještě něco o té nehodě.“

McCoy si zase lehl na lůžko a opatrně si opřel hlavu o polštář. Do řeči se mu vkradl lehký jižanský přízvuk. „Na ten pád si moc nevzpomínám, konečně člověk si obyčejně natluče palici, ale nemohl jsem ztratit víc než pár minut…“ Znovu zvedl hlavu a opět se zběžně rozhlédl kolem postele. „Ostatně jsem jel na tom kaštanovém valachovi, který není ve formě a má tlamu ze železa. Trochu jsme se nepohodli při skákáni přes ploty z ostnatého drátu. On byl pro a já proti. Jsem však jaksi jediný, kdo se nakonec za ně dostal.“ Rukou znázornil vysoký oblouk. „A taky jsem zapomněl, jak má vypadat přistání.

Poslyšte, musel jsem se opravdu hloupě praštit, když si vůbec nevzpomínám, jak jsem se sem dostal.“ Do hlasu se mu vetřela starost. „Jak dlouho jsem byl mimo?“

„V bezvědomí jste byl několik hodin,“ řekla doktorka Dysonová, jako by o nic nešlo. „A teď je na čase, abyste ještě trochu spal, ale doopravdy spal.“ Zvedla hlavu k sestře Chapelové. „Sestro, připravte sedativum.“

„Já sedativum nepotřebuju!“ Tento hádavý tón byl pro něj příznačný.

„Ošetřující lékařkou jsem tu já a co budete dělat, rozhodnu taky já.“ Bylo jasné, že se tady o tom diskutovat nebude. Postavou to je sice drobná žena, ale pokud jde o sílu vůle, je víc než dvoumetrová.

„Dobrá, tedy jako výraz profesionální zdvořilosti,“ ozval se neochotně McCoy, „s léčením souhlasím.“

Chapelová mu přiložila k paži injekční stříkačku a ta do něho s tichým zasyknutím vpravila dávku. „Bude vám opravdu výborně.“

„Děkuji vám, sestro.“ Pomalu zavíral oči. Poté, co si prohlédl Kirkův stejnokroj, už se na kapitána ani nepodíval.

Dysonová začala tiše chrlit pokyny a čmárala do tabulky s údaji poznámky. „Chris, sežeňte nějako oddělenou místnost, i kdyby to bylo třeba skladiště. Vím, že v takhle přecpané nemocnici to nebude snadné, ale nemůžeme si dovolit, aby měl kolem sebe posádku, až se vzbudí. Budu tam muset mít monitor, ale jinak tam chci mít co největší klid. Až se opravdu pořádně začne koukat kolem sebe, nesmí být příliš dezorientován.

A taky ať tam není slyšet lodní hlášení. Vypněte to, aby nic neslyšel“

To ho zřejmě především přivedlo do maléru, napadlo Kirka.

„Kde je doktor Cortejo?“ zeptala se Dysonová.

Sestra se na chviličku zarazila, aby si urovnala, kalendář v hlavě. „Na chirurgii. Ještě tam bude muset být aspoň hodinu.“

„Mhm, tak teď nemůže stejně nic dělat, ale prosím vás, pokud můžete, chyťte ho, až bude odtamtud vycházet. Ať ví co se tu děje. Zdá se, že tomu teď tady velí on, aspoň prozatím.“

Kirk hořel nedočkavostí, aby už mohl klást otázky, ale měl se na pozoru. Určitě mu bylo vidět na výrazu tváře, jak se přemáhá. Dysonová o ni letmo zavadila pohledem. „Jen ještě vydržte pár minut, kapitáne, a pak si pohovoříme.“ Pokynem mu dala najevo, aby za ní vyšel z jednotky intenzívní péče ven, a při chůzi stále něco zapisovala. Když došli do její pracovny, měla už tabulku s údaji zcela vyplněnou.

Dysonová snížila hlas, když diktovala do přístroje: „Počítači, vyhledej tyto údaje o pacientovi Leonardu McCoyovi.“ A do otvoru na stole vložila vyplněno tabulku.

„Čtu.“

Teprve pak se žena obrátila ke kapitánovi. „Kromě ztráty paměti nevykazoval doktor McCoy žádné příznaky verbální afázie nebo poruchy řeči. Pohybová koordinace se zdá normální, i když na pozorování byl jen omezený čas. Budeme muset přesně prošetřit jakékoli známky snížené schopnosti, až budeme moci provádět hlubinné výkonové testy. Pokud jde o to ostatní, nechci ve vás budit dojem, že vám podávám jakoukoli definitivní informaci. Jde totiž o amnézii, jednu z nejméně prozkoumaných mozkových poruch. Mohla by být jen dočasná a trvat jen do chvíle, než se opět probudí. Mohlo by to však trvat i několik měsíců. Také by se však mohlo stát, že svou původní paměť už nikdy nezíská.“

„To ale není příliš uspokojivá odpověď,“ Kirk dával těmito slovy najevo spíš, jak je zklamán, než aby jí něco vytýkal. „Zřejmě zapomněl několik posledních let svého života. Ani mě, ani loď nepoznal. Nejsem si dokonce jist ani tím, zda poznal stejnokroj kosmické Flotily. Kam až jde vlastně tato amnézie?“

„Inu, to je právě ta informace, kterou asi budeme schopni získat nyní. Chci mít dobrou představu o tom, kde se domnívá být v čase, a teprve potom mu vyložím, v jaké je situaci.

„Počítači, podej úplné lékařské informace o minulosti pacienta Leonarda McCoye.“

„Rozumím. Vizuální záznam.“

„Podle jeho popisu byl asi ten pád dost důležitý, takže je tu zaznamenán.“ Dysonová se soustředěně zahleděla na obrazovku a začala sledovat text. Počínaje přítomným okamžikem začal se řádku za řádkou zpět odvíjet McCoyův život. Po napohled dlouhé době se obrazovka zastavila. „Tady to zřejmé máme: Lehký otřes a zhmoždění žebra. Strávil jednu noc v nemocnici ve Wacu v Texasu a po obvyklém pozorování byl odtamtud propuštěn bez komplikací.“

Podívala se na kapitána. „Stalo se to před dvaceti pěti lety.“

# ŠESTÁ KAPITOLA

Pitevnou se rozléval takový zápach, že se Kirkovi na protest zvedal žaludek. A když se podíval kolem sebe, bylo mu ještě hůř.

Nevadily mu kousky tkání plující ve speciálních láhvích, neboť ty už byly rozrušené k nepoznání. Zato ho rozhodně znepokojovalo, že vidí před sebou na desce rozložené části rozřezané mrtvoly. Kapitán se nutil k tomu, aby se soustředil jen na vědeckou složku této výstavy.

„Je to samozřejmě pouhá rekonstrukce toho, jak vypadali," objasnil mu poručík Steven Frazer, když kladl na pitevní stůl poslední část, odříznutou nohu. „Žádná celá těla jsme neměli k disposici."

To nepřekvapovalo. Z obchodní lodi se zachovaly jen zkroucené trosky a rozteklé kusy kovu.

„Ale žádní Frenniové ani Klingoni?" tázal se s napětím Kirk.

„Ani ň." Když mluvil, užíval xenobiolog překvapivě hovorové výrazy, ale na papíru se z něho stával nudný byrokrat. Podle McCoye typický produkt školské soustavy Marťanské kolonie. Při vzpomínce na šéflékaře Kirk cítil, jak se mu opět nemile zvedá žaludek. Zatvrzele však ignoroval zrádné chování vlastního těla a přistoupil blíže ke stolu, aby si lépe prohlédl, co tam leží.

Největší byla uříznutá hlava, která byla skoro nedotčená a představovala jakousi anatomickou záhadu. Vzduchoprázdno ve vesmíru ji nečekaně málo narušilo. Humanoid by byl silně krvácel z kůže, kdežto povrch těla tohoto tvora byl chráněn elastickou vrstvou ocelově modré pokožky. Bledá víčka sloužila jako kryt velikých vlhkých očí. Podle Frazerova předpokladu měla nejspíš přirozené zbarvení jedovatě rudé. Lebku pokrývala černá vlákna pichlavého porostu, který se ježil i po smrti. Smrtelnost přiznával dokořán zející, rozevřený zobák.

Podle masivní hlavy se dalo usuzovat na stejně masivní hruď, ale uprostřed bylo nazdařbůh vyloženo jen pár kousíčků mokvající oranžové tkáně. Po obou stranách byly rozloženy útržky údů, které nasvědčovaly tomu, že patřily k nějaké rovné dvounohé postavě s dvěma pažemi. Zde ovšem ležela jen jedna ruka s drápy.

„Jak přesná je tato rekonstrukce?"

„Pokud jde o interní orgány, příliš přesná není," připustil Frazer a zaujatě přesunoval dotyčné části na pitevním stole. Byl vysoký a vyhublý, měl růžovou pleť a neposlušnou kštici černých vlasů. „Ale základní obrys je správný. Nechybí mi žádné další nohy nebo třeba ocas."

„Krásou zrovna nevyniká," zaznamenal Kirk. Normálně by se nedal svést k tak xenofobní reakci, ale tihle tvorové sakra zničili jeho loď.

„Pan Spock vložil do počítačové paměti prozatímní taxonomické označení, ale posádka si je už pokřtila po svém na Krkavce."

To slovo evokovalo silnou vůni půdy na farmě ve státě Iowa o žních a připomínalo matně i hubenou shrbenou stařenu. Kirkova babička nazývala krkavce posly smrti. Kirk již jako malý chlapec cítil, jak se mu při jejich drsném krákáni zrychluje tep. Poblíž jejich domu se na stromech často slétávali úlisní modročerní ptáci, kteří se dostávali do křížku s farmáři pro svou vychytralost a útočnost i pro svou nenasytnou žravost. Jméno bylo dobře zvoleno. V Kirkově vzpomínkách vytanula další asociace. Krkavce lze také učit mluvit, či spíše napodobovat zvuky. Před záchranou operací byl Kirk přesvědčen, že hovoří s kapitánem Esserassem a touto jistotou otřáslo jen to, že tak silně důvěřuje schopnostem svého prvního důstojníka. Jak se toho tolik dověděli a naučili? Tolik, že ho přelstili a přiměli, aby spustil ochranné štíty.

„Ovládají tito neznámí telepatii?" zeptal se. Taková schopnost by vysvětlovala, že se tak přesně vydávají za jiné. Krkavec si to třeba uměl vzít rovnou z myšlenek milého frennijského kapitána anebo při rozhovoru dokonce přímo z Kirkových myšlenek…

„Asi ne." řekl Frazer. „Nedávné studie poukázaly na to, že u většiny telepatických druhů jsou přítomné charakteristické biochemické rysy a u těchto cizinců jsem neshledal nic, čím by se daly doložit."

Kirkovi zlostí začalo škubat ve tváři. Potom tedy nejspíš Esserasse mučili, aby z něho dostali ta fakta. Sondy do mozku jsou docela účinné, ale jedním z jejich běžných vedlejších důsledků bývá smrt.

„Mají ovšem úžasnou nervovou soustavu," pokračoval s jinošským nadšením xenobiolog. „S ničím podobným jsem se ještě nesetkal a Dysonová říká, že vypadá jako ze špatného hororu." Uchopil cizincovu hlavu a obrátil ji tak, aby bylo vidět zadní část lebky. Jednou rukou odhrnul vlákna jejího porostu. „Podívejte se na tohle!"

V Kirkovi se rozbouřila žluč, ale ovládl se a řídil se podle pokynu. Pod porostem se táhla hluboká rýha, která úhledně rozdělovala lebku na dvě poloviny. „Ano?" tázavě nutil Frazera, aby vysvětlil, co to má znamenat.

„Lebka je rozdělena do dvou laloků, ale tím míním, že je rozdělena skutečně," vykládal poručík. „Na každé straně je plně vyvinutý mozek, ale mezi oběma stranami není žádné nervové propojení. Každá strana má rovněž vlastní vedení k mozku, ale tato vedení nejsou navzájem propojena a stýkají se až v této uzlině na míše." Prsty sjel až dolů k zátylku a zastavil se u mírného hrbolku, nebezpečně blízko bodu, kde se hlava oddělila od ostatního těla.

U vyšších druhů jsou případy vývoje dvojího mozku velmi vzácné. I tehdy však výrazně převládá jeden mozek nad tím druhým, který prostě funguje jako hustý svazek neuronů, jež řídí vybrané funkce na vůli nezávislé nervové soustavy."

„Mutant?“ nadhodil Kirk.

„Ne. Z těchto útržků tkání můžeme pravděpodobně vyvodit závěr, že se právě tímto společným rysem vyznačují všichni Krkavci.“ Mladík pokrčil rameny. „Ale neodhalili jsme zatím, k čemu vlastně slouží dva mozky. Byla by to osudná nevýhoda v podmínkách většiny vývojových tlaků. Než se však dozvíme více, musíme čekat na zkoumání živého exempláře.“

Kirk zamrkal. „To je to poslední, co bych si teď přál, setkat se zrovna teď s něčím takovýmhle, ale živým.“ A mávl rukou směrem k rozloženým útržkům.

Frazer se usmál. „Jistě, ta věřím. Bez phaseru bych se rozhodně nechtěl proti němu postavit.“ Položil hlavu na stůl a vzal si ruku. Uchopil ji za zápěstí a začal tou rukou na Kirka mávat a vůbec si nevšímal toho, že kapitán má tváře bledé jako stěna.

„Tyto drápy jsou nejen ostré jako břitva, ale jsou také jedovaté. Zde je pod každým nehtem žláza, která vylučuje jed v dávce, která by stačila ochromit i koně.“

Kirk cítil, že nutně potřebuje znecitlivující injekci, ale Frazer byl zřejmě imunní vůči zápachu, který se linul z pozůstatků Krkavce.

„Jed se skládá z různých tělních tekutin a ze složité organické sloučeniny. Zdravotnické oddělení soudí, že v něm může být možnost nového anestetika. Dokud však nebudeme moci posoudit protilátky, příliš nám nepomůže. Velmi dobrou příležitost vyvinout protilátku získám, teprve až bude dokončena strukturní analýza jedu,“

„Ještě něco zajímavého?“ zeptal se Kirk a snažil se, aby to znělo upřímně. Litoval, že se před vstupem do pitevny naobědval, a jeho organismus hrozil, že se s tímto násilím co nevidět vypořádá.

Frazer upustil ruku na desku stolu a ruka tam sebou mazlavě plácla. „Ne, víc už nic. Ale je toho dost.“

Kirk odešel rychlostí, jakou mu dovolovala jeho hodnost. Snad o něco rychleji.

Než došel do hangáru pro raketoplány, plíce se mu vyčistily od příšerného zápachu z pitevny a také žaludek se mu poněkud uklidnil. Po nerovné palubě kráčel opatrně a přemítal o tom, co znamenají šrámy a rýhy na povrchu. Jeden z raketoplánů, ten, který přepravoval zdravotnickou skupinu, se dostal nejblíže k Selessanu, když vydal rozkaz k návratu. Proto se právě ten vrátil na Enterprise jako poslední. Že je kosmická loď bez ochranných štítů nehájitelná, to věděla pilotka velmi dobře. Věděla také, že Kirk štíty nezvedne dříve, než přistane poslední raketoplán. Při letu zpět narazila Prussinowská plnou rychlostí. Stihla sice návrat, ale podcenila rychlost, která se při přistávání přece jen dostatečně nesnížila. Když raketoplán na palubě havaroval, celá posádka raketoplánu zahynula. Kromě toho to stálo životy ještě dvou členů posádky Enterprise, neboť raketoplán se řítil přes celou palubu a narazil do zadní stěny.

Nejhorší rány byly sice již zaceleny, ale na místě, kde skončil svůj pokus o přistání, dosud zůstaly ležet trosky raketoplánu. Poměrně blízko nich se válela ještě další zmatená kupa trosek. Přenosovým paprskům se podařilo shromáždit z vesmíru díly frennijské obchodní lodi. Další kusy sem dodali Scottyho opraváři, kteří je posbírali z různých míst trupu Enterprise, kam byly vražené. Během posledních pěti hodin pátral poručík Sulu po takových zbytcích, aby se seznámil s tím, čím disponují cizí útočníci.

„Tak co jste zatím zjistil?“ zeptal se ho Kirk, který si proklestil cestu mezi zkřivenými zbytky rozházenými po palubě hangáru.

„Zatím pořád dělám na základní organizaci, kapitáne.“ Sulu mávl rukou k těm haldám, které si tu roztřídil. „Je to složitá záhada.“

Kirk souhlasně přikývl, když slyšel důstojníkovo nejasné hlášení. Podle jeho soukromého mínění bylo tohle pátrání marné, ale na druhé straně potřeboval o Krkavcích více informací. Ale současný stav Enterprise nedovoloval, aby Sulu vykonával svou funkci kormidelníka, a tak aspoň může trávit čas tímhle zkoumáním, co kdyby se našlo nějaké vysvětlení. „Tak jen dál, pane Sulu.“

„Provedu, pane.“ Sulu se pozorně zahleděl na zdeformovaný kus kovu ve své ruce a zůstal tak, dokud mu kapitán nezmizel z dohledu. Když byl čistý vzduch, vážně uvažoval o tom, že tu kovovou hroudu hodí přes palubu, ale nakonec si řekl, že by si tím gestem nijak nepomohl. Obrátil se proto vpravo a kousek pečlivě uložil na hromadu jiných, podobných.

Z hlubin té hromady se ozvalo zasténání, jako by duchové poražených cizinců truchlili nad ztrátou své lodi. „Je to na nic,“ zakvílel přízrak.

„Nu, je to dobrý nápad… teoreticky,“ klidně odtušil Sulu. Protože s tím nápadem přišel on sám, cítil nutnost potlačit lítost.

„Snad.“ Na druhé straně za kopcem trosek z vraku se vynořila rozcuchaná hnědá čupřina. „Jenže v praxi to zase tak moc dobrý nápad není.“ K Sulovi zamířil Chekov. „V tomhle šrotu jakživi nenajdeme nic, z čeho bychom byli moudří.“

Kormidelník souhlasně zavzdychal. Vytáhl z hromady rozbitý kryt střílny a podržel jej před sebou na světle. Zatím to byl předmět, který se dal ze všeho nejlíp určit. Při nárazu do štítů se frennijská loď zkřivila a roztrhla a potom se zčásti proměnila v páru. Štíty se zvedly poněkud opožděně a udělaly málo pro to, aby se Enterprise uchránila škod, a mnoho pro to, aby se zničily doklady o tom, odkud útočníci pocházejí.

„A teď bude kapitán čekat odpovědi,“ pokračoval Chekov ve svých stížnostech proti Suluovým návrhům na zkoumání vraku. „A ještě horší na tom je, že odpovědi bude čekat i pan Spock, a toho bych moc nerad zklamal.“ Chekov totiž věnoval valnou část své služby sbírání a rozboru dat pro důstojníka řešícího technické problémy. Proto mu připadalo, že se teď snaží provádět něco jako každodenní obětní obřad k usmíření mimořádně náročného poloboha.

Sulu obrátil kryt vzhůru nohama. „Připomíná mi to sochu volné formy z Benegy IV. Na akademii byl Benegan mým spolupracovníkem v téže místnosti a ukazoval mi, jak se opracovává kov…“

Chekov odplavil zbytek svého výkladu v přívalu krajně hlučné, na hrdelní zvuky bohaté ruštiny.

Jakmile Kirk vystoupil z turbovýtahu, Spock se lehce zvedl z velitelského křesla. Vulkánec byl vždy ochoten vyměnit velitelské povinnosti za vědecké.

„Už jste si přečetl Frazerovo hlášení?“ zeptal se Kirk, když usedal do uprázdněného křesla.

„Ano, kapitáne, velmi zajímavé.“ Spock opravdu úžasně snášel škádlení, ale Kirk usoudil, že v jedné věci už dospěl k mezím, které nepřekročí. Spock se v poslední době vyhýbal slovu „fascinující“

„Předpokládám, že jste je také pochopil,“ povzdechl si Kirk. O nic srozumitelnější pro něj je neučinily ani McCoyovy opravy, a tak se kapitán musel osobně seznámit s tématem. „Neodpovídá na naši nejnaléhavější otázku: Proč jsme byli napadeni? Proč se ti Krkavci pokusili zničit tuto loď, a to i za cenu vlastních životů?“

Spock nevznesl námitku proti tomu, že Kirk cizince označuje jako Krkavce. Termín se mezi pracovníky průzkumného oddělení ujal příliš rychle. „Vykazují krajně agresivní tendence,“ připustil Spock. „Bohužel však se jejich motivace neřídí autopsií.“

„Boj se nejčastěji opírá o chamtivost a touhu po moci,“ uvažoval Kirk.

Vulkánec nabídl další pohnutku: „Častými příčinami válek jsou i snahy hájit území.“

„Tentokrát však ne. Tohle není jejich území.“

„Třeba si mysleli, že je,“ neutrálně namítl Spock.

„Nebo je jim jedno, komu to patří. Prostě se ho chtějí zmocnit. Kromě chamtivosti a touhy po moci je další silnou pohnutkou k zabíjení územní rozpínavost.“

Nad touto neusměrněnou spekulací Spock pociťoval rostoucí netrpělivost. „Cizí mozky a cizí tvorové se často řídí motivy, které jsou mimo dosah našeho chápání.“

Kirk zavrčel a sklonil hlavu do dlaní. „Trpívají také Vulkánci bolestmi hlavy, pane Spocku?“

„Ne,“ odpověděl první důstojník. „Ale občas se mi projevily potíže s mou lidskou polovičkou.“

„Ještě že se aspoň zachovává to příměří.“ Kirk si hnětl spánky, aby utišil vzmáhající se bolest. „Ta historka o klingonském útoku byla vymyšlená. Byla to jednoduše past a měla nás vlákat do léčky.“

Spock svraštil obočí. „To je zajisté nejpřitažlivější interpretace, kapitáne.“ Povšiml se, že to Kirka zlobí, a tak zmírnil tón: „Ale i ve světle chladné objektivity je to dosti pravděpodobné.“

Kirk pozoroval, že se mu bušení v lebce dostává do rytmického souladu s blikáním žlutých poplachových světel, která přerušovaně svítí a zhasínají jednotvárně již celých patnáct hodin.

Spock sledoval jeho pohled. „Za hodinu a dvacet dvě minuty budou fungovat senzory dlouhého dosahu.“

A co zjistíme potom? unaveně se sám sebe ptal Kirk.

# SEDMÁ KAPITOLA

Když se Leonard McCoy probudil podruhé, ležel sám v malé bezvýrazné místnosti se šedými kovovými stěnami a s hluboce zastíněným stropem. Jediné světlo, které tam pronikalo, byl chabý odlesk z monitoru nad ním, ale nebylo slyšet žádný jiný zvuk než hučení.

Zpočátku byl rád, že může v klidu ležet a dovolit svým myšlenkám, aby se volně potulovaly travnatou a křovinatou krajinou. Cítil řezavé závany prachu přinášeného suchými větry a žhavou výheň letního slunce nad hlavou. Tyto myšlenky ho nutně přivedly ke vzpomínce na pád a od něho se zpět vrátil na lůžko, kde nyní leží. Ironickou hrou osudu byly tyto prázdniny pokusem uniknout co nejdále z dosahu všeho, co mu připomíná denní provoz a noční směny na pohotovostním oddělení. Aspoň nepracuje, jenže si není jist, zda se mu líbí více tato stránka nemocničního života.

Přece by tu neměl pobýt dlouho, protože se zdá, že úderem o zem utrpěla jen jeho hlava. Cítil, že zbytek těla je pozoruhodně celý. Začal od prstů na nohou a postupoval vzhůru. Hýbal každým svalem na nohou i na pažích i na prsou a žádnou bolest necítil. Nezlomil si žádnou kost, nenatrhl žádnou šlachu, neutrpěl žádný šrám. A právě to ho začínalo znepokojovat. Od posledního pádu nemá žádné pohmožděniny, ale ty přece musel mít včera, když ho ten valach znenadání shodil a McCoy zůstal chvíli vězet ve vzduchu. Ať se však ohmatával a šťouchal sebevíc, na žádná citlivá místa na těle nepřišel. Tahle záhada odvedla jeho myšlenky zpět k výjevu na nemocničním oddělení. A to byla ještě větší záhada. Jen matně si vzpomínal na to, že to tam nevypadalo jako v obyčejné nemocnici. A přitom mu nikdo neřekl, kde vlastně leží. Všichni se pořád na něco ptali, ale nic nevysvětlili.

Oni. Byla tam ta doktorka, která s ním hovořila, a sestra, která mu podala sedativum. Ale kdo jen byl ten třetí? Jen nejasně si vybavoval jeho stejnokroj, ale tvář jasně neviděl.

A kde to jsem? chtěl vědět McCoy a zlobilo ho to.

Posadil se na lůžku a prohlížel si monitor. Jeho základní tvar a funkce mu byly povědomé, ale sotva kdy viděl takhle moderní typ. Měl nové konfigurace indikátorů, jež byly označeny jen záhadnými písmeny a číslicemi. To mě poslali až do Dallasu? A velmi v něm sílilo přání zjistit, kde vlastně je.

McCoy rozsvítil světlo v nízké místnosti a kolem sebe opět neviděl nic, co by mu to objasnilo. Malý prostor byl tísnivě funkční a aseptický. Přehoupl se nohama z lůžka ven a postavil se. Trpělivě vyčkal, až se převalí vlna slabosti a nevolnosti a teprve pak pokusně pokročil o krok kupředu. Neměl žádnou poruchu rovnováhy či svalových reflexů a to konstatoval s uspokojením.

Potom si povšiml černého trička a modrého hávu, který měl na sobě. Teď bylo na řadě obléci se. S rostoucí důvěrou začal prohledávat místnost, ale shledal, že po šatech není ani památky. A nejen po nich, po žádných jeho osobních věcech. Na malé poličce u postele však nahmátl pár bot s měkkou podešví a složený sportovní oděv, který mu dokonale padl. Vydal se ke dveřím.

Jenže se z procházky brzy vrátil. Dříve než udělal pět kroků, dveře se rozletěly a do místnosti vešla vysoká plavovlasá sestra, na kterou si pamatoval z nemocničního oddělení. „Jdete špatným směrem," sdělila mu vesele a ukázala do zadního rohu místnosti, „jde se tam tudyhle."

McCoy se začervenal. „Chtěl jsem jít na chodbu."

„Není třeba. Stiskněte prosím tlačítko pod monitorem a já přijdu."

McCoy shledal, že ho při řeči vede zpět na lůžko. „Jmenuji se sestra Chapelová. Pobývám tu většinu času, a tak nemějte obavy, že byste se mě nedovolal. Uvědomuji si, že na ošetřování v posteli jste příliš velký," řekla, ale právě tohle prováděla, „ale jen si řekněte, když budete něco potřebovat." Bůhví odkud vylovila malé pouzdro s prášky. „Je mi líto, že máte potíže se spaním, ale tohle by vám mělo pomoci…"

„Ale já chci být vzhůru," odpověděl obezřetně McCoy. „A taky chci vědět, kde to vlastně jsem a jak dlouho už tady jsem. Ta doktorka mi říkala, že jsem byl celé hodiny v bezvědomí, kolik hodin?"

„To jste vždycky tak plný energie ve tři v noci?" nasadila sestra konverzační tón.

Přes její příjemné chování McCoy pochopil, že se vyhýbá přímé odpovědi, a cítil, že v něm záhada vzbuzuje obavy. „Rád bych viděl lékařský záznam o svém stavu."

Chapelová se zamyslela. „Byl jste v kómatu dvanáct hodin, pane doktore. Doktorka Dysonová má na paměti, že byste neměl přepínat své síly a že byste se měl uzdravit. Jako lékař byste nyní měl uznat, že je radno si trochu odpočinout. Ráno si můžete přečíst lékařský záznam za přítomnosti ošetřující lékařky a potom se oba můžete přít o terapii, jak vám hrdlo ráčí." A opět s úsměvem nabídla prášek.

Působila velmi přesvědčivě, ale doktor přesto cítil, že právě tohle působení jaksi nabývá převahy nad konstatováním faktů. „Tak tedy to budu riskovat a myslete si o mně, že jsem obtížný a náročný pacient, ale já ten záznam chci vidět hned."

Stále se tvářila přívětivě. „Nejsem oprávněna vám ho vydat. Co byste řekl takové své sestře, která rozdává pacientům jejich lékařské záznamy?"

Proti své vůli se musel uchichtnout. „Tak dobrá, vyhrála jste. Jen mi aspoň povězte, v které jsem nemocnici, a já si půjdu pěkně lehnout jako hodný chlapeček."

„Tohle je přece ústřední všeobecná.“ Zaváhala sice nepatrné a skoro to nebylo znát, ale Chapelové se přece jen lépe dařilo ve vytáčkách a odvádění hovoru od tématu než při jasném lhaní.

Byla už zase zpět ve dveřích, když se McCoy ozval znovu. „Z toho, co jste mi napovídala, nevěřím ani slovu, sestro Chapelová.“ Díval se jí zpříma do zděšené tváře. „Ale proč byste mi lhala?“ Tato slova vyznívala vybízivé.

Těžce povzdechla a stiskla tlačítko interkomu: „Doktorka Dysonová do nemocnice.“

Chvilku vyčkávali v napjatém tichu a rozpačitě se rozhlíželi po místnosti. Na Chapelové bylo jasně vidět, s jakou úlevou přijala doktorčin příchod. „Váš pacient se chce na něco zeptat. Zdá se, že s tím nemůže čekat do rána.“

„Děkuji vám,“ řekla lékařka rozespale a zívla. Z kvapně stočeného drdolu jí neupraveně trčely dlouhé hnědé vlasy. Také modrý lékařský plášť měla zmačkaný po způsobu, který znají všichni narychlo přivolaní doktoři. „Už se můžete vrátit na oddělení. Nemějte starosti, když vás budu potřebovat, zavolám vás.“

Jakmile sestra odešla, McCoy netrpělivě vybuchl. „Co se to vlastně děje? Chci vědět, kde jsem a proč se nesmím dovědět žádnou odpověď týkající se mého zdravotního stavu.“ Za jeho vztekem se krčil strach.

„Odpovědi dostanete,“ Dysonová se nedopouštěla té chyby, že by volila chlácholivý přístup. „Ale než uslyšíte všechno, co vám musím sdělit, budu sama rozhodovat o tom, v jakém pořadí vám budu odpovídat na vaše otázky.“ Počkala, až McCoy neochotně přikývne na souhlas, a teprve potom pokračovala:

„Následkem pádu jste utrpěl lineární frakturu v okcipitální krajině lebky. Protože jste utrpěl otřes mozku, strávil jste něco přes dvanáct hodin v kómatu. Na základě neformálního pozorování mohu říci, že mi organické poškození nepřipadá nijak rozsáhlé.“ Změřila si ho mrzutým pohledem. „Zcela jistě neutrpěly vaše verbální schopnosti. Avšak bez následku jste přece jen nevyvázl.“

Odmlčela se, aby zvolila správně další postup. „Dobře si to promyslete. Nač si vzpomínáte z toho, co následovalo po vašem pádu na ranči?“

McCoyovi se stáhlo obočí. „Že jsem se probudil tady, ať už jsem kdekoli.“ Ve střevech jako by se mu z napětí vytvářel uzlík. „Nuže, mezi vašimi prázdninami a současným okamžikem uplynulo více než dvanáct hodin. Ten pád, na který si vzpomínáte, ten pád z koně však není tou nehodou, z níž se právě zotavujete. V té době vás postihl lehký otřes mozku a zhmožděniny na těle, ale nebylo to nic vážného. Ale vy jste se probral z kómatu, který způsobil druhý, pozdější pád. Ztratil jste přitom paměť o době, která mezi oběma pády uplynula.

„Kolik času? Týdny, měsíce?“ Potom se podíval na monitor, jaký nikdy předtím neviděl. „Snad ne celá léta?“ ptal se nevěřícně.

„Ano, celá léta,“ zněla odpověď. „Nepoznáváte ani mě, ani Christinu Chapelovou, ale rozpomenete se na nás, nejspíš dost brzy. I když asi pociťujete tento stav jako znepokojivý, mějte na mysli, že vaše uzdravování teprve začalo.“

McCoy mlčky poslouchal. Rozpoznával pečlivě volená slova lékařky, která se snaží, aby svého pacienta nepoplašila. „Anebo se třeba už nikdy neuzdravím.“

„I to je možné,“ vzdychla Dysonová a nerada souhlasila. „Ale nerada bych se vzdávala naděje. Přes to, že působí tak dramaticky, dlouhodobá amnézie je velmi vzácná. Je mnohem pravděpodobnější, že si začnete vzpomínat na jednotlivosti, které se vám postupně vybaví, až se vám konečně vrátí celkový obraz nebo aspoň jeho velká část.“

„Nu doufám, že si určité vzpomenu na vás,“ řekl s trochou humoru. „Jsem proti vám v nevýhodě.“ Doktorka zjevně ovládala správný způsob, jak s nim promluvit, aby nepropadl sebelítosti, dříve než se prosadí naděje na zlepšení. „A teď kde jsem? A jak dlouho tu jsem?“

„Myslím, že jsme toho dnes v noci napovídali ažaž.“

„To je to tak zlé?“ zeptal se McCoy, který náhle zvážněl. „Tak vážné, že mi to musíte podávat po lžičkách a v malých dávkách?“

„Utrpěl jste šok, silnější, než si uvědomujete. Kdybyste jen…“

„Vy mi příliš nevěříte, viďte, doktorko Dysonová? Tak si pamatujte, že už mám až po krk toho, když se mnou jednáte takhle v rukavičkách. Nějaký malý šok není vůbec nic v porovnání s tím, jaké tu udělám peklo, pokud nedostanu co nejdřív nějaké odpovědi.“

„Sakra, vy jste horší trapič jako pacient než jako doktor.“ Dysonová promluvila odhodlaně a důrazně, ale pak zase ubrala na síle: „Tak dobrá, dozvíte se všechno v jednom zátahu. Teď jste na palubě lodi USS Enterprise, kosmické lodi Federace, plnící výzkumné úkoly na okraji zmapovaného vesmíru. Ten muž v uniformě, který tu s námi byl, když jste se probíral, je kapitán této lodi James Kirk.“

„Cože?“ V McCoyově hlase zaznělo víc než prostá nedůvěra. Její slova ho přímo vyděsila. „Ale já jsem přece lékař a ne nějaká krysa, která se potuluje ve vesmíru.“

„Ano, opravdu jste lékař. Přesněji řečeno, jste šéflékař na lodi Enterprise.“

McCoy si odkašlal. „Potom tedy musí Federace zoufale potřebovat pomoc. Já jsem přece rodinný lékař a ne nějaký chirurg. Krucinál, já přece nikdy nebyl dál než na Měsíci a teď na mně chcete, abych věřil, že…“ Byl skleslý a vypadal zmateně. „Vždyť dosáhnout takové hodnosti by trvalo… celá léta. A vy jste přece říkala, že to byla celá léta.“ S pobledlou tváří se zeptal: „Kolik let?“

Tentokrát mu Dysonová odpověděla. „Od té doby, co jste byl na tom ranči, uplynulo dvacet pět let.“

„Milá Georgia,“ řekl v posvátné hrůze. „To znamená, že je dnes ze mne stařec. Prožil jsem půl života a nic si z toho nepamatuju.“ Sklesl na lůžko a natáhl se. „A co jsem celou tu dobu dělal?“

„Podrobnosti vám teď vykládat nebudu, pane doktore,“ řekla Dysonová. „Ale kapitán Kirk vás dobře

zná a bude vám moci podat lepší informace…“ Houkání klaxonu přerušilo její slova. Do pokoje s vypnutým interkomem se vedraly zvuky poplachové sirény.

„Červený poplach, červený poplach. Všichni na bojová stanoviště.“

„Už zase,“ zasténala Dysonová.

„Zase?“ zeptal se McCoy. „Co se to tu hrome děje?“ Jeho slova však dopadla na doktorčina záda, neboť Dysonová již mizela ve dveřích.

„Promiňte, musím běžet,“ houkla na něj přes rameno. „Útočí na nás. Vy zůstaňte tady.“

„Krucinál, kde to jsem?“ Ale doktorka už byla pryč. Houkáni neustávalo a poplachová světla pravidelně zhasínala a zase se rozsvěcovala. Za stěnami bylo slyšet dupot běžících nohou a pokřik hlasů. „Útočí na nás! Když jsem se dal ke kosmické Flotile, musel jsem ztratit rozum.“

Potom světla náhle zhasla. Čekal, ale nerozsvítila se. „Už toho mám dost,“ zamručel do tmy a tápavě nastoupil pouť ke dveřím.

# OSMÁ KAPITOLA

Po mnoha hodinách nesmyslné hatmatilky senzorů se konečně trochu uspořádaly poznatky ze senzorů dlouhého dosahu. Obraz, který se objevil na hlavní obrazovce, způsobil, že žlutý poplach bylo nutno nahradit červeným.

Ze všech možností, kterými se Jim Kirk v duchu zabýval během uplynulých dvaceti čtyř hodin, byla tato nejméně příznivá. Enterprise s poškozenými štíty a neschopná dosáhnout vyšší rychlosti stanula tváří v tvář klingonské válečné lodi. Kapitán se opřel ve svém velitelském křesle, jako by sbíral síly na zápas, který ho čeká. „Můžete nás odtud dostat, pane Sulu?“

Kormidelník rozhodně potřásl hlavou. „Strojovna stále ještě nemůže normálně fungovat. Jestli se teď pokusím rozjet loď, dostaneme se do víru. Ale i kdybychom měli lepší rovnováhu, raketové motory nepřekonají rychlost křižníku.“ Hovořil ještě udýchaným hlasem po prudkém běhu z hangáru na kapitánský můstek.

„Chekove? Jaké škody mohou způsobit naše zbraně?“

„Nic moc, kapitáne.“ Podporučík si stíral pot z čela. Celou cestu stačil v běhu Suluovi, ale také ho to unavilo. „Phasery mají kapacitu třicet tři procenta. I když se dobře trefíme, jejich štíty neprorazíme.“

Kirk ťukl pěstí do tlačítka komunikátoru. „Scotty, potřebuji energii!“

„Už to víc nejde,“ ozval se vzrušený hlas. „Lodní systémy jedou taktak na minimum a také podpůrné jsme úplně omezili. Nemůžeme ani bojovat, ani utéci, ani se bránit… potřeboval bych zázrak.“

„Tak se připravte na můj povel vypnout úplně podpůrné systémy. Phasery musí dostat veškerou energii.“

„Cože?“

„Ano, slyšel jste mě dobře, Scotty. Po vypnutí vydržíme aspoň patnáct minut. A když to v tomto limitu zvládneme, můžeme se zase starat o dýchání.“

„Kapitáne.“ Scottyho protesty přerušil Spockův nevzrušitelný hlas. „To asi nebude nutné. Senzory udávají minimální vyzařování energie z klingonského plavidla. Má studené motory.“

„Ale pohybuje se.“

„Jenže krajně volným tempem. Je to loď, která je poháněná jen vlastní setrvačností.“

„Jak náš frennijský křižník,“ řekl Kirk zahořkle. Nechal se obelstít jen jednou. Jenže nyní sice už měl varovnou zkušenost, ale dalšímu útoku stejně nemohl čelit. „A co tentokrát říkají bioúdaje?“

„Žádné nejsou.“ Odpověď zjevně překvapila Spocka stejně jako kapitána. „Na palubě nejsou žádné známky po živých tvorech, ani po Klingonech, ani po někom jiném.“

„To by znamenalo, že je celá posádka mrtvá… Nemohly by ty přístroje špatně fungovat?“

„To není pravděpodobné. Všechny ostatní ukazatele hlásí normální hodnoty.“ Spock pokračoval v pozorování a jeho vysoká postava se dál hrbila nad počítačovou technikou. „Při současném tempu pohybu se válečná loď nedostane na dostřel našich phaserů dříve než za pět hodin.“

„To je ten zázrak,“ zašeptal si pro sebe Kirk. Nahlas pak řekl: „Uhuro, zajistěte rádiové utajení, ale ten křižník sledujte na všech frekvencích. A chci ihned hlášení, jakmile jenom sebemíň pípne.“

„Provedu, kapitáne.“ Během tohoto spojení lodním interkomem se začala ztlumená světla zjasňovat a kapitánský můstek ztrácel ráz ponuré zatuchlosti. Potom Uhuřinu pozornost upoutalo bzučení ze spojového panelu. Napjatě naslouchala tichému sdělení a rukou si tiskla k uchu kovovou spirálu. „Kapitáne, lékařská sekce hlásí, že se ztratil jeden pacient – McCoy.“

„Ztratil? Co to má znamenat, že se ztratil?“

„Zdá se, že se během poplachu zatoulal ze svého pokoje ven, a od té doby ho už nikdo neviděl. Nikde v lékařské sekci není.“

„Ihned vyhlašte po celé lodi, aby se doktor McCoy hlásil v lodní nemocnici. Potom vyšlete jednotku zvláštního nasazení, ať ihned začne prohledávat jednu palubu po druhé.“ Jako kdyby těch potíží nebylo už tak dost.

„Pane Spocku, zdá se, že naše hádanka začíná být stále obtížnější. Máme teď v boji zničenou frennijskou loď, ale žádné Frennie, několik neidentifikovaných cizích mrtvol, plující klingonskou válečnou loď, ale žádné Klingony.“

„Máte pravdu, kapitáne. Je to nejsložitější soubor proměnných, jimiž se musíme zabývat. Znovu se nám tu vrací problém zasahování Klingonů do prostoru Federace.“

„Ano, zdá se, že falešný kapitán Esserass nelhal, když mluvil o klingonském vměšování. Ale jak se vměšují? Kdo přepadl tu frennijskou loď? Odkud přišli Krkavci? Proč se ten křižník pohybuje jen setrvačností?“ Kirk se podíval na prvního důstojníka. „Jak na to odpovíte, pane Spocku?“

„Podal jste dost vyčerpávající výčet otázek, kapitáne. Bohužel to, že si vymezíme problém, ještě automaticky nepřináší řešení. Potřebuji více údajů.“

„Kapitáne! Pane Spocku!“ Chekov dokončil řadu navigačních výpočtů a jejich výsledky ho mimořádně vzrušily. „Vypočítal jsem dráhu válečné lodi zpětně. Její trasa se křižuje s trasou Selessana.“

Kirk překvapeně zamrkal. „Ale pohybuje se přesně směrem k nám. A když jsme se sem poprvé dostali, určitě nebyla v dosahu našich senzorů.“

Spock sestoupil ke kormidelníkovi a zkoumal řadu výpočtů. „Zajímavé,“ řekl klidně. Prsty se dotkl panelu a přenesl hvězdnou mapu na hlavní obrazovku. „Podle Chekovovy vektorové analýzy byly v tomto

bodě v těsné blízkosti klingonský křižník a frennijská obchodní loď.“ Na mapě zůstaly zobrazeny dvě lodi. „Zbytky iontových částic ukazují na to, že právě tam došlo k bitvě, v níž byla zničena Verella. Obě zbývající lodi ztratily energii, ale nadále setrvačností pokračovaly v pohybu.“ Nyní se symboly obou lodí o několik palců oddálily.

„Zde jsme se setkali se Selessanem.“ Objevilo se označení kosmické lodi. „Mezitím se klingonský křižník nadále pohyboval směrem dále z dosahu senzorů. Protože však pokračovalo jeho zpomalování, působily gravitační síly systému Belennie dostatečně silné, aby jej vyvedly z kursu.“ Osamělá značka nastoupila obloukem pout zpět k Enterprise.

„Má kurs 83 celých 4, a tak se k nám nedostane do větší blízkosti než na osm a půl kilometru,“ řekl Chekov. Mapa se odsunula a na jejím místě se objevilo panorama bezstarostných hvězd v kosmickém prostoru.

„Máte ještě další údaje, Spocku. Co z nich vyplývá?“První důstojník odpověděl vyhýbavě. „V tomto bodě, kapitáne, by se jakékoli extrapolace přibližovaly spíše výmyslům než skutečnosti. Ještě potřebuji…“

„…potřebuji další údaje,“ soucitně ho doplnil Kirk. „Tak, dobrá, pane Spocku.“ Bylo nejlepší příliš na Spocka nedorážet. Když se příliš spekuluje bez podkladu pevných faktů, dostává se obyčejně Vulkánec do velmi rozmrzelé nálady.

Kapitán se obrátil na kormidelníka. „Poručíku Sulu, sotva teď potřebujeme ve službě kormidelníka, protože loď nikam nepluje. Budete daleko prospěšnější, když se ujmete připrav na uvítanou tomu křižníku.“

„Provedu, pane!“ Mladíkova tvář se rozšířila vzrušením. Nejenže ho ta nová loď vábí, ale tímto rozkazem se v tichosti zbaví svého bezvýsledného pátrání v haldách trosek frennijské lodi.

Kirkovi neušel závistivý výraz na navigátorové tváři. „A vy také, Chekove. Chci, aby se zkontrolovala každá píď té lodi. Opatřeme pro pana Spocka ty údaje, které potřebuje.“

Chekov v duchu vyslal modlitbičku svatému patronu ušlápnutých podporučíků jako díkuvzdání za tuto možnost udobřit si Vulkánce. Nedotčený klingonský křižník zajisté poskytne hezkou řádku cenných poznatků.

„Kapitáne,“ zvolala Uhura, „bezpečnostní hlásí, že po doktoru McCoyovi není ani vidu.“

„Hrome! Najít omámeného a poraněného člověka přece nemůže být tak těžké. Jak daleko jim mohl utéct?“

Dveře turbovýtahu se prudce otevřely. S tlumenými kletbami vyskočil ven McCoy, otočil se a díval se, jak se za ním dveře stejně rychle zavřely. Zdaleka nebyl omámený.

„Kostro!“

Doktor nijak nereagoval. Pomalu se otočil, překvapeně valil oči, jimiž bloudil po nablýskaných hučících panelech přístrojů lemujících kapitánský můstek. Když se pohledem zastavit na hlavní obrazovce, škublo to s ním a zůstal stát jako přimrazený.

„Ať se propadnu,“ lehce vyjekl, „já jsem opravdu ve vesmíru!“

Kirk vstal ze svého velitelského křesla a přistoupil k němu: „Doktor McCoy?“

McCoy se očima odtrhl od pohledu do hlubin vesmíru a ocitl se ve středu pozornosti na můstku. Zčervenal. „Omlouvám se, že vyrušuji, ale snažím se najít lodní nemocnici. Kdyby mi někdo mohl poradit…“

„Buďte bez obav, hned seženu bezpečnostní síly, aby vám ukázaly cestu.“ Kirk se záměrně snažil působit věcně. Stranou Uhura něco tiše šeptala do interkomu.

„Pěkně vám děkuji.“ Pozornost McCoye se soustředila na Kirkovu tvář. „Vzpomínám si na vás.“

Kirk trochu ožil, ale vzápětí zase posmutněl, když McCoy pokračoval: „Byl jste na nemocničním oddělení, když jsem se probral. Musíte být kapitán Kirk.“ A podal mu ruku na pozdrav.

Kapitán obřadně potřásl rukou svému lodnímu šéflékaři. McCoy si nadále uvědomoval, že ho sleduje posádka, a tak se nervózně porozhlédl a rychlým pohledem přejel po neznámých obličejích. „Nechtěl jsem působit potíže. Vlastně jsem se ztratil, když jsem se snažil uhnout trochu stranou během toho zmatku při červeném poplachu.“

„Žádné potíže nám nepůsobíte,“ uklidňoval ho Kirk. „Měli jsme jen starosti, když jste neodpovídal na lodní interkom.“

„Slyšel jsem to… Nedovedl jsem ovšem přijít na to, jak se odpovídá.“ McCoy se znovu smutně zadíval na dveře turbovýtahu. Ani jak se přiměje tenhle těžkopádný krám, aby fungoval.“ Proti své vůli se Kirk usmál. „Postarám se o to, abyste získal důkladný přehled o všem na Enterprise, abyste se už podruhé neztratil.“ Sledoval, jak se McCoyovi oči opět stáčejí k hlavní obrazovce, jako kouzlem přitahované jejím černým sametovým povrchem. „Přál byste si trochu prohlédnout si můstek, doktore?“

S náležitou obřadností pak kapitán zavedl zvědavého McCoye ke spojům a představil ho poručíkovi Uhuře. „Tak tohle je ten hlas, který vás povolával do lodní nemocnice.“

„Koneckonců se mi tedy povedlo přijít správným směrem,“ řekl McCoy, podal jí ruku a přitom se lehce dvorně uklonil. Přijala jeho poklonu s půvabným úsměvem a jen Kirk byl s to postřehnout, jak usilovně předstírá formální zdvořilost.

Zatímco Uhura upoutávala doktorovu pozornost výkladem o hyperprostorovém přenosu zpráv, Kirk pokynul Spockovi, ať jde blíž. Až do této chvíle stál první důstojník bez hnutí u svých počítačů. Na kapitánův pokyn tiše vstal a přistoupil k malému hloučku. Oba důstojníci beze slov dospěli k rychlému pochopení situace. Vulkáncova náhlá přítomnost mohla oživit paměť McCoye.

Když se McCoy otáčel, nedalo se pochybovat o tom, že střetnutí může být šokující. Jenže doktor neprojevil, že by se se Spockem znal, jen užasl.

„Tohle je první důstojník na naší lodi, pan Spock,“ řekl Kirk lehkým tónem, ačkoli uvnitř nemohl potlačit bodavé zklamání. McCoy nedal příliš najevo svůj úžas. „Dobrý den.“ Rukou se chabě pokusil vyjet

kupředu, ale zdálo se mu, že Spockovo kamenné vzezření vylučuje tak lidský posuněk, jakým je podání ruky. Poněkud na rozpacích, McCoy sevřel ruce za zády a nervózně se zakolébal na špičkách nohou. „Promiňte mi všechny společenské neomalenosti, ale nikdy předtím jsem se s Vulkáncem nesetkal."

Spock bezvýrazně přikývl. „Nemusíte se omlouvat. Už jsem se naučil přizpůsobit se lidským společenským konvencím."

„Opravdu," chabě pípl McCoy. Pohlédl stranou na Kirka, jako by volal o pomoc, ale kapitán se jen usmíval.

Nezbytnost dále konverzovat odpadla, když se z turbovýtahu zčistajasna vynořila Christina Chapelová. „Ach, ach," tlumeně zavzdychal McCoy, „teď to schytám!"

„Hm. Snad bychom měli pokračovat v prohlídce později," pravil Kirk, když se k nim přihnala zachmuřená sestra Chapelová. Z její starosti nad McCoyovým zmizením se rychle stával příval vzteku.

McCoy pokorně pokročil kupředu. „Nestřílejte. Půjdu bez boje." Výraz v jejím obličeji se nerozjasnil, ale zarazila se a nepůsobila tak, že by ho chtěla násilně odvléci z můstku.

„Tak mi bylo potěšením, kapitáne, že jsem se s vámi seznámil." Doktor se vlídně uklonil Spockovi, usmál na Uhuru a obrátil se, aby následoval Chapelovou k turbovýtahu. Po několika krocích zaváhal a na tváři se mu usadil zmatek. Pak se krátce ohlédl a zvolal: „Myslím, že budu později s vámi potřebovat mluvit o…" Zarazil se a rychle prošel otvírajícími se dveřmi.

Chapelová řídila vzpurný turbovýtah a McCoy se mohl v klidu pohodlně opřít o stěnu. Zavřel oči a snažil se přemoci žaludeční nevolnost. Během celého poplachu ho naplňovala energii dodávající zvědavost, když chodil z jedné chodby do druhé a uhýbal spěchající, do svých starostí pohroužené posádce. Za nimi se nakrátko rozlétaly vchody a McCoy nahlížel do laboratoří a do pracoven, osvětlených jen tlumeným svitem pohotovostních poplachových svítidel. Rozčilující slova doktorky Dysonové odsunul někam stranou a plně se soustředil na nové dojmy z tohoto prostředí. Nechával se vtahovat stále dál a dál od svého pokoje, až nakonec úplně ztratil orientaci. Nakonec však při opuštění můstku se znovu začal nořit do vlastních problémů, které mu přivozovaly novou dezorientaci.

Předpokládá se, že znám tyhle lidi a tuhle loď. Jsem tu už léta. Už nikdy se nevrátím domů.

Měl pocit, jako by se mu před nohama rozvírala propast a při pohledu do jejích hlubin se ho začínala zmocňovat závrať.

„Jste unavený," řekla Chapelová a v těch slovech byl i soucit.

„Jsem starý," trpce odpověděl McCoy, i když si sám nemohl připustit, že zdánlivě přes noc o tolik zestárl.

„Čtyřicet osm není tak strašný věk," ostře odsekla sestra. McCoy překvapeně hleděl na prudkou změnu tónu. Chapelová si ho prohlížela s chladným výrazem. „A po Enterprise lítáte na takového stařík příšerně ostrým tempem."

„To není k smíchu!" vybuchl. „Co vám záleží na tom, že jsem přišel o poloviču života? Na čem komu vůbec záleží na téhle raketové plechárně? Neznám vás. Nikdy předtím jsem vás v životě neviděl." Ačkoli se již dveře turbovýtahu otevřely, stále ještě pokřikoval. „Jsou to lži, nic než lži! Unesli mě ze Země a já chci zpátky!"

Zmocnily se ho silné paže. „Pusťte mě! Pusťte mě odtud!" Zaslepen zlostí začal McCoy mávat pěstmi a sápal se na těla, která se ho snažila zklidnit.

Převládaly neviděné síly a McCoy se záhy ocitl na podlaze. Za uchem zaslechl jemný sykot a cítil, že ho dole na krku něco zastudilo. Potom ztratil vědomí.

# DEVÁTÁ KAPITOLA

Procházet se uvnitř Falchionu mělo v sobě něco snově zvláštního. V nepravidelných rozestupech pála červená lodní světla a vytvářela nejasnou stezku, která se vinula úzkými stinnými chodbami a sevřenými prostorami pro posádku. Loď měla známé linie, ale formy a funkce byly prapodivně uspořádány pro cizí těla a duše. Byla to cizí loď bez živých cizinců: na palubě nebyli žádní Klingoni.

Spockovo zavolání vytrhlo Kirka z hlubokého spánku a vyprovokovalo ho, aby působil činně a pohotově, i když mu únava dosud stírala hranici mezi nevědomým sněním a skutečností, jež ho obklopuje. Napůl si myslel, že je v mírně vzrušujícím snu. Ale jeho první důstojník – Vulkánec – stál pevně na půdě reality. „Zevrubný průzkum lodi potvrdil údaje poskytované senzory. Skupina, která zkoumá loď, hlásí, že na ní nejsou žádní živí tvorové. Ani mrtvoly ne. A přece lůžka jsou všechna rozestlaná."

„Nemám z toho dobrý pocit, Spocku."

„Pocit, kapitáne?" Jako obvykle ho dráždily lidské city.

Situace se nemile podobá zmizení posádky pozemské lodi Marie Celeste na moři. Našli ji, jak pluje, ale nebylo na ní ani živáčka. Záhada nebyla nikdy vysvětlena."

Spock nijak neodpovídal na takovouhle banalitu.

„A co lodní deník?" chtěl vědět Kirk.

„Je úplně smazán. Z počítačového systému byl vymazán zápis o průběhu plavby. Proto zůstává neznámá nedávná historie plavidla. Avšak rozvědka Flotily ve svých hlášeních uvádí, že Falchion byl vyslán na obvyklou pohraniční strážní plavbu v systému Belennii na skoro dva standardní roky. Velitelem lodi byl kapitán Kryon, zkušený veterán, který si zasloužil lepší úkol. Vědělo se však o politických třenicích v současné císařské nástupnické linii. Snad upadl politicky v nemilost."

„Nebo ho tam poslali proto, že chystají útok proti Federaci," řekl zamyšleně Kirk. Šel za Spockem úzkým průchodem a ocitl se ve velitelské sekci válečné lodi, kde se měla průzkumná skupina shromáždit. Zastíněné postavy půltuctu příslušníků posádky, každý nerozeznatelný od souseda v tom tmavočerveném osvětlení, posedávaly kolem pilotova kokpitu a mávaly do všech stran analyzátory. Zde byl nedostatek energie nápadnější víc než kde jinde: panely přístrojů mlčely, nesvítily a namísto obrazovky tu zela holá zeď.

„Kapitáne, tady máte bezpříkladnou příležitost zkoumat klingonskou techniku." Byla to poručík Azizová, kterou bylo sice slyšet, ale nebylo vidět. Jako jedna ze Scottyho žaček byla okouzlena technickými systémy.

„Bohužel nebudete mít dost času, abyste ji prověřovala," odvětil Kirk, kterému se nepodařilo zjistit, kde vlastně je v tom šerém, vlnícím se hloučku.

„To nevadí. Mám už beztak dost poznatků a budu je zpracovávat celé měsíce. Ale Sulu umírá touhou zalétat si v klingonské válečné lodi. Když ho pustíte k řízení, není mu co věřit."

„Je to životní šance!" ozval se vzrušený kormidelníkův hlas. I on se někde skrýval mezi ostatními.

„Funguje to?" zeptal se udivený Kirk.

„Pokud jsme schopni to posoudit, tak ano," odpověděla Azizová.

Spock se ujal přednášení. „Všechny lodní systémy jsou schopny provozu, i když nečinnost motorů snížila energetickou hladinu na slabou úroveň. Pokud by byl dostatek času, dala by se tato úroveň pozvednout na normální."

„A kde jsou Klingoni?" Byla to řečnická otázka, další lidská reakce, kterou Spock ignoroval.

„Je to jako s Marií Celeste," řekl Sulu zadumaně. Tentokrát na sebe upozornil tím, jak se přibližuje k vyšším důstojníkům. „Loď nalezená opuštěná v Bermudském trojúhelníku, posádka se vytratila neznámo kam."

To Spocka vydráždilo k tomu, aby to začal vyvracet. „I já jsem obeznámen s mýty a legendami, jež se váží k raným lodním cestám na pozemských oceánech. Nevidím však žádnou potřebu utíkat se do nadpřirozených sfér při výkladu nynější situace. „Racionální," a to slovo pečlivě zdůraznil, „výklad je ten, že posádka přestoupila na jinou loď."

„A nechala tady plně provozuschopnou válečnou loď, jen tak, na území Federace?" oponoval mu. Kirk. „To může opravdu být racionální výklad, pane Spocku, ale jen velmi iracionálního jednání Klingonů. A protože na palubě Selessanu nebyli žádní Frenniové, musíme nyní vyložit zmizení dvou posádek. Už jsme se sice setkali s řádkou kosmických záhad, setkali jsme se s neznámým, nevysvětleným a fantastickým. Nyní se však setkáváme se známým, jednajícím proti vlastní přirozenosti. Nelíbí se mi to."

Spock neodpověděl. V podstatě zdvořile přehlížel další vtíravé výlevy kapitánových citů.

Kirkovy zraky prohlížely zastíněné velitelské stanoviště. Kde jen zůstal stín někdejšího kapitána? Jistě tu někde poblíž číhá… Spánek ho konejšil do snění i ve stoje.

Z lodního interkomu bylo slyšet Chekovův slabý hlas: „Pane, dokončili jsme inspekci vnější části trupu. Jsou na něm stopy nedávného poškození phasery."

Tato slova přiměla Kirka k větší pozornosti. „Tak tedy Falchion přece jen zaútočil na frennijskou obchodní loď…"

„Ale, kapitáne," přerušil ho Sulu. „Jak do toho zapadají ti Krkavci?"

„Byl to pravděpodobně společný útok;“ řekl ponuře Kirk. „Nejspíše Klingonská říše našla nového mocného spojence a rozhodli se, že společně povedou válku proti Federaci.“

„Musela to být loď Krkavců, která přenesla posádku Falchionu k sobě,“ poznamenal Sulu se znatelným zklamáním v hlase. Toto rozluštění postrádalo kouzlo metafyzického jevu.

Kirk věděl, jak jeho první důstojník musí trpět pod zátěží takových bujných spekulací. „Pane Spocku, zdá se, že každý nový fakt snižuje naše potíže.“

„Při vědeckém úsilí se nutně dopouštíme riskantních úvah, kapitáne,“ odpověděl Spock dosti neústupně.

„Když ponecháme stranou veškeré teorie, zůstává tu jedna skutečnost: tato loď je schopna provozu. Je ve skutečnosti na tom líp než Enterprise.“ Kapitán se zlehka zasmál. „Poručíku Azizová, kolik času nám zabere obnova systémů pro udržování životních podmínek a znovuuvedení motorů na plný výkon?“ Při těchto slovech okolostojící členové posádky ztuhli.

„Ne více než čtyři hodiny,“ odpověděla pohotově inženýrka.“ Pokud program Lingvistika dešifruje určité krycí kódy, může to být i dříve.“

„Podle posledního Scottyho odhadu máme ještě deset hodin čekat, než bude Enterprise připravena odplout. Sulu, to vám nabízí šest hodin na to, abyste se naučil, jak se s touhle lítá.“

„Provedu, pane.“ Jeho souhlas probudil všechny ostatní k aktivitě. Její prudký výbuch prozrazoval, že jsou projektem nadšeni.

„Ozbrojená eskorta,“ prohodil uznale Spock. „S plně energeticky vybavenými zbraněmi a štíty.“

„A zároveň maskovací zařízení, které udělá z Falchionu naše eso v rukávě. Tuhle kartu budeme potřebovat, pokud tu na nás v tomto sektoru ještě číhají Krkavci.“ Kirk vyslal vzhůru malou modlitbičku, aby se ti cizáci nedověděli, jak se zjišťuje plavidlo s ochrannými štíty. Říše takovéto znalosti jen tak volně neposkytuje, dokonce ani svým spojencům ne. „Malá posádka by měla být schopna zvládnout tuto loď. Sulu může být pilotem i velitelem zároveň a Azizová může dělat šéfinženýrku…“

„Doporučuji podporučíka Chekova za navigátora a vědeckého důstojníka,“ dodal Spock. „Protože se již seznámil s lodí, ušetří se čas, když využijeme jeho vědomostí.“ Přes poněkud dvojznačné podání vyznával návrh jako jistý kompliment mladšímu důstojníkovi.

„Doporučení se přijímá,“ odpověděl Kirk. Členové velení odráželi podporučíkova hojná díkůvzdání a Kirk se domníval, že si jeho první důstojník přeje utéci, dříve než Chekov přejde do ruštiny. „Pokud jste připraven k návratu na Enterprise, pane Spocku?“

„Zcela připraven, kapitáne.“

Kirk vytáhl komunikátor a zahájil spojení s lodí. „Pane Kyle, dva přenést na palubu.“

Přenosový paprsek se zatřpytil a pak pohasl. Kirk se ocitl na svém stanovišti a ospale se zakymácel. Spock se ho zlehka dotkl, aby mu ustálil polohu. „Spánek je biologická nezbytnost.“

„To vy jste mě vzbudil,“ vyčetl mu Kirk. Setřásl Spockovu ruku a sešel dolů po schůdcích. „Kromě toho si myslím, že jste poslední tři dny probděl.“

„Čtyři celé pět, jestli mám být přesný. Ale jakožto Vulkánec nabývám dostatek energie, když krátce medituji, a tím předcházím delším obdobím úplného bezvědomí.“

„Mne zase stejně povzbuzuje stimulující injekce. Jestli mě budete potřebovat, najdete mě v lodní nemocnici.“

Než dorazil do zdravotnického komplexu, Kirka potrápilo hojné zívání. A když viděl, kolik tam mají lůžek, jen tím víc zatoužil po tom, aby si lehl v temném koutku a zůstal spát celé dny. Naneštěstí se však ukázalo, že úleva, po které baží, se mu vyhýbá.

„Za posledních čtyřicet osm hodin jste už dostal dvě stimulující injekce,“ řekl mu doktor Cortejo na znamení silného nesouhlasu. „Dalších dvanáct hodin vám nemohu další předepsat.“

„Potom upadnu do komatu.“

„Deset až dvanáct hodin to bude trvat, než se vám v organismu chemikálie vstřebají,“ řekl poučně lékař. A pevně sevřel tenké rty.

„Ale já jsem kapitán,“ na nic jiného se Kirk už nevzmohl. „Jsou chvíle, kdy je nutné, abych zůstal vzhůru.“ Když se to nesetkalo se žádným účinkem, neochotně mluvil dál. „Jako šéflékař si byl doktor McCoy vědom nutnosti udržovat rovnováhu mezi lékařským posouzením a smyslem pro perspektivu. Současná taktická situace má přednost před mou optimální biochemií.“

Na doktorově obličeji se zračila jeho poraněná pýcha. „Tak dobře, ale za důsledky vašeho činu neponesu žádnou odpovědnost.“ Dal pokyn sestře Chapelové. „A když tak hovoříme o šéflékařích, kapitáne, měl byste vědět, že doktora McCoye odnesli skučícího na oddělení po jeho malém improvizovaném výletu na kapitánský můstek.“ Cortejo mávl rukou a opustil místnost.

„Ještě mít toho chlapa na očích pět minut a musíte mi dát sedativum, abych mu nezakroutil krkem,“ řekl Kirk přicházející sestře.

„Neměl byste se mi moc vrtět, kapitáne,“ řekla a přiložila hrot injekční stříkačky k jeho paži.

V několika sekundách projel Kirkovými žilami žhavý oheň. Ustoupila omamující mlha, která se předtím do něho vkrádala. „Kolik je pravdy na tom, co říkal?“

„Obávám se, že jeho charakteristika byla dost přesná. Spiš než řádění šílence to však byl projev zlobného temperamentu. Pokud vám to dělá starosti, ověřte si to u doktorky Dysonové.“ Chapelová ukázala směrem k Lékařským záznamům.

Neuroložku Kirk našel soustředěnou a shrbenou nad terminálem počítače. Když se přiblížil, vypnula přístroj a začala se nerušeně zabývat stavem pacienta. „Pokud jde o rychlé fyzické uzdravení, výsledky, které jsme zatím získali, jsou velmi slibné. Konečnou prognózu však budu moci podat, až ukončíme celou sérii testů.“

„A co jeho… zlobný temperament?“ zeptal se Kirk. Znepokojovala ho charakteristika McCoyova odchodu z kapitánského můstku.

„Zlost je dobré znamení.“ Usmála se kapitánově pochybovačnému výrazu. „Zpožděný stres. Větší starosti by mi to dělalo, kdyby tu zprávu přijal klidně. Nyní je připraven absorbovat informace o své minulosti. Ve skutečnosti záleží na tom, aby se to dověděl brzy. Ta časová prodleva se mu nebude zdát skutečná, dokud se nedoví víc o těch chybějících letech.“ Z horní části přístroje vytáhla počítačový výpis. „Pan Spock vytáhl jeho osobní záznam. Byla bych raději, kdyby to četl s někým, kdo mu může doplnit osobní podrobnosti.“

„A ten někdo jsem já,“ souhlasil Kirk a převzal záznam. Zavedla kapitána do malého přístěnku, kde McCoy právě absolvoval řadu zkoušek pohybové koordinace. Stál tam uprostřed, do pasu nahý. Hubené svaly se mu napínaly soustředěním. Hleděl na panel umístěný na scéně. Na povrchu kůže měl posázené ploché kovové disky, které zaznamenávaly jeho reakce, zdálo se, že Dysonová přesně posoudila jeho rozpoložení. Byl bdělý a napohled klidný, ačkoli musel řešit obtížný úkol chytat malé barevné skvrny, které se řinuly z testovacího přístroje před ním. Když vyletěla ta poslední, kterou netrefil, McCoy se ohlédl po divácích.

„Co teď, doktorko Dysonová, bludiště rébusů nebo snad radši skoky přes švihadlo?“

„Hodina dějepisu. Kapitán Kirk má záznamy a vy mu zodpovíte všechny otázky týkající se toho, co jste dělal v posledních dvaceti letech.“ Odstraňovala mu ze zad testovací disky. „Nesnažte se násilím se rozvzpomínat na události, které popisuje. Vzpomínky se vám spíše vrátí, když budete uvolněný.“

„To se vám lehko řekne.“

„Proto jsem také doktorka a vy pacient.“

McCoy zavrčel, když mu snímala s hrudníku poslední disk. „Dejte si na něj dobrý pozor, kapitáne,“ poradila, dříve než se vzdálila, „patří lékařům.“

„Začínám si připadat jako pokusný králík v laboratoři,“ mručel McCoy, když si přetahoval přes hlavu kabátek a zápasil s neznámým zapínáním. Na rukávech neměl velitelské proužky a tento detail trápil Kirka víc, než byl ochoten přiznat. „Je tu nějaké soukromé místo, kde bychom mohli pitvat můj život, kapitáne Kirku? Slibuji, že nebudu hysterčit ani upadat do záchvatů.“

„Půjdeme do mé kabiny,“ navrhl Kirk a šel z nemocnice napřed. „Troška saurského koňaku by vám měla uklidnit nervy.“

„Opravdu? Nikdy jsem ho ještě neokusil,“ řekl nevinně McCoy.

Kirk nahlas zařičel a zle vyplašil jednoho muže z posádky na chodbě. Než došli k turbovýtahu, vychechtal se už dost, a tak mohl zvolit cíl své cesty. „Inu, váš duch si na to třeba nevzpomíná, ale vsadil bych se, že vaše tělo ano. Váš krevní oběh se se saurským koňakem kamarádí už dávno.“

McCoy přijal tohle škádlení dobromyslně. „Kolika neřestem jsem vlastně propadl?“

„Tahleta je z nich nejhorší, doktore. Přes veškeré mé pokusy vás kazit vedl jste vcelku mravný život.“

„Jak dlouho mě už znáte, kapitáne?“ otázal se McCoy. Zdánlivě nahodilá otázka měla v podtextu obavy.

„Už mnoho let.“ Kirkova odpověď jen zvýšila McCoyovo napětí. Kapitán se zase uchýlil k méně osobnímu tématu. „I když Enterprise je první loď, na které velím.“ Krátký popis výzkumné činnosti lodi udržoval McCoyovu pozornost, dokud se nedostali na palubu pro vyšší důstojníky.

V prvních minutách v kapitánově kabině se jako kdysi příjemně uvolnili. Kirk nalil pití a McCoy bloudil po kabině. Když se pak Kirk se skleničkami v rukou otočil, byla podobnost tatam. Najednou měl před sebou muže, který se trochu jinak choval a jednal. Energické a rychlé pohyby vytlačily uvolněnost a jistotu.

Kirk nabídl hostovi sklenku. „Je to nejlepší koňak na této straně od Rigelu.“ Bohužel jeho vlastní číše neobsahovala nic silnějšího než altairskou vodu. Kirk zvedl ruku a pronesl přípitek: „Na vaše zdraví, doktore.“

McCoy opatrně usrkl olejovitou tekutinu. A potom znovu. „Tohle je zatracená neřest,“ vydechl, ale jeho neklid pití jen málo ovlivnilo. Přecházel podél nízkých polic v místnosti a prsty se dotýkal neznámých uměleckých děl. „Jste zcestovalý člověk. Při prohlídce těch drahocenností popošel až do ložnice. Tam však v zrcadle zahlédl svou podobu a rychle odvrátil oči. „Nejsem dosud na tu tvář zvyklý,“ omluvně řekl a šel do pracovny.

„Tvář to přece není zlá,“ peskoval ho Kirk.

„Pro starce není,“ McCoy odstavil skleničku s pitím a na Kirkově stole uchopil záznam. „Tak tohle jé úhrn mých dvacet pěti let. Mražených v kostkách. Přidejte trochu vody a postupujte rovnou do budoucnosti.“ Podezíravě se zadíval na terminál počítače. „Dobrá, tak už to raději neodkládejme. Jak to děláte s touhle mašinkou?“

Kirk vložil do počítače záznam, stiskl příslušná tlačítka a na displeji se objevila první stránka. „Osobní záznam Leonarda H. McCoye.“

McCoy se uvelebil v židli u stolu. Poťukával prsty u klávesnice, pozoroval displej a přitom to vrčivě komentoval. „Ano, pěkně děkuji, já vím, kdy jsem se narodil a kde. Tady není nic překvapivého.“ Řádka za řádkou přinášela další údaje. Najednou udeřil do tlačítka stop.

„Nejbližší příbuzná Joanna McCoyová.“ Obočí se mu zmateně naježilo. „Kdo to sakra…“

„To je vaše dcera,“ skočil mu do otázky Kirk.

„Má dcera?“ opakoval McCoy. „Já že mám dceru?“

„Ano, když jste se dal ke kosmické Flotile, bylo jí jen pár let, a tak ji na Centauru vychovávala vaše sestra Donna.“

„Dcera. Ale to znamená, že se narodila v době, kdy jsem sídlil…“ Doktor v duchu horečně počítal. „Jedenadvacet! Je jí skoro tolik let, kolik je mně… totiž kolik bylo mně…“

Kirk si k němu z boku přisedl. „Byli jsme už v této službě několik let, ale já vím, že před touto plavbou jste se s ní setkával co nejčastěji. Potom jste udržovali kontakt pomocí galaktických spojů. Jednou jste však žertem řekl, že Joanna teď dosáhla věku, kdy je ráda, že má tátu několik set světelných let od sebe.“

„Když tedy mám dceru, jak je to s mou ženou? To přece obyčejně spolu souvisí, viďte?“ McCoy pátravě,přejížděl po displeji. Jméno přečetl nahlas. „Jocelyn? Ale já tu ženu neznám.“ Měl co dělat, aby překonal vracející se závrať, která mu dělala potíže už předtím na kapitánském můstku. „Co se s ní stalo?“

„Rozvedli jste se.“ Kirk jaksi překonal neochotu hovořit o McCoyově manželství. „Netrvalo to dlouho… rozešli jste se… ve zlém.“

„Doufám, že jsem se nijak sentimentálně nerozplýval. Povězte, kapitáne, vzdychal jsem a trápil jsem se pro ztracenou lásku?“

„Ne,“ řekl úsečně Kirk. „Nikdy jste se o tom nebavil.“

„Tak aspoň to mě utěšuje.“ McCoy vypnul počítač. „Bez oslavování kosmické Flotily se klidně obejdu. Stejně mám zatím o čem přemýšlet.“

„Kostro…“ Kapitán se zarazil, když na McCoyově tváři zpozoroval udivený výraz. „Promiňte, zní vám to asi trochu divně. To byla přezdívka, kterou jsem vás označoval.“

„Kostro jako Kostrořezníku?“

Kirk se uchichtl. „Vy často dáváte najevo, že jste v jádru venkovský doktor.“

Při těchto slovech McCoy ztuhl. „Ano, kapitáne. Zdá se, že vinou sňatku a rozvodu mé ideály vzaly za své. Jakživ jsem si příliš nepotrpěl na takové ty všemocné experty s technikou, jakou jsou chirurgové. Snil jsem o tom, že se stanu rodinným lékařem někde na malém městě, kde dobrý doktor jaksi náleží k pacientovu životu. Nikdy mě nenapadlo, že ty plány nebudu , s to splnit.“

„Vyhlídky člověka mohou změnit zkušenosti a čas.“ Kirk cítil, že hledá výrazy, aby ospravedlnil činy svého přítele. „A toho, že jste se rozhodl jít do služby Flotile, jste nikdy nelitoval.“

„No, teď toho lituju, kapitáne Kirku.“ Chabě skrývaný vztek způsobil, že McCoyovy modré oči ztmavly. „Chci se co nejdříve vrátit na Zemi.“

Kirk se málem udusil při napití. „To přece já také, doktore, ale bohužel to není tak snadné. Tohle není plavba pro zábavu. Jsme na vojenské lodi, která stojí před bitvou. Uvědomuju si, že neznáte, jak to tady chodí, ale jistě jste si již povšiml toho, že právě provádíme opravy toho, co bylo v boji poškozeno.“

McCoy zvolna přisvědčil. „Těch raněných v nemocnici. A všech lidí z posádky, kteří pobíhají po chodbách. Myslím, že jsem se příliš zabýval sám sebou, a tak jsem z toho nevyvodil zřejmé závěry.“ Místo zlosti se ho začala zmocňovat nejistota. „Byl ten útok vážný?“

„ Krajně vážný. Máme zle poškozené ochranné štíty a značně sníženou energii pro phasery. Za pár hodin opravíme raketové motory, ale tažnou sílu plně obnovíme, teprve až se loď opraví v docích.“Když viděl na McCoyově tváři, že mu nerozumí, Kirk přerušil výklad. Slova pro něj mnoho neznamenají. Jaký kritický odsudek či povzbudivá slova může poskytnout kapitánovi poškozené válečné lodi? Kirk tedy omezil svou odpověď na to nejhlavnější. „Ještě hezkou chvilku se domů nedostaneme.“

„Kdo na nás zaútočil?“ zeptal se McCoy s rostoucím úlekem. Kapitán mu začal odpovídat, ale záhy jen unaveně pokrčil rameny. „Je to složitá situace. A nemusíte si s ní dělat starosti. Dělat si starosti, to je přece moje práce.“

V Kirkových slovech byla skryta únava. McCoy přimhouřil oči a položil otázku: „To na nás mohou zaútočit ještě jednou?“

„Pan Spock by řekl, že je to zjevná možnost.“ Kirk sledoval, jak se ve výrazu jeho přítele vystřídal zmatek, zlost a údiv.

„To bych tady mohl umřít!“ protestoval McCoy.

„Ano, doktore,“ řekl pochmurně Kirk. „Umřít bychom tu mohli všichni.“

# DESÁTÁ KAPITOLA

***Kapitánův deník. Datum 5524.2:***
*Enterprise je dosud vážné poškozena, ale díky raketovému pohonu míříme k Wagnerově obchodní stanici. Naše zbraně mají, poloviční energii, štíty máme zničené. Možná že nás bude doprovázet klingonský křižník.*

Kirk se opřel ve svém velitelském křesle. Všechno kolem něho na můstku příjemně působilo jako dobře fungující soukolí. Na všech místech se pracovalo, světla kontrolek blikala s potěšitelnou pravidelností a přístroje hučely písničky, které vhodně doprovázely plnění povinností. „Kupředu, druhá nadsvětelná."

„Pane?" nervózně se ozval kormidelník.

Kapitán vzdychl. Nezamýšlel vyslovit nahlas to, co zůstávalo zbožným přáním."Pane Leslie, raketový pohon, jedna čtvrtina."

„Ano kapitáne." Kormidelník vyloudil na rtech chápavý úsměv. Nebyl totiž v myšlenkách daleko od kapitánových. Trochu rozechvěle spustil systém zážehu raketových motorů Enterprise. Kosmická loď se začala pomalu pohybovat a hladce vyrazila vpřed do kosmického prostoru.

Kirk zčásti počítal s tím, že se kov bude otřásat a drnčet. Vypustil zadržený dech a oddechl si. „Zvýšit na jednu polovinu."

„Polovina, provedeno."

„Kurs padesát tři celé šest," ozval se tentokrát navigátor. Souhra mužů na můstku se rozběhla ve vyjetých kolejích.

„Pane Scotte," zavolal Kirk na šéfinženýra. „Zvládneme plnou rychlost?"

„Jistě, kapitáne. To tedy jo." I v interkomu bylo znát, že Scotty je spokojen. „I když je holka tak potlučená, pořád pěkně drží pohromadě." Tímhle laskavým tónem by mohl hovořit o dospívajícím děvčeti.

„Kupředu, plný raketový pohon!" Po této závěrečné pobídce Enterprise dosáhla maximální možné rychlosti. Kirk si polekaně prohlížel, jak mu obrazovkou procházejí majestátní řady hvězd. Loď se mezi nimi sunula vpřed.

Jako prognostik bez nervů Spock konstatoval: „Touto rychlostí se dostaneme na Wagnerovu stanici za dvanáct celých šest dní."

Kirkovi nebyla tato deprimující skutečnost neznámá. Již před tím slyšel ten odhad. Teprve nyní však doceňoval, co to znamená. Cesta, která byla nadsvětelnou rychlostí záležitostí několika hodin, se nyní protahovala celé týdny. Tím se jim ponižujícím způsobem připomínala rozlehlost vesmíru. A těch ponížení si Kirk v posledních několika dnech užil víc než dost. „Uhuro, zavolejte Falchion."

Poručík Uhura naladila frekvenci úzkého pásma, určenou pro styk s křižníkem.

„Poručík Sulu kapitánu Kirkovi. Falchion je připraven spustit raketový pohon. Kurs padesát dvě celé sedm. Očekáváme vaše rozkazy."

„Veliteli Sulu, slyším." Kirk opětoval mladíkovy formality, neboť si vzpomínal na to, jak byl sám nervózní, když jako nižší důstojník plnil velmi odpovědné úkoly. „Můžete to spustit."

Na hlavní obrazovce se zableskla klingonská loď. Měla poďobanou přední vystouplou část trupu a na jejich kovových křídlech bylo vidět černé šrámy. Nicméně to vše nijak nepotlačilo ladné linie její konstrukce. Křižník zůstal pár sekund na místě, pak se jeho obrysy krátce otřásly a celé plavidlo se trhavými pohyby, způsobenými výkyvy rychlosti, vydalo vpřed.

„Falchion na cestě, kapitáne," hlásil směle Sulu. Za několik sekund působila jeho slova ještě závažněji, když se křižník tempem vyrovnal Enterprise a plul stejnou rychlostí. Sulu zanechal formalit a zahlaholil: „Učíme se rychle. Co nevidět tenhle pekáč pořádně roztočím." Válečná loď se líně stočila po bok Enterprise. Poručík ovládl opravdu působivé odvážné manévry. Tato jeho vlastnost již víckrát v minulosti zachránila Enterprise před havárií.

„Jen dodržujte vzdálenost při těch svých divokých kouscích, Sulu. Neviděl bych rád, kdybyste mi při těch svých vývrtkách prorazil trup."

„Jistě, pane. Falchion konec." Po dokončení obratu zamával křídlem, jako by se loučil.

Na obrazovku se vrátilo hvězdné panorama, které měli před sebou. Orientační body vyrovnaně svítily, neboť teď je nenarušovaly otřesy, jež provázejí nadsvětelnou rychlost. Kirk si prohlížel rozestavení hvězdných objektů. Jejich postavení se znenáhla bude měnit v průběhu příštích… dvanácti dnů?"

„Dvanáct celých šest," opravil ho pedantský první důstojník. Netrpělivost rozhodně nepatřila k chybám, k nimž by se přiznával.

„Teď budete mít čas na spaní," řekl Kirk.

Spock se nedal tak lehce zlákat k tomu, aby se přihlásil k lidskému údělu. Zareagoval na poznámku a popíchl kapitána. „Vaše stimulující injekce se vstřebá během následující čtvrthodinky. Dříve než vám poklesne výkonnost. Měl byste se vyvázat ze služebních povinností."

„Jak tohle může někdo říct?" kysele poznamenal Kirk, když první důstojník přistoupil k němu do sousedství velitelského křesla. „I kdybych už spal jako kus dřeva, mohl bych při této rychlosti velet." Náležitě převzal podanou pilulku. „A kdo bude kontrolovat vaši výkonnost?"

„Doktor Cortejo."

V této nepřikrášlené poznámce Kirkovy uši rozeznaly jasné citové zaujetí. Tak přece jen Spock nevydrží všechno. „Ano, souhlasím. A také bych rád, aby se McCoy zase pustil do práce."

Spock pohybem víček naznačil výčitku, ale slovy Kirkově výkladu neodporoval. „Vypracovala doktorka Dysonová prognózu?“ Bylo to poprvé, kdy se Spock přímo zajímal o McCoyův zdravotní stav.

„Čekala, až dostane definitivní výsledky neurologických testů,“ odpověděl Kirk. Každý, kdo nezná složité zákruty polovulkánské povahy; by mohl chápat jeho mlčení jako projev lhostejnosti, ale Kirk věděl, že spíše pravý opak je pravdou. Měl o něj takovou starost, že se ani neozýval. Vzpomněl si na to, jak si Spock potřísnil uniformu McCoyovou krví, a pocítil vůči prvnímu důstojníkovi bolestný soucit. „Teď půjdu do lodní nemocnice.“

Jakmile vešel do laboratoře lékařského výzkumu, začal Kirk jasně vyciťovat, jaké tam vládne napětí. McCoy a doktorka Dysonová si ani nepovšimli, že přišel. Soustřeďovali se na údaje, které se před nimi vynořovaly na displeji počítače. Kirkovi nic neříkaly, ale pro oba lékaře měly nepochybně význam.

„Velmi zajímavé,“ McCoyův pohled se setkal s očima neuroložky. „Nejsem přece blázen, doktorko Dysonová.“ Zdálo se, že bude mluvit dál, ale po letmém pohledu na kapitána se odmlčel.

Nedůvěřuje mi, s údivem si uvědomil kapitán. „Všechno, co se týká mé posádky, se týká také mne,“ energicky konstatoval. „A vy jste můj šéflékař. A budete muset věřit mému slovu, když vám řeknu, že jsme náhodou také přátelé.“

„Dobrá, kapitáne,“ řekl McCoy. „Potom byste měl vědět, že váš šéflékař je mentálně nezpůsobilý. Žádné doklady nenasvědčují tomu, že by mozek utrpěl fyzické poškození. Klinicky se tu však rýsuje hysterický útěk, který je svou povahou psychologický.“ Trpce se ušklíbl. „Laicky řečeno, jsem cvok.“

„Dysonová, souhlasíte s touto diagnózou?“ Koneckonců McCoy není v takovém stavu, aby mohl být konečnou lékařskou autoritou.

Přisvědčila. „Z těchto údajů vyplývá tento závěr jako nejpravděpodobnější. Postraumatická amnézie se výrazně projevuje při úrazech neotevřené hlavy, ale obvykle bychom na měřitelné úrovni spojovali jeho retrográdní amnézii s podstatným poškozením mozku. Výsledky testů ovšem odpovídají jen velmi slabému otřesu, po němž se projevuje drobné omezení pohybové koordinace a slovního vybavování. Tyto symptomy by měly za pár, dní zmizet.“

Udělala odmlku. „Předpokládala jsem, že tomu tak bude, po prvním vyšetření, ale dokud jsem neviděla tyto údaje, nemohla jsem to tvrdit s jistotou.“

Kirk o jejích slovech přemýšlel. „Ale to znamená, že paměť není poškozená a že se dá vrátit.“

„Ano, to je ta dobrá zpráva.“

„Ale špatná zpráva,“ vmísil se do hovoru McCoy, „říká, že dosud nemůžeme předpovědět, kdy k tomu dojde, a jestli vůbec k tomu dojde.“

Kirk zaplašil další myšlenku a znovu uvažoval. Zdálo se, že McCoy je schopen objektivně debatovat o té věci. Znovu se ozval: „A co kdyby Spock…“

„To by bylo velmi nebezpečné.“ Dysonová ihned pochopila, oč jde. „Určitě pro pana doktora McCoye, ale snad i pro pana Spocka. Je-li skutečně problém v oblasti psychologické, setká se manipulace s velmi silným odporem. V mysli jsou úžasné obranné síly, které ji chrání před bolestí. Amnézie je reakcí na nesnesitelný stres. Když se zbavíte paměti, stres zmizí. Pokud se však paměť obnoví dříve, než se s ní mysl stačí vyrovnat, mohou nastat katastrofální důsledky.“

McCoy s námahou potlačoval rostoucí zlost. Začínalo ho už unavovat, že nechápe, co se kolem něho děje. „O čem to vy dva vlastně mluvíte?“

„O vulkánském splývání myšlenek.“

„Oho,“ ohradil se, „pěkně děkuju, ale nechci. Raději bych si svou psychopatologii nechal pro sebe.“

„Neexistuje nějaká terapie?“ ptal se Kirk, „Dejme tomu psychiatrická poradna…“

„Rozbory přece nepotřebuji já,“ řekl McCoy. „Za daných okolností se cítím výborně. Pomoc potřebuje ten McCoy, který trpí stresem, a ten se chystá k obědu.“

Dysonová přehlédla jeho frivolní přístup. „Už bylo dosaženo jistého úspěchu s užitím hypnózy a narkoanalýzy, konkrétně amylobarbitanu sodného. Pro mne jako bioneuroložku je to však poněkud vzdálený postup. Ironií osudu je doktor McCoy pravděpodobně jediný lékař na palubě, který by měl pro takovéto léčení kvalifikaci. Tak specializovanou terapii potřebují posádky kosmických lodí jen málokdy.

Jde v zásadě o čas, o to, kdy se dostaneme na kosmickou základnu a kdy dojde k samovolnému uzdravení. Přes tuto epizodu záznamy o doktoru McCoyovi vykazují velmi vysoký práh u psychického stresu. Tento práh byl sice jaksi překročen, ale dá se střízlivě předpokládat, že jde jen o dočasný výkyv. Mozek se určitě zklidní, jakmile se uplatní přijatelný mechanismus, při němž se vyrovnává s danou situací.“

„Neoficiální dovolená?“ zažertoval McCoy. „Doufám, že to nebude přestupek, pro který by mě pohnali před vojenský soud.“

„Hergot, Kostro, to by snad stačilo,“ Kirk bezmyšlenkovitě vyjel na svého šéflékaře.

McCoy schlípl, jako by dostal políček. „Promiňte, pane kapitáne.“ A v těch slovech byla veškerá uctivost i chladný odstup cizího člověka. „Nejsem zvyklý jednat s vojenskými veliteli a podle vojenského protokolu.“

„Kostro…“ Ale to oslovení sem jaksi nepatřilo. Muž, kterého má před sebou, mu na to neřekne „krucinál, Jime“, ale ani v Kirkově hlase nevycítí omluvný tón. „Chyba je na mé straně, pane doktore. Zapomínám na to, že mě ve skutečnosti neznáte.“

„To nic, kapitáne,“ řekl na to McCoy a tvářil se zdvořile jako duševně zdravý člověk, který se snaží trochu povzbudit šílence. Dysonová upadla do nemilé mlčenlivosti a až poté se zase ozvala. „Mé oficiální doporučení je takové, že by se doktorovi McCoyovi měla poskytnout dovolená ze zdravotních důvodů do té doby, než budu moct konstatovat, že se mu zcela vrátila paměť.“

„Vaše doporučení schvaluji, doktorko Dysonová,“ řekl kapitán a obrátil se na svého šéflékaře. „Pane McCoy, tímto vás zprošťuji všech povinností vyplývajících z vaší funkce šéflékaře USS Enterprise.“

Kirkovi se slova zadrhla v hrdle, ale doktor je poslouchal skoro netečně. „Můžete se pokládat za příslušníka posádky mimo službu až do doby, kdy doktorka Dysonová a doktor Cortejo potvrdí, že jste schopen znovu vykonávat svou funkci."

„Nebo do té doby, než se dostaneme na jednu z těch kosmických základen, z níž mě dáte dopravit zpátky na Zemi." řekl pevně McCoy.

Kirk na znamení souhlasu krátce přikývl. Bez dalšího slova pak opustil lodní nemocnici.

„Uvědomuju si, že je to pro vás obtížné období," znovu se ujala slova doktorka Dysonová, když s McCoyem osaměla.

„Prosím vás, ušetřte mě laskavě dalších citových výlevů," požádal McCoy. „Budu se snažit přistupovat k této absurdní situaci co nejseriózněji, ale část mého já stále pátrá, kudy sejít ze scény. Povinnosti vyplývající z mé funkce šéflékaře. Když je budu hlasitě vyhlašovat, budu mít za sebou první rok služby."

Dysonová se na něj zamyšleně podívala. „Tak jak vám to šlo?"

Povzdechl si. „Jsem rád, že jsem stále u medicíny. Podle Andyho Gildstroma jsem moc hloupý zmatkář…" Odmlčel se. „Proč jste se tak podívala?"

„Jak podívala?" zeptala se nevinně.

Podezíravě přimhouřil oči. „Když jsem se zmínil o Gildstromovi, vypadala jste… zděšeně."

„Ale to je tím, že jsem se ještě nesetkala s tím, že by někdo doktoru Andersonu J. Gildstromovi říkal Andy."

„Vy ho znáte? Jakpak se asi teď tváří? Je to… byl to… ten nejnesnesitelnější rozumbrada v druhém ročníku v Atlantě."

„Je to šéflékař soustavy, Argelius," odpověděla s potlačovaným smíchem.

Tentokrát se pro změnu vyděsil McCoy. „Šéflékař, proboha, já bych nikdy neřekl, že Andy vyléčí chřipku. A svěřit do jeho léčebné péče milióny lidí, to už vůbec ne."

„Nejspíš se v posledních dvaceti letech poněkud zdokonalil," nadhodila Dysonová.

„To jo, určitě." Náhle se zamračil a rozhlédl se po místnosti. „Kdežto já polovičku zařízení tady vůbec neznám. Na intenzivní péči je devět pacientů, ale já bych si netroufl k nim se vůbec přiblížit. Když by mi asistovala sestra Chapelová, snad bych zvládl tak leda pár ambulantních ošetření. Hromská práce! Tady na lodi vědí lapiduchové o medicíně víc než já. Jestli jsem tady vážně šéfoval, tak to znamená, že mi uniklo dvacet let lékařské vědy a praxe."

„Řekněme, že se vám odsunuly." Aniž si toho všimli, vstoupila do místnosti sestra Chapelová. „Ale vrátí se vám."

„Vy to říkáte nějak moc jistě, dámo."

„To říkám," řekla sestra. „Ale než k tomu dojde, budu muset pracovat pod vedením doktora Corteja. To vám, pane doktore, jednou nedaruju. A jestli vy, Diano, tohle někomu ocitujete, budete toho taky litovat. A teď se vy dva laskavě odsuňte z nemocnice. Už vás nechci ani vidět."

„Ale já tu přece žiju," protestoval McCoy.

„Už ne," řekla Chapelová a ukázala na dveře. „Právě jste byl propuštěn. Dostanete svou kabinu na lodi, kam se teď vrátíte. Já totiž tuhle postel potřebuji pro nějaký vážnější případ. Jděte."

Se svým předstíraným rozhorlením se obracela hlavně na McCoye, který zůstával stát jako přibitý.

Dysonová ho jemně zatahala za loket. „Nic si z toho nedělejte, tohle není vyhnání z ráje. Pojďte, ukážu vám vaši kabinu." Pak ho vedla úžasným bludištěm místností, které tvoří zdravotnický sektor a na každém kroku mu vysvětlovala, k čemu co na lodi slouží.

„Posloucháte mě vůbec?" zeptala se ho nakonec. Jeho mumlavé odpovědi reagující na její výklad působily dost roztržitě. McCoy se zastavil a otočil se tváří k ní. „Stal se ze mne dobrý doktor?"

„Ano," odpověděla pevným hlasem. „Jeden z nejlepších v celé kosmické Flotile."

„Bohu,díky." Opřel se zády o stěnu chodby a zkřížil ruce na prsou. „V tomhle posledním roce jsem totiž začal pochybovat, jestli se vůbec na medicínu hodím. Panebože, občas jsem se cítil tak hloupě. Ale dělal jsem to dál, protože jsem si nedovedl představit, co jiného bych v životě podnikal. Vždycky jsem si přál, aby se ze mne stal doktor, ale aby to byl dobrý doktor."

Dysonová se usmála. „V prvním roce se vždycky každý cítí neschopný. A občas se tak cítím i já, zvlášť když si poslechnu drtivý výklad některého zkušeného lékaře. Pár už jsem jich slyšela od té doby, co jsem nastoupila na Enterprise."

„Mé výklady?"

„Občas," připustila neuroložka. „Ale vždycky mi něco daly a nikdy mě neshazovaly."

Pojednou se zašklebil. „Na rozdíl od těch, které vám poskytuje jistý úřadující šéflékař?"

„Pst, ne tak nahlas," varovala ho, ale v koutcích úst jí to taky poškubávalo. „Copak chcete, aby mě vyprášili z Flotily?" Znovu ho uchopila za loket a trochu ho napřímila. „Tak jen dál, až na palubu číslo pět, pane doktore, za patnáct minut musím na vizitu."

„Dejte na chvíli pokoj s tím průvodcovstvím, doktorko Dysonová," řekl, když už s ní přestával držet krok. „A radši mi povězte, jak jste se sem dostala vy."

„Sem na Enterprise nebo sem ke kosmické Flotile?"

„Obojí. Připadá mi to obojí stejně nepravděpodobné," připustil. „Než jsem se na téhle kosmické lodi probudil, příliš jsem o cestách do vesmíru nepřemýšlel."

„To bude tím, že jste pozemský červ," odpověděla bez uvažování. Vtom zpozorovala, že ho to asi zamrzelo. „Promiňte, nemyslela jsem to osobně. Já prostě od chvíle, kdy jsem začala žít ve vesmíru, mám pocit, že musí být něco exotického na tom, když někdo žije na Zemi." Zahnuli za roh do hlavní chodby a blížili se k turbovýtahu. Prošla dvojitými dveřmi a označila, kam se chtějí dostat.

„Pokračujte," vybídl ji po několika minutách, když vystoupili na palubu s důstojnickými kabinami.

„Víte, já jsem vyrostla na kosmické stanici Ztracenka, která není o moc větší než ta, kam plujeme nyní. A taky je na samém okraji území Federace. Chtěla jsem studovat medicínu a dostat se blíže k civilizaci. A když nejste moc bohatý, nabízí se vám jako dobré řešení nástup do služby v kosmické Flotile. Zaplatili mi výlohy na vzdělání výměnou za můj závazek deset let sloužit. Myslím, že to je pro mne výhodné."

„Takže jste se pustila do medicíny," řekl McCoy. „Ale přesto jste ještě dost daleko od civilizace."

„To je pravda," přiznala s lítostí. „Ale Enterprise má třeba větší knihovnu než Ztracenka, a tak určitý pokrok tu je." Pokynem ruky ho zastavila. „Zde je vaše kabina, pane."

Na dveřích si přečetl úhledně vyvedený nápis:

Leonard McCoy
MUDr.
3F 127

Co opravdu obzvlášť přesvědčivě dokazovalo, že ztratil paměť, bylo to, že se díval na vlastní jméno na štítku, který jakživ předtím nespatřil.

Dysonová užila, kód k otevření dveří a chvíli věnovala výkladu, jak se s ním pracuje. Potom ho uvedla dovnitř. Zařízení připomínalo to, které viděl v kapitánové kabině. Vnější místnost sloužila jako studovna a měl v ní stolek, židle a police. Za sítěnou přepážkou pak měl menší prostor na spaní. Na rozdíl od Kirkovy kabiny tady panoval nepořádek. Po podlaze se válely kusy oděvu, na policích ležely nazdařbůh rozházené papíry a pásky. Četné rostliny hynuly.

„To jsem vždycky tak nepořádný?" zeptal se McCoy a s nechutí pozoroval změť.

„Jak to mám vědět?" odpověděla se šelmovskou netečností Dysonová. „Nikdy jsem ještě nebyla pozvána do vaši kabiny."

McCoy prudce zrudl. Ale Dysonová klidně pokračovala ve výkladu, jak se zachází s osvětlením, s interkomem a se sonickou sprchou.

„To ode mne čekáte zpropitné jako pokojská?" Když vycházela z místnosti, doprovázel ji do chodby.

Dysonová ho však jemně zatlačila zpět do kabiny. „Ne, zpropitné ode mne dostanete vy: půjdete se hezky vyspat." Dveře mu zaklaply před nosem a doktorka byla pryč.

McCoy vzdychl a mužně se otočil, aby čelil čekající prázdnotě.

Chodil z jednoho konce na druhý, pohrával si s tlačítky, jež mu předvedla Dysonová, ale chudý repertoár knoflíků a barevných kontrolek ho záhy znudil. Zalil květiny, ale nedovedl se přimět k tomu, aby ze sebe stáhl šaty. Rád by poklidil ty papíry a pásky, ale neměl ponětí, kam je má uložit, a tak se spokojil tím, že kupičky jen úhledně urovnal.

Když tak vyčerpal veškerou možnou činnost, svlékl se a opatrně ulehl na nerozestlanou postel. Ačkoli byl unavený, spánek se mu vyhýbal. Jen silou vůle přemáhal pokušení převalovat se z boku na bok. Místo aby se cítil odpočatější, měl pocit, že se mu svaly naopak napínají. Začínal se ho zmocňovat neklid a nevěděl proč.

Nakonec na to přišel. Byl to pocit čekání. Měl pocit, že čeká, že se do kabiny vrátí ten, kdo tu opravdu bydlí. A ten pocit ho neopouštěl. Zdálo se mu, že při každém sebeslabším zvuku kroků někdo míří k jeho prahu a že při každém kovovém cvaknutí někdo otevírá dveře jeho kabiny. Po dvouhodinovém poležení na posteli někoho jiného McCoy vyskočil a zase se oblékl. Nakonec tu byla jen jediná odpověď. Ze všech míst na celé kosmické lodi je tu pro něj jen jediné minimálně nepohodlné místo: lodní nemocnice.

Jestli už sestra Chapelová dala mou postel pryč, přespím v nemocnici klidně na podlaze.

S rostoucí naléhavostí rychle vyklouzl z kabiny a pádil chodbami s nočním přítmím k turbovýtahu. Vstoupil do rozevřených dveří prázdné kabiny výtahu.

„Nemocnice," zvolal sebevědomě. To je ale pitomý způsob řízení výtahu. Když však mechanismus uposlechl jeho příkazu, pocítil větší důvěru.

Když se dostal do zdravotnického sektoru, s úlevou si oddechl. Navzdory znepokojivě pokročilé technice cítil, že ho konejší jinak známé zvuky a pachy. Procházel nemocničními odděleními a nikdo ze zdravotníků sloužících v noční směně se ho na nic neptal. Konečně našel tu malou místnůstku, kterou kdysi pro něj vyklidili. Postel tam dosud stála.

Vrhl se na přikrývku. V neosobním prostředí se mu napjaté svaly náhle uvolnily a díky únavě se záhy pohroužil do hlubokého spánku. O několik hodin později se mu začalo tělo poškubávat, jak se nadarmo pokoušelo uniknout mučivé noční můře. Ale neprobudil se.

# JEDENÁCTÁ KAPITOLA

„Je to jako když plaveš v boršči," zvolal znechuceně Chekov. Na displeji navigačního panelu Falchionu vířil nejasný obláček červených částeček. Obzvlášť hustý shluk přímo uprostřed pak označoval, kde je Enterprise.

„Toto je maskovací systém raného typu." Na rozdíl od Chekova nebrala Azizová zkreslení údajů lodních senzorů jako osobní urážku, protože se to nijak nedotklo technického ovládání. „Nejspíš byl instalován při první technické výměně s Romulany."

„Potom však na tom kšeftu prodělali Klingoni," pobaveně poznamenal Sulu.

„Da a my teď také," podporučík si protíral oči. „Koneckonců může být porouchaný."

„Maskovací zařízení stejně jako senzory jsou úplně v pořádku," ostře odsekla Azizová. Chekov zrudl ve tváři zlostí, a tak beze slov reagoval na její výrok.

„V tomhle jste stejný nováček jako já. Třeba není správně nastavena distribuce energie." Tímto obviněním se ji záměrně pokoušel podráždit.

Protože se schylovalo k hádce, Sulu začal tiše vrčet. Kdyby jim totiž rovnou nenakázal, aby se nepřeli, vzešlo by z toho jen větší dusno. Právě takhle to cítil i Kirk, když Spock a McCoy… Kormidelník se usmál. Často sledoval, jak se kapitánovi daří odpoutat pozornost svých důstojníků tím, že náhle přešel od jednoho tématu k druhému. S trochou přizpůsobení mohla podobná taktika zabrat i zde.

„Vážení, naše mise se nesmí setkat s nezdarem," oznámil Sulu vážným tónem. Chekov s Azizovou zmateně přerušili výměnu názorů. „Osud této lodi a její posádky, osud celé této části vesmíru záleží na nás." Obrátil se k Chekovovi. „Vy jste můj technický důstojník. Je mi úplné jedno, jak to uděláte, ale senzory musí fungovat!" Sulu při tom sevřel čelisti způsobem, který všichni dobře znali. Zablesklo se na lepší pochopení.

„Jak si přejete, kapitáne," řekl Chekov a postavil se do pozoru. S tváře mu vymizelo rozrušení. „Mimochodem, řešení bude vyžadovat zvýšenou spotřebu energie, což vážně ohrozí bezpečnost této lodi i životy posádky." Pokusil se vytáhnout obočí, ale bez úspěchu.

Azizová také vyskočila na nohy a rukama se bila v prsa. „Ne, jenom ne moje stroje. Posádka ať si klidně zahyne, ale strojům se nic nesmí stát!"

Sulu otevřel ústa, ale potom zavrtěl hlavou a zrozpačitěl. „Potřebujeme, aby někdo dělal McCoye. Já nemohu pokračovat, dokud McCoy nepronese projev o záchraně posádky."

Chekov přisvědčil kývnutím hlavy. „Dysonová dělá McCoye ze všech nejlíp. Možná že bychom mohli vyhlásit lékařskou pohotovost."

„Za dané situace by bylo projevem nevkusu žádat to od ní, řekla Azizová. Uchopila tabulku s daty a opět se dala do monitorování stále stejných motorových indikátorů.

Oba muži zavzdychali a vrátili se k technickým ovládačům Falchionu.

„Připravte se vypnout maskovací zařízení," nařídil Sulu, neboť chronometr začal během posledních sekund ověřovacího času blikat.

„Maskovací zařízení vypnuto." Chekov sledoval, jak na displeji senzoru roztančené vločky tají v jednotvárnou nerozlišenou čerň.

Z přístroje se rozezněl Uhuřin hlas. „Enterprise Falchionu. Máte opět vizuální. Udržujte dosavadní kurs a zrychlete plavbu k Wagnerově stanici."

„Falchion Enterprise. Rozumím."

Velitel i posádka křižníku ukázněně pozorovali panely přístrojů, každý na svém stanovišti. Jakoby lhostejně k tomu, jaké pozornosti se nyní těší, zařízení fungovalo stabilně a spolehlivě. Uplynula další půlhodina, než se ozval Chekov. „Tak mě nějak napadlo, že kdybychom měli svou vlastní loď, to by byla jiná, ale to by…" Zarazil se.

„…byla nuda," doplnila bez váhání Azizová.

Sulu znovu stiskl čelisti, ale nedovedl potlačit vlastní city ani jako velitel lodi. „Podsvětelná je vždycky nuda." A pak byli zase potichu.

McCoy si znovu ověřil, jakým způsobem to, co se odehrálo, popisuje lodní deník. Podle stručného popisu se dívá na komedii. Zdálo se, že řada hvězd, jež byly konkrétně pojmenovány, musí být dosti v oblibě. Podíval se zpátky na jeviště v tvaru déčka v rohu záznamní místnosti. Bylo větší, než kterýkoli trojrozměrný vjem, s nímž se kdy setkal. Na podiu stál muž se ženou a tiše spolu hovořili. Celkový dojem byl tak věrný, že dokud jim McCoy nepoložil otázku, myslel, že jsou to dva z příslušníků posádky. Naštěstí však tehdy právě nebyl v místnosti nikdo, a tím byl McCoy ušetřen trapného ponížení. Dvojice pokračovala v plytkém rozhovoru. McCoy znal většinu slov, která vyslovují, ale právě ta, jež nechápal, měla zřejmě klíčový smysl. Rozhovor mu připadal neuvěřitelně nudný, ale přesto dál poslouchal, protože neměl nic lepšího na práci.

Prázdný čas působil nepřirozeně ve srovnání s rušným programem v atlantském oddělení pro naléhavé případy. Ze všeho nejdříve dostal chuť k jídlu. V místní kavárně se podávalo jídlo zdarma, což bylo pravým požehnáním pro mladého hladového doktora. Jeho tělo však dlelo šťastně v současnosti a potřebu jídla odmítalo. Pak ho napadlo, že by měl spát, dokud to jde, ale tělo opět projevilo nesouhlas.

Nakonec McCoy ztratil trpělivost a snažil se v programu vyhledávat známé tituly, vesměs z klasické oblasti. Avšak počítač mu sděloval, že nejsou k dispozici pro „tematickou úpravu systému." Odolal nutkání omluvit se muži a ženě a vyšel z místnosti ven. Aniž se McCoy vědomě rozhodl, pojednou

shledával, že směřuje k lodní nemocnici. Neměl sice žádný oficiální důvod, aby tam pobýval, ale aspoň lidé tam pracující nepátrali po tom, proč tam je.

Jakmile byl na palubě číslo pět, McCoy si dopřál ztratit se ve spleti léčebného komplexu. Potloukal se nazdařbůh po neznámých chodbách, které vypadaly jedna jako druhá, dokud nepronikl ke dvěma válcům z kouřového skla, táhnoucím se od paluby až ke stropu. Stály jako hlídky přede dveřmi vedoucími do laboratoře. Zvědavě nahlížel do interiéru jednotek, v nichž spletitou pavučinou zkumavek bez ustání kolovala modrá tekutina. Co to asi je? Jako by jeho nevědomost budila pohoršení, válce znenadání začaly pronikavě pískat. Jakmile McCoy uslyšel tento zvuk, rozjely se mu ruce po ovládacím panelu na zdi a prsty tiskl různá tlačítka. Pronikavý pískot ustal a kolotání tekutiny ve válcích se zpomalilo.

O několik sekund poté vyrazil ze sousední laboratoře technik. Spatřil McCoye a z hrdla se mu vydral bezděčný výdech. „Promiňte, pane," zvolal, „už se to nestane, čestné slovo."

McCoy byl příliš rozrušen, aby na to něco řekl. Jeho mlčení však jen zvyšovalo technikovy rozpaky. „Ani tentokrát by se mi to nestalo, jenže my teď sloužíme dvojité služby a já ji držím za Tajiri…" Příliš pozdě si uvědomil, že vyzradil cosi o nedbalosti další techničky.

„Nic se neděje," McCoy se pokoušel vzbuzovat dojem, že vládne autoritou nad člověkem, který není o mnoho starší než on… než byl on. „Všichni jsme přepracovaní. Tak jen dělejte, jak nejlíp to jde."

„Ano, pane," řekl mladík s úlevou i překvapením. „Děkuji vám, pane," řekl a zase se vrátil do své laboratoře.

„Za málo." McCoyův sarkasmus však nikdo neslyšel.

Otočil se, když za sebou uslyšel v chodbě lehký dusot kroků. Běžela tam rozcuchaná žena v modrém stejnokroji technické služby. V jedné ruce držela několik disků s daty a druhou zaměstnával hřebínek, jímž si projížděla neupravené vlasy. Podívala se na něj až v poslední chvíli, aby do něj nevrazila. „Propáníčka."

„Tajiri, máte zpoždění," řekl jí přísně McCoy, „honem do práce."

„Ano, pane doktore." Vykřikla to vážně a rychle zmizela za týmiž dveřmi jako předtím technik.

McCoy opět v chodbě osiřel a zamyšlené naslouchal tlumeným hlasům, které se za dveřmi ozývaly. Věděl, že by se ztišily a snad umlkly, kdyby vešel dovnitř. Ve válci to přívětivě zurčelo a McCoy se znovu podíval na záhadnou modrou tekutinu. Teprve potom mu došlo, že se předtím rukama dotkl řídícího panelu…

Zdravotní sestra odvysílala interkomem vzkaz doktorce Dysonové a ta se hned rozběhla na ambulantní oddělení. Nikdo v pokoji nebyl až na McCoye, ale ten se ze všech sil snažil vyplnit tuto prázdnotu tím, že přecházel z jednoho kouta do druhého. Hbitě posoudila McCoyovy fyzické příznaky: bledou kůži, rozrušení, zrychlený dech, ale žádné zjevné poranění. „Je vám něco?" zeptala se.

„Začínám si vzpomínat. Aspoň myslím… ale ještě nevím, jak…"

Dysonová přijala jeho sdělení s klidem. „Nijak se nesnažte. To vás ještě víc zmate. Dostanete sedativum…" Ihned přestal přecházet po pokoji, což doktorka po první zmínce o léku očekávala. „Tak a teď řekněte, nač si vzpomínáte."

„To je právě to," řekl a zoufale rozhodil paže. Činnost nyní po nohou převzaly jeho ruce. „U jedné z výzkumných laboratoří je takový vysoký válec…" Natáhl ruku směrem k zadní stěně a ve vzduchu načrtl obrysy válce.

„Stokalinový procesor?"

McCoy pokrčil rameny. „Nevím, co je to zač, ale když to začalo pískat, dotkl jsem se tlačítek."

„Ach tak," v hlase Dysonové zaznělo zklamání. Chvíli byla zticha. „A co dělá tenhle přístroj?" ukázala na kovově lesklou krabici vypínající se v koutě pokoje.

Zavrtěl hlavou. „Ať se propadnu, jestli to vím."

„Je to přenosná regenerační jednotka. Dokážete spustit cyklus tkáňové regenerace?"

„Samozřejmé nedokážu."

„Přesto to zkuste." Vyzvala ho, aby přistoupil k řídícímu panelu. „Tak do toho."

McCoy si stoupl k jednotce. „Ale jestli to rozbiju, sestra Chapelová mě už nadobro vypudí z lodní nemocnice." Pozoroval úhledné řady tlačítek na boku přístroje. „A co teď?"

„Zmáčkněte to první ve druhé řadě."

Uposlechl její pokyn, ale potom se mu prsty pohybovaly dál a dotýkaly se tlačítek v celé řadě. Přístroj oživl. Stáhl ruku zpět, jako by se spálil. „Co ksakru… je to tak správně?"

„Ano," odpověděla doktorka, „ale to neznamená, že se vám vrací paměť."

„Tohle mi budete muset vysvětlit, paní doktorko." V McCoyově hlase zaznívala zatrpklost. „Mé lékařské vzdělání je příliš zastaralé na to, abych pochopil to, co právě říkáte."

Nevšimla si toho, že se rozzlobil, a věřila, že se zase uklidní, až pochopí. „Znalosti se ukládají různým způsobem a na různých místech v mozku. Právě nyní vaše vědomé uvažování blokuje deklarativní paměť, intelektuální chápání konkrétního úkolu. Ale máte také zručnostní paměť. Váš mozek i bez vědomého ovládání dovede vyslat podnět ke známým tělesným pohybům, k těm, které jste mnohokrát opakoval. I když si vaše mysl nevzpomíná, pamatuje si vaše tělo."

„Falešný poplach," povzdechl McCoy. „Ale jak to přijde, jak si vzpomenu na to, co jsem zapomněl?"

„Neumím předpovědět „jak" o nic lépe než „kdy". Pokud se vaše paměť vrátí bez pomoci…"

„Chcete říci dříve, než se mi začnou v hlavě hrabat nějací psychotechnici z Flotily."

Nedovolila mu, aby jí unikl z instruktáže. „Jako roznětka může posloužit nějaká velmi triviální příhoda. Nějaký předmět nebo místo. Návrat minulých vzpomínek může vyvolat i pár slov. Zpočátku si třeba začnete vybavovat jen útržky scén, tváří a roz-

hovorů, ale postupně se vám tyto jednotlivosti začnou skládat do celků."

„To vypadá na dosti zdlouhavé léčení."

„To je možné," přisvědčila. „Ale může k tomu dojít i bleskově, jako když se otevřou dveře. Ten čas, než k tomu dojde, se často ztrácí. Vy se prostě vracíte tam, kde došlo k poranění hlavy."

„A co se mnou stane, zatímco budu čekat, až se ty dveře otevřou?" zeptal se McCoy. Přenesl váhu z jedné nohy na druhou, což bylo předehrou k dalšímu přecházení po pokoji. „Kapitán Kirk řekl, že tato loď pobude ve vesmíru hodně dlouho."

Dysonová se zadumaně zahleděla na blikající světélka tkáňového regenerátoru. „Mohl byste zatím plnit lehké úkoly ošetřovatele."

„Já? Doktor z dávnověku?"

„Máte dosud schopnost operovat s běžným lékařským vybavením. Lékařský počítač poskytuje kontrolu, která by vám objasnila, co děláte." Postřehla, že zaváhal. „Na druhé straně máte ovšem naprosto dobrý důvod k tomu, abyste jen odpočíval, četl si romány a procházel se v ústředních…"

„Kdy začnu?"

„Mohu vám spustit počítač třeba hned," odpověděla a přitom pečlivě potlačila úsměv. „Pak už bude jen na vás, jakým tempem budete postupovat." Protože McCoy naléhal, Dysonová ho zavedla do lékařské knihovny a ukázala mu program, který mu dopomůže k rekvalifikaci. „Vítám vás zpět do služby, pane doktore."

„Nic takového," energicky oponoval McCoy, „připadám si daleko spíš jako dobrovolník z řad civilistů." Když se zabral do první lekce, Dysonová odešla z místnosti.

Ve strojovně vládly divné zvuky a divné pocity, nic neklapalo. Kirk procházel dutými prostorami a poslouchal, jak Enterprise naříká, nepravidelně oddechuje a pronikavě piští. Kdežto dříve se paluba jen neznatelně rozechvívala, nyní se raketový pohon projevoval přehnaně a nevyrovnaně. Intenzitou nadsvětelné rychlosti ho svrbívala chodidla. Haldy materiálu připraveného k instalaci narušovaly známé obrysy prostorů ve strojovně. Odhozené zbytky ze zničených dílů ležely stranou mezi věcmi, které se už nedají použít a zůstanou tam ležet, dokud se loď nedostane do doků. Kirk si téměř nepovšiml ostrého zápachu, který vydávala spálená izolace a kabely a který prostupoval všechny paluby lodi tak, že si již na něj zvykli všichni členové posádky.

„Beckere, kde je Scotty?"

Zástupce šéfinženýra zvedl hlavu od diagramu obvodů, rozloženého na panelu před ním. Do kapitánovy tváře hleděly tmavé oči, ale jeho tvář měla uvolněné, bezvýrazné rysy.

„Beckere?" Nemyslet na Scottyho, kde jsi?

„Ano, kapitáne?"

Kirk opakoval otázku a přitom vyslovoval každé slovo pomalu a pečlivě.

„Je na palubě číslo sedmnáct, pane." Beckerova slova byla málo zřetelná a ruce se mu třásly. Pak se s lesknoucím zrakem vrátil opět k diagramu.

„Hm, to není zcela přesné."

Kirk se otočil, aby se přesvědčil, kdo to hovoří. Za nejistě stojící pyramidou plochých krabic vyčnívala rozcuchaná kštice černých vlasů a pár očí barvy zeleného mechu. Kirk zachytil horní krabice, dříve než se zřítily na podlahu, a objevil mladou ženu v červeni technického stejnokroje.

„Pan Scott nebyl na palubě sedmnáct už od včerejška," řekla a přenesla část zátěže na druhou stranu, aby udržela rovnováhu. „Nosím mu tyhle kabelové spoje na doplňovací ověření."

Na tyhle práce Becker zapomněl. Vlastně se zdálo, že zapomíná na všechno.

„Nedělejte si starosti, pane. Právě teď není ve službě. Nevím ani, jestli je teď vzhůru."

Odváděla Kirka a přitom opatrně našlapovala, aby nezakopla o poházené roury, nástroje a opraváře. Jak předpověděla, Scottyho našli ve skladu. Opíral se o mohutný kotouč splétaných kabelů. Hlava mu klesla vpřed na prsa. Když Kirk s mladou ženou položili vedle něho náklad v krabicích, zdálo se, že nejeví známky života. Vůbec ho nerušil hluk, který tropili tři členové posádky, kteří pracovali kolem něho a nad ním. V otvoru pod palubou rychle mizel stočený kabel, který mu sloužil jako lůžko. Ani to však na něj nijak nepůsobilo.

Kirk si vzpomněl na to, jak byl vyčerpaný Becker, a nedokázal se přimět k tomu, vyrušit Scottyho ze spaní. Proto se snažil hovořit co nejtišeji. „Poručíku Kraftová, snad byste mi měla podat hlášení o současném stavu."

„Ano, pane." Nesdílela Kirkovy starosti ohledně křehkého snění svého nadřízeného. Podala dlouhé hlášení tak zvučně, že zaručeně přehlušila hluk, který dělali opraváři. Scotty přitom nehnul ani brvou. Své hlášení uzavřela slovy: „A byla provedena rekalibrace monitorů oscilační frekvence…"

„To zase prr, holka, ještě nám do skončení kalibrace zbývají čtyři hodiny práce."

Kirk se podíval dolů na ztuhlé tělo svého šéfinženýra. Scotty měl zavřené oči, ale jeho hlas to byl, který opravil poručíka. „Myslel jsem, že spíte."

„Jen pokračujte ve svém hlášení, Kraftová," nařídil Scotty, který se dosud ani nehýbal, ani neotevřel oči. „Ale říkejte pravdu. Kapitán vám nepoděkuje za to, když mu navodíte lepší pocity a přitom pro ně nebude důvod."

Bez dalších výtek pak Kraftová dokončila hlášení a šéfinženýr na nic nereagoval. Kirk ji mlčky pokynul, že může odejít.

„Scotty?"

„Copak?" Jeho hlas se zase probudil.

„Přišel jsem, abych tě pozval k sobě. Dnes bude později u mne neformální shromáždění."

Šéfinženýr překvapeně zamrkal. „Já se děsně omlouvám, kapitáne, ale v mým plánu oprav mi nezbývá moc času na společenskej život."

„Jde o doktora McCoye. Rád bych… ho představil důstojníkům z velení.“

Scotty se narovnal a postavil se. Mezi nohama mu právě projížděly poslední svitky kabelu. „Tak je to přece pravda, že ztratil paměť. Slyšel jsem o tom, ale moc jsem tomu nevěřil. Tak tedy bude představen, dobrá, přijdu tam.“

Scotty dostál svému slovu a jako první se dostavil do Kirkovy kabiny. Hned za ním přišel Spock. Chyběl jen čestný host. „Přes amnézii zůstávají zachovány jisté osobnostní rysy doktora McCoye,“ poznamenal Spock, když nastal čas shromáždění a McCoy se dosud neobjevoval.

Vědecký důstojník se posadil ke stolku s počítačem a rychle se pohroužil do rozhovoru s ústřední databankou. Scotty prostě zevloval do prázdna. Nepotřeboval nic víc než čistou zeď a v duchu si na ni promítal hlavní obvody motorů, a tak se připravoval na další opravy. Oba muži naprosto nevěnovali pozornost tomu, že se Kirka zmocňuje podrážděnost.

O deset minut později se rozletěly dveře a do kabiny vklopýtal McCoy, kterého sem zřejmě dostala jakási ruka, postrkující ho silně zezadu. Ruka v mžiku zmizela a dveře se zase zavřely. McCoy stanul nehybně u jejich rámu. Díval se na tři důstojníky a tělem zaujímal postoj, který se jen vzdáleně podobal stání v pozoru.

„Pohov,“ řekl Kirk, zpola žertem. McCoy typickým způsobem svěsil ramena a prohnul záda, ale na jeho usmívající tváři nebylo znát uvolnění. Kirk si poprvé uvědomil, jak se McCoy musí cítit příšerně nepohodlně.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ mumlal doktor, ale žádný důvod opoždění neuvedl.

Kirk pokročil vpřed, aby.ho pozdravil, přitom již ztratil předchozí podrážděnost a táhl McCoye do středu kabiny.

„S prvním důstojníkem Spockem jste se již setkal…“ McCoy sebevědomě přitiskl paži k boku, když si s Vulkáncem vyměňoval pozdrav pokývnutím hlavy.

„A tohle je šéfinženýr Scott.“

McCoy se obrátil k druhému muži a ukázalo se, že není připraven reagovat na ruku, kterou mu podával Scotty. „Dobrý den, pane, těší mě.“

„Tak mi, proboha aspoň neříkejte pane,“ promluvil vážně Scott. „Strávili jsme spolu příliš mnoho nocí nad lahví skotské na to, abychom se teď vyžívali ve formalitách, amnézie sem, amnézie tam.“

„Jak myslíte, pane Scotte.“

Šéfinženýr se znovu zamračil. „Scotty.“

„Pane?“ zeptal se McCoy.

Scotty smutně zavrtěl hlavou. „Ale, to už je jedno.“

Jakmile skončilo představování, veškerá konverzace uvázla na suchu. Scotty se příliš zabýval přerušenými opravářskými pracemi, než aby udržoval zdvořilé povídáni. Spockovo společenské chování bývalo pak i v nejlepších případech na úrovni naprosté neotesanosti. Nyní byl prostě jako kus ledu. McCoy zůstával zatvrzele němý. Za normálních okolností by nepohodlné mlčení protrhl smělým náporem na Spockovu důstojnost nebo by roztomilého Scottyho vyprovokoval k smíchu. Nikdy nebýval zamlklý a mrzutý.

Kirk se pokoušel nějak doktora oživit a zjistit, jak se přizpůsobuje životu na palubě kosmické lodi, ale dopadlo to spíš tak, jako by státní návladní jednal s nepřátelsky naladěným svědkem. Na každou otázku McCoy odpovídal prostě ano nebo ne a přitom se zuřivě díval na své boty.

Kirk se nad důstojníky smiloval a ohlásil, že jejich utrpení končí. Jak Scotty, tak McCoy se vytratili z kabiny tak čile, že nebylo potřeba více dokazovat, jakým fiaskem skončilo toto shromáždění.

„Spocku,“ Kirk oslovil prvního důstojníka, aby mu neodešel jako ti druzí dva.

Spock zdvořile vyčkal, až se Kirk znovu ozve.

„Kdyby byl McCoy… sám sebou, myslím, že by pochopil, proč vám tohle říkám.“ Po kratičkém zaváhání Kirk stručně nastínil výklad McCoyovy amnézie tak, jak jej slyšel od doktorky Dysonové. „Musíme zjistit, čemu se snaží uniknout, musíme najít nějaký způsob, jak ho z toho dostat, dříve než doplujeme na kosmickou základnu.“

Vulkánec na okamžik o věci přemýšlel a pak řekl: „Kapitáne, v této situaci se dá jen omezeně využívat logika.“

„Nežádám logiku,“ řekl Kirk, „žádám přátelství.“

# DVANÁCTÁ KAPITOLA

„Nenudím vás, paní?“
Uhuřiny tmavé oči se rozšířily a vypadaly jako užaslé probuzením. „Vůbec ne, pane doktore. Slyšela jsem každičké slovo, které jste vyřkl.“
„Poručíku Uhuro, už jsem nic neřekl aspoň pět minut, ale čekám na to, až se zřítíte do polévky.“ Usmál se nad tím, jak zrozpačitěla. „Měla byste to raději dojíst, než vám to vystydne.“ Zakousl se do svého obloženého chlebu. V rohu jídelny seděli spolu sami, kdežto u ostatních stolů byly rozesazeny,únavou zamlklé skupinky členů posádky.

McCoy sledoval, jak Uhuře opět klesá hlava ospalostí. „To tu na lodi nikomu nedají šanci, aby se vyspal?“
„V poslední době ne,“ řekla Uhura, položila si na stůl ruku a s tváří v dlani si podpírala hlavu loktem. „Od té doby, co na nás zaútočili.“
„Pokud jde o tuhle válku, kterou vedete…“ ptal se McCoy. „Ale to ve skutečnosti žádná válka není,“ zívla Uhura. „Aspoň zatím ne. Stále se pokoušíme…“
Z interkomu se pojednou vydralo vysoké zakvílení a rozlehlo se celou jídelnou. V sílícím kvílení se začalo ztrácet klení a mrzuté mručení posádky. Hluk ustal po několika nepříjemných sekundách stejně náhle, jako začal. Na okamžik bylo ticho. Potom se vrátila předchozí mručivá konverzace.
„Co teď děláte?“ zavrněla Uhura a stočila pohled vzhůru, jako by chtěla proniknout stropem. „Pokaždé, když se mi podaří uvést spojení do chodu, opraváři mi to zas a zas celé pomotají. Jestli se mi nepodaří pročistit spojení na lodi, kapitán si na mně smlsne, ale i kdybych se přetrhla vejpůl, pořád bych to všechno nemohla stačit.“
„Ale potom byste neměla mařit svůj mimoslužební čas na to, že mě hlídáte jako mrně,“ řekl McCoy. „Buďte tak hodná, seberte se a jděte se raději vyspat.“
Poručík Uhura zavrtěla hlavou. „Slíbila jsem Dianě, že dám pozor…“
„Takovýmahle krhavýma očima stejně nemůžete nic vidět.“ McCoy jí mávl rukou před obličejem. „Kolik prstů vidíte?“
„Sedm,“ řekla Uhura a rozesmála se.
„Přesně to jsem si myslel. Trpíte pokročilou narkoleptickou halucinací. A pokud s tím ihned něco neuděláte, budete na tom moc špatně. Doporučuji vám co nejvíce odpočinku ve vaší kabině.“
Stále váhala. „Ale přece jen bych vás neměla nechat jen tak.“
McCoyův obličej zrudl. „Slibuji, že se už nezatoulám do cizího území.“ To ráno, když vystoupil z turbovýtahu na cizí palubu a trochu se tam prošel a porozhlédl, pronikl až do výzkumných technických laboratoří. Před poraněním ho sice uchránila antigravitační bezpečnostní pole, ale skoro hodinu tam zůstal trčet, než jeho volání o pomoc zaslechl kolemjdoucí člen posádky. „Kromě toho se mohu těžko dostat do nesnází, když tu takhle sedím a krmím se obloženým chlebem. Jestli vám to udělá dobře, zavolám si ozbrojeného strážníka, aby mě odvedl zpět do lodní nemocnice.“
„To nebude nutné,“ ozval se za ním rázný hlas. „Za doktorovo blaho přebírám teď odpovědnost já.“ K McCoyově překvapení se k nim přiblížil vulkánský první důstojník.
„Děkuji vám, pane,“ vděčně řekla Uhura. Usmála se na McCoye, vzala svůj tác a zvedla se k odchodu. Její místo zaujal Spock, který si přinesl horu zeleného salátu.
„Dobrý den, pane Spocku. Nebo bych měl spíše užít vaší vojenské hodnosti?“ Důstojník na něj hleděl zpříma, takže pozdrav byl asi jak se patří.
„Na Enterprise zastávám jak funkci prvního důstojníka, tak vědeckého důstojníka, a hodností jsem korvetní kapitán.“ Spock pokračoval ve výkladu s vážným výrazem, který jen zvyšoval McCoyův zmatek. „Tu a tam bývám touto hodností označován, ale obvykle mě tak oslovují mladší důstojníci. Nebo i starší, ovšem jen při formálním styku.“ Na doktorové tváři svitl slabý zákmit pochopení. „Pane Spocku je zcela vhodné,“ uzavřel výklad Spock.
Doktorovi se trochu ulevilo. „Mám totiž potíže s pamatováním jmen, a tak je pro mne snadnější, když je méně titulů. Dnes ráno jsem povýšil jistého řadového příslušníka na poručíka.“ McCoy se odmlčel a s údivem pozoroval, jak rozmanitá zelenina a v jakém množství rychle mizí ze Spockova talíře. „Fakticky tady na té vaší Enterprise prožívám jakýsi kulturní šok. Mám jen nepatrnou povědomost o kosmické Flotile… tedy měl jsem před dvaceti pěti lety…“
Spock reagoval klidně. „Ovšem. Flotila, to je svět sám pro sebe. Na nezasvěcené může působit podivně. Když jsem odešel z Vulkánu, měl jsem také takový pocit.“ Jakmile se podstatně snížila zelená hora na jeho talíři, objevila se na tácu pořádná sklenice. Spock si z ni usrkl trochu temně oranžové tekutiny.
„Mrkvová šťáva?“ dohadoval se McCoy. „Promiňte, nic mi do toho není.“ Kvapně se snažil otázku stáhnout, když viděl, že Spock chvíli nic neříká.
„Jak jsem již řekl, lidské společenské mravy mě neurážejí.“ Spock pozvedl sklenici, jako by to byl exemplář k rozboru. „V tomto nápoji je beta karoten jen jednou z více složek,“ Vyjmenoval dlouhý výčet vitamínů a doktor znal jen některé. „Jsem napůl člověk a napůl Vulkánec, a tak tato směs nezbytně doplňuje mou stravu, neboť biochemicky vyžaduji zcela ojedinělou kompozici výživy.“ Toto odhalení McCoy přijal se zdvořilým zájmem. Spock pokračo-

val: „Tento nápoj jsme vyvinuli brzy poté, co jste nastoupil do služby na Enterprise. Říkal jste tomu oranžové bláto a radil jste mi, ať to piju nejméně jednou týdně.“

„Aha. Tak aspoň doufám, že to chutná líp, než to vypadá,“ soucitné poznamenal McCoy.

„Pokládal jste to za škodlivou směs, avšak po pár úvodních pokusech jste namíchal kombinaci, která je pro mne docela přijatelná.“ Dopil zbytek tekutiny.

McCoy se zamračil na poslední kousek obloženého chleba. „Zdá se, že si s vlastním zdravím takové starosti nedělám.“ Jeho slabý hlas způsobil, že Spock pozvedl obočí. „Podle mých lékařských záznamů jsem požil poměrně dost jiného druhu škodliviny krátce předtím, než jsem si roztříštil lebku.“ Zahleděl se přes stůl. „Byl jste přitom, když k tomu došlo. Byl jsem na smrt zpitý. Proto jsem upadl.“

Spockův výraz pohasl. „Ano, pil jste.“ Vzpomněl si na situaci, kdy byl s McCoyem v jeho kabině. „Ale šlo o něco víc,“ dodal po kratičkém zamyšlení. Pomalu si to probíral ve vzpomínkách a snažil se rozptýlit mlhu, kterou mu je zastřel nával práce a vzrušení onoho dne. „Fyzické vyčerpání… a napětí.“ Spockova reakce na citové ovzduší se projevovala výrazněji, než nahlas přiznával, ale McCoy jeho postřehy přijímal bez palčivé vztahovačnosti.

„Byl jste rozrušený,“ konstatoval energicky Spock. „A to způsobilo vaši nepozornost mnohem víc než alkohol. Takovým citovým okénkům podléhají lidé a jde v jejich druhu o endemický jev.“

„Tak rozrušený, že mi vypadlo celých pětadvacet let života?“ rozmrzele se zeptal McCoy. Zdálo se, že Spock je touto otázkou zmaten.

„Myslím, že jste to neslyšel. Má amnézie je svým původem psychologická. Nedošlo k poškození mozkové tkáně, to jen duše je příliš slabá na to, aby zvládla stres. To poraněni hlavy jen prostě uvedlo do pohybu útěk před čímsi.“

Spock se zarazil v náporu na jídlo. „Útěk před čím?“

„Před životem, řekl bych. Podle sestry Chapelové jsem byl po dlouhých operačních hodinách vyčerpaný a navíc deprimovaný vysokým počtem ztrát na životech.“

„To však sotva vysvětluje tak krajní reakci.“ Spock spojil ruce a prsty se mu navzájem lehce dotýkaly. „Znám velmi dobře vaše myšlení, doktore McCoy, a vím, že by se nepoddalo tak běžnému stresu. Kdepak, vás muselo zasáhnout něco zcela mimořádného.“

„Nebyl čas. Pokud můžeme posoudit, odklopýtal jsem z lodní nemocnice rovnou do své kabiny.“

„Kde podle všech logických dedukcí jste nejspíš měl spát. Jenže když já jsem vešel do vaší kabiny, už jste byl nějakou dobu vzhůru,“ řekl Spock. „A právě tam ve vaší kabině může být klíč k tomu, co se s vámi stalo.“

Vložil si do úst poslední zelený lístek, vstal od stolu a odnesl tác ke stěně na místo, kam se odkládalo nádobí. McCoy ho následoval a měl co dělat, aby stačil rychlému tempu, jímž první důstojník opouštěl jídelnu a šel chodbou k turbovýtahu.

„Paluba číslo pět,“ řekl Spock. Mlčky stáli vedle sebe, dokud se turbovýtah nezastavil.

„Ani vlastně nevím, co hledám“ řekl McCoy, když se ubírali k jeho kabině.

„To já také ne, doktore. Ale i vaše takzvané citové chování je založeno na logickém vztahu příčiny a následku. Následek známe. Celý případ může osvětlit rekonstrukce vašeho jednání v té době.“ U dveří doktorovy kabiny se Spock zastavil.

Na třetí pokus McCoy vložil do dveří správný bezpečnostní kód. Místnost zůstala v tom stavu, v jakém ji opustil. „Neuklidil jsem tu,“ mumlal na omluvu. Krucinál, vždyť tohle ani není můj nepořádek.

„To je právě dobře,“ řekl pochvalně Spock. „Při úklidu byste třeba odstranil cenné stopy.“ Zastavil se u dveří a zkoumal celou místnost před sebou.

„Vy mluvíte, jako byste řešil nějakou záhadnou vraždu, pane Spocku. Jenže ta mrtvola jsem já.“

„No, na mrtvolu toho napovídáte dost,“ podotkl Spock. Pokročil vpřed a přitom se pečlivě vyhnul hromádce šatstva na podlaze. „Lékařský plášť. Obyčejně se převlékáte v lodní nemocnici, ale asi jste byl na převlékání příliš unaven. Po zvláště dlouhé práci na sále jste asi ze všeho nejdříve šel pod sprchu. Potom jste se převlékl do čistého.“

„Jaké barvy, pane Holmesi?“ vydechl McCoy.

„Šedé,“ odpověděl Spock. Klidně sledoval McCoyův užaslý výraz a pak pokračoval: „Aspoň tu barvu jste měl na sobě, když jsem vstoupil do vaší kabiny. Stál jsem tady.“ Udělal několik kroků, až se dostal do středu vnější části kabiny. Odtamtud se zadíval na druhou část, sloužící jako ložnice. „Postel nebyla ustlaná a prostěradla byla dosud zmuchlaná. Prospal jste tedy část dne, ale při mém příchodu jste stál u stolu.“ Posuňkem naznačil McCoyovi, kam si má stoupnout. „A v ruce jste měl pití.“

Vulkánec zavřel oči a zamyšleně zůstal stát. „Bylo cítit alkohol… a kouř.“ Otevřel víčka. „Ano, kouř. To je zajímavé. Při útoku nebyly paluby poškozeny požárem.“

„V ložnici jsem našel trochu popele,“ vzpomínal si McCoy a šel ke kovovému podnosu u postele.

„To je tedy vážně proti předpisům,“ řekl přísně Spock, když spolu zkoumali tmavé šmouhy na povrchu podnosu.

„Moc na mne nekoukejte,“ bránil se McCoy. „Já přece tady nebydlím.“

První důstojník promnul mezi prsty jemný popel. „Nejspíš papír, na který se píšou údaje, a ne víc než jediný list.“ Vrátil se zpět ke stolku a hrábl do povrchu rukopisů. „Přes vaše nelogické lpění na byrokratickém pořizováni opisů postupujete v souladu s předpisy, když zacházíte s papíry. Často si děláte na stole pořádek. Proto tyto materiály nejspíš představují běžnou nedávnou dávku.“

McCoy vzal do ruky rukopis a zkoumal jeho první stránku. „Nic mi to neříká.“

Spock kývl hlavou. „Však jste se jich ani nedotkl.“

„Hm, mám dojem, že jsem za sebou spálil mosty,“ zavzdychal McCoy. „Třeba se nikdy nedovíme, co na té stránce bylo.“

„Nemusí to být nezbytné, doktore.“ Spock si sedl k počítači.

Když se rozsvítila obrazovka, přeskočil běžné seznamy pokrmů a hbitě se pustil do operačního systému. Na jeho doteky počítač nabídl příval kryptických symbolů. „Naštěstí zůstávají stopy po vaší činnosti v počítači. Podle těchto záznamů se vaše poslední práce s počítačem týkala zpráv o pitvě těch, kdo na nás zaútočili a byly zkoumáni poručíkem Frazerem. Z tohoto rozboru tu však není záznam.“ Prsty vyťukal další klávesy. „Vaše nejčerstvější záznamy se týkaly posledního spojení s kosmickou základnou číslo 11.“

„A ten papír, který jsem spálil, byl v této várce zpráv?“

„Pravděpodobně,“ dohadoval se Spock. „Počítači? vydat seznam položek korespondence pro doktora Leonarda McCoy. Všechny dokumenty z posledního souboru. Datum 5289.1. Autorizační kód 23.10.B.“ Podíval se na McCoye. „Protože si nepamatujete svůj počítačový kód, dovoluji si využít jej za vás. Z etického hlediska, však dobře nemohu zkoumat obsah vaší korespondence.“

„Máte mé dovolení,“ řekl McCoy, „koneckonců mě znáte líp než já sám sebe.“

„Za těchto okolností si ovšem nejsem jist, zda vaše dovolení platí,“ oponoval Spock. Zkřížil si paže na prsou. „Nedisponujete plně svými mentálními možnostmi.“

„Ale já se nemohu znovu k těmto možnostem dostat, jestli nepřijdeme na příčinu mého výpadku.“

„Zajímavé filozofické dilema,“ zamyšlené prohodil Spock. McCoy se na okamžik začal bát, že Vulkánec bude dále hloubat o složitostech tohoto dilematu, ale první důstojník se obrátil zpět k displeji. „Naneštěstí mé zkušenosti ve službě vážně oslabily mé etické postoje. V zájmu účinnosti tedy přijímám vaše dovolení.“

McCoy mu visel na rameni, když rychlé probíral záznamy. Jakmile se objevila jediná stránka s výčtem korespondence, okamžitě upoutala jejich pozornost.

„Nuže, pane Spocku,“ řekl McCoy poté, co si to přečetl. „Měl jste pravdu, když jste mluvil o něčem mimořádném. Je tu dopis od mé bývalé manželky, která mi sděluje, že se znovu vdává.“

# TŘINÁCTÁ KAPITOLA

McCoy se snažil upamatovat, od čeho pochází to bzučení, které právě slyšel. Buď to byl zvonek u dveří do kabiny nebo interkom. Natáhl ruku a stiskl tlačítko interkomu. Rozsvítila se kontrolka. Za námahu byl odměněn zapraskáním volného spojení.

„Hydroponie."

„Zde doktor McCoy," řekl sebevědomě.

„Ano, pane, zde Nelson."

Znovu se ozvalo to bzučení. „Nic, to nic, Nelsone." McCoy přerušil spojení. „Pojďte dál."

Otevřely se dveře a vstoupila Diana Dysonová. Neuroložka překročila práh, aby mohly dveře za ní zapadnout, a pak se zastavila. „Máme tu čisto," zvolala a rozhlížela se po kabině. V místnosti nezbyla už ani stopa po dřívějším nepořádku, zmizely i uschlé květiny. Také na stolku, u něhož seděl McCoy, již neležely haldy papíru. Na desce byla otevřena jen jedna kniha.

„Nemusíte se tomu tak strašně divit," vrčel McCoy: „Nezodpovídám za toho zmatkáře, který tu bydlel přede mnou. Já jsem náhodou ohromně pořádný člověk."

„Jste také velmi zaneprázdněný člověk," poznamenala Dysonová. Kniha se týkala lékařství a na displeji počítače bylo anatomické vyobrazení. „Přijdu později." Otočila se k odchodu.

„Ne, prosím vás, počkejte." McCoy vypnul obraz na počítači a zavřel knihu. Trochu se protáhl.

„Dneska večer jsem se tím zabýval až moc a co nevidět se mi zavaří mozek. Navíc jsem už skoro na konci toho ošetřovatelského kursu. A to si zajisté zaslouží nějak oslavit." Usmíval se, ale v hlase mu zaznívalo trpký tón.

„Doktore McCoyi…"

Přerušil ji. „Prosím vás, nemohla byste mi raději říkat Lene nebo třeba Leonarde? Už mě to opravdu začíná unavovat, že kdekdo dělá poklony, jen se někde objevím."

„Cože?" nevěřícně se ozvala Dysonová.

„No, vážně, je to tak," s přehnaným znechucením prohlásil, „a vy jen potvrzujete to, jak tahle mánie zachvátila celou loď. Stojíte tady skoro v pozoru a chystáte se co nejslušnější formou uprchnout ode mne jen proto, že doktor McCoy je vyšší důstojník. To je ten důvod, nebo mě prostě nemáte ráda…"

„Máte to opravdu těžké," oplácela mu škádlivě.

„To tedy ano. Tak si sedněte a napijte se se mnou. A já vám budu vyprávět, jak se očima mladého civilisty jeví smutný osud vyššího důstojníka." Přes lehký tón měl v očích skutečnou touhu.

„Tak dobrá… Leonarde." Usadila se na židli.

On naopak vstal od svého stolu a hluboce se uklonil. „A jaké pití z baru potěší mou dámu?"

„Víno," objednala si a pokynula rukou. „Ta nejlepší láhev, která je po ruce."

„Nejen nejlepší," řekl a přistoupil ke skříňce ve zdi, „ale jediná láhev. Zatím jsem neměl mnoho příležitostí dělat v kabině hostitele. Jak jsem už povídal, vrchní velení s sebou nese osamělost."

„Ale to jste nepovídal."

„Nu, hodlal jsem to povědět za pár minut." Uchopil láhev a prohlížel si vinětu. Tenhle ročník si náhodou pamatuju, ale stejně ty, na které si vzpomínám, patří všechny mezi archívní a dobře uleželé." Vytáhl korkovou zátku a nalil. „Zdá se, že starší McCoy si mnohem víc potrpěl na těžký alkohol. Aspoň tady ta zásobička tomu nasvědčuje. Možná to používal k léčebným účelům. Budu předpokládat i tu lepší možnost." McCoy držel v rovnovážné poloze malý podnos se dvěma plnými sklenkami a obratně jej přenášel k doktorce.

„Stále o sobě mluvíte jako o někom jiném," poznamenala Dysonová, když mu z ruky brala sklenku.

Přikývl a usadil se proti ní. „Když mám na mysli sebe, mluvím za Leonarda McCoye, který studuje lékařství v prvním ročníku a kterému je třiadvacet. Vlivem nešťastného zhroucení časoprostorového kontinua jsem byl vymrštěn budoucností do neznámých končin a již nikdy se nevrátím do svého milovaného domova. Pokud jde o McCoye, který slouží jako lékař u kosmické Flotily, začínám o něm uvažovat s láskou jako o blízkém příbuzném, řekněme jako o blízkém příbuzném, řekněme jako o oblíbeném strýčkovi."

Zvedl sklenku k přípitku. „Na strýčka Kostru McCoye, ať odpočívá v pokoji."

„Safra," zaklel, když postřehl bolestný výraz na tváři doktorky Dysonové. „Nesmím se divit, že mi nikdo nechce dělat společnost. Já jsem se opravdu nepokoušel být morbidní. Myslím si, že v určitém smyslu je pro ostatní ta má ztráta paměti horší než pro mne. Mně je dobře. To jen svět okolo mne se změnil a vy neustále pozorujete na mně ten rozdíl. Tak mi, prosím, odpusťte mé pokusy žertovat, jsou skutečně nevkusné."

„Jen se neomlouvejte." Roztáhla koutky úst k úsměvu. „Leda za to víno. Je příšerné." A s nechutí si prohlížela obsah sklenky.

McCoy se ušklíbl. „Paní doktorko, vy…"

Nenechala ho domluvit. „Jestli vám budu muset říkat Leonarde, potom vy mi nebudete moci říkat paní doktorko. To bych se cítila jako stařenka. Jmenuju se Diana."

K jejímu údivu se McCoy začervenal. „Teda stařenka docela jistě nejste." Zakryl své momentální rozpaky tím, že dopil víno. „Je to určitě špatný ročník. Mám štěstí, že jsem jej propásl."

Pod poličkou s lihovinami otevřel zásuvku. „Nevím, co tady všechno je." Vytáhl ven stříbrné pouzdro a snažil se rozluštit neznámá písmena vyrytá na jeho povrchu.

„To je starožitnost," řekla Dysonová, „lahůdka z Brellianu IV."

McCoy otevřel pouzdro a prohlížel si bílé křupky uvnitř. Jednu podal Dysonové a druhou si nechal pro sebe. „I když by se mi moc líbilo věřit, že jste přišla jen proto, abyste se potěšila mou společností, obávám se, že jste tu úředně a s lékařským záměrem." Zkoumavě se díval na křupku.

„Jsem tu s lékařským záměrem, ale spíš neúředně," řekla a bez váhání se do své zakousla. „Váš fyzický stav je výtečný, takže vás škrtáme ze seznamu pacientů. Pokud jde o amnézii, nejsem psycholožka, a tak nevím, jestli vám mohu být moc užitečná. Kapitán Kirk však soudí, že vystupuji u lůžek nemocných lépe než doktor Cortejo."

„To že opravdu řekl?" zeptal se McCoy a zkušebně okusoval okraj své křupky.

Dysonová se zatvářila potměšile. „Ovšem ne tolika slovy. Nebylo by ostatně obratné napadat schopnosti úřadujícího šéflékaře."

„V tomhle to tu není jiné než ve špitále," vzdechl si McCoy. „A tohle byl také jeden z důvodů, proč jsem si chtěl zřídit samostatnou lékařskou ordinaci. Z byrokracie se líhne to nejhorší v mé povaze. Můj školitel tomu říkal nedostatečná úcta k autoritě. Já jsem tomu říkal… Ale nezáleží na tom, jak jsem tomu říkal já. Rozhodně to však nezlepšovalo mé vztahy na pracovišti." Postřehl, že se neuroložka tváří pobaveně. „A během těch let jsem se v tomhletom nijak nepolepšil, viďte, že ne?"

„Ne." Olizovala drobečky křupky z prstů. „Jste na této lodi jedním z mála lidí, kteří nemají před kapitánem Kirkem posvátnou hrůzu. Když s ním v něčem nesouhlasíte, začnete povykovat. Dokonce povykujete i na pana Spocka, což nedělá vůbec nikdo.

McCoy se zarazil uprostřed křoupání. „To snad nemyslíte vážně?"

„Vaše konflikty na Enterprise nabyly mýtických rozměrů," řekla zlomyslně. „Posádka si vede průběžně seznam urážek, kterých jste se vůči němu za léta dopustil. Nikdo jiný by se neodvážil říkat mu něco takového, ale někdy stačí přečíst si ten seznam a vědecké oddělení se hned cítí lépe. Chekov vám to odpřísáhne."

„Chekov?"

Dysonovou opustila veselá nálada. „Vy jste si dosud na nic nevzpomněl, viďte?"

„Ne," klidně odpověděl a vložil si do úst poslední kousek křupky. „Když jsme s panem Spockem našli tenhle dopis, stál jsem tam a přemýšlel… Tak je to. Teď se všechno zase vrátí… ale nezměnilo se nic." Vytáhl další křupku. „Řekněte, nejsou dobré? Z čeho se dělají?"

Doktorka zavrtěla hlavou. „Na to se radši neptejte, takhle vám líp chutnají." McCoy chvatně vrátil křupku do pouzdra. Vstal ze židle a znovu začal šátrat v zásuvce.

Dysonová obrátila pozornost zpět k rozhovoru. „Nicméně ta zpráva o tom, že se vaše manželka znovu vdala, musela být šok."

„Ani ne." McCoy našel další dávku a obezřetně přičichl, „na mne to fakticky citově nepůsobí. Vždyť ji neznám."

„Zdá se, že vás vůbec netrápí to, co zřejmě muselo být dost rozrušující."

„Rozrušující pro vašeho McCoye, ale ne pro mne. Nemohu litovat sňatku, na který si ani nevzpomínám. I když ta zpráva vyvolala můj útěk, určité není oním klíčem, který by mi pomohl k návratu." Nevěřícně potřásl hlavou. „Jméno té ženy, když jsem je poprvé viděl, mi nic neřeklo a stejné málo pro mne znamená to, že se znovu vdala. Působí až podivně, že z toho vzešly takové potíže." S prázdnýma rukama opět dosedl na židli u stolku.

„Podívejte se, já jsem prožil poslední rok tak, že jsem jedl, pil a spal na medicíně v Atlantské všeobecné nemocnici."

„A co jste tedy prováděl v Texasu?" zeptala se Dysonová.

McCoyova tvář se roztáhla do široké grimasy. „Byly to mé po letech první prázdniny. Celé dva týdny jsem nedělal nic jiného, než jezdil na koni a čistil stáje. Zbývaly mi ještě dva dny, ale byl bych tam mohl zůstat…" Najednou se zarazil.

„Natrvalo?" Dysonová za něj dokončila větu. „Ale to přece netrvalo stále. Kůň vás shodil a vy jste strávil noc na místní klinice. Potom jste se vrátil do Georgie a…" Pobízela ho, aby pokračoval.

McCoy zatvrzele vrtěl hlavou. „Probudil jsem se tady. Na Enterprise."

„Stále ještě na prázdninách," posmívala se Dysonová.

„Tohle jsou ale zatracené prázdniny," odsekl McCoy, ale zlosti se nepoddával. Místo toho se zhluboka nadechl. „A já přesně vím, co děláte, Diano."

V jejím hlase povadl sarkastický tón. „Nikdy jsem netvrdila, že jsem psycholožka, Leonarde, ale dělám, co umím. Pánbůh ví, že to vůbec není snadné udělat z vás pacienta."

„Tak dobrá, nebudu se přít." Opřel se o opěradlo židle, natáhl si na podlaze nohy a složil si paže na prsa. „Ale opravdu si na nic po tom pádu nevzpomínám."

„Mohl byste se pokusit něco do toho jednoduše dosadit," nabízela mu a záměrně se nakláněla kupředu, aby překlenula vzdálenost, kterou mezi nimi rozšířil. „Co se vlastně mělo stát poté, co jste se probudil na klinice ve Wacu?"

„Nu, určitě jsem se musel vrátit do Atlanty. Zpět na lékařský pokoj k ranním vizitám, k šestatřicetihodinovým službám… prostě obvyklý kolotoč."

„Ale podle vašich záznamů jste se pár měsíců po svém návratu oženil."

„Tak brzy?" otázal se ostře.

„Myslela jsem, že jste si probral své záznamy s kapitánem Kirkem."

„Ne, podrobnosti ne… Vlastně jsem je ani nechtěl znát." Pokrčil rameny. „Koneckonců, oč jde?"

„Snad kdybyste se dověděl nyní o něco víc…"

„Ne." Narovnal se a natáhl ruce. „Nemá to se mnou nic společného."

Dysonová se nevzdávala. „Museli jste to chození spolu vzít hopem.“

„A následky se mohly snadno předvídat,“ dodal McCoy ponurým hlasem. Opět sjel zády po opěradlu židle dolů. „Když jsem četl ty záznamy, bylo mi, jako bych se setkal s cizincem…“ Dysonová nastalé ticho přerušila. Po několika sekundách opět přerušovaně promluvil. „Nedovedu si představit věci, které prováděl ten Kostra McCoy. Ten mi ale udělal ze života kůlničku na dříví. Špatná svatba, těžký rozvod, potom ksakru vletěl do Flotily…“

„Ale z toho vzešlo i něco dobrého. Třeba dcera.“

„Že jsem ale byl tatíček,“ opovržlivě procedil McCoy. „Když jsem si celé nekonečné roky vlastního dítěte ani nevšiml. Pohrál jsem si s jejich korespondencí. Je to milá mladá žena. Ale když jsem si poslechl ty záznamy, vím nejspíš o ní právě tolik, co věděl on, a to jsem se na ni nikdy nepodíval. Tohle bych tedy já nechtěl udělat, nechtěl bych se vypařit a nechat svou rodinu bůhvíkde.“ Zlost způsobila, že mu zdrsněl hlas. „Nechtěl jsem… ale udělal jsem to.“

„Nemůžete hned odsuzovat, když neznáte okolnosti,“ nesouhlasila s ním Dysonová.

„Rád bych znal. Zdá se, že ten váš doktor McCoy rezignoval na život bez boje.“ Temné obočí se mu zamyšleně stáhlo. „Snad se mnou souhlasil. To by jistě vysvětlilo ten útěk… byl to útěk před neúspěchem.“

Dříve než mohla Dysonová něco říci, ozval se signál u dveří. „Dneska jsem ale skutečně populární,“ zachvěl se smíchy McCoy. Jejich myšlenkové spojení se přerušilo. „Vstupte!“

Když Kirk ukončil svou službu na můstku, hodlal se vrátit rovnou do své kabiny. Místo toho však shledal, že směřuje po známé trase k McCoyovi. Jakmile však prošel dveřmi, uvědomil si, že tento jeho starý zvyk vede k špatným.výsledkům.

„Dobry večer, doktorko Dysonová.“ Vesele pozdravil neuroložku, ale plně pochopil její ledově mrazivý pohled a civilní kývnutí hlavy. Právě narušil její schůzku s pacientem, schůzku, kterou sám nařídil.

McCoy vyskočil. Nebyl si jist, co velí protokol ve styku mezi nižšími a vyššími důstojníky, a ještě méně věděl, jaké povinnosti plynou z jeho hodnosti.

Dysonová situaci zvládla. „Děkuji vám za pohoštění, pane doktore,“ řekla a vstala.

„Cože? Aha, prosím, paní doktorko,“ řekl McCoy a neochotně ji doprovodil ke dveřím.

Kirk poněkud uhnul, aby mohla projít, a po očku sledoval její zdvořilý úsměv, kterým maskovala svou zlost. Když viděl, jak si oba lékaři vyměňují formální pozdravy na rozloučenou, pochopil, jaká se tu kvůli němu inscenuje hra. A také se nedal zmást, když se McCoy odvrátil ode dveří, aby se věnovat novému hostu. McCoy uplatňoval vžité mravy jižanského pána a nedal sebeméně najevo, že by mu společnost doktorky Dysonové byla milejší než kapitánova.

Doktor se ujal svých hostitelských povinností a přistoupil ke stolku, na kterém stály dvě sklenky a otevřená pouzdra s křupkami. „Dáte si starožitnost, pane kapitáne?“

„Ne, děkuji,“ řekl Kirk s obezřetným výrazem, „vím, z čeho se to dělá.“

Kirk odsunul věci stranou prudkým pohybem. Najednou nevěděl, z jakého důvodu přišel. „Kostro…“

„Byl bych raději, pane kapitáne, kdybyste mi říkal Leonarde.“

„Dobrá, Leonarde. Já jsem Jim.“

McCoy neutrálně přikývl. Dobrý hostitel nikdy neodporuje přáním svého hosta. Nyní hrozilo, že je pohltí podivné mlčení. Kirk se tedy rovnou pustil do věci, kterou měl na mysli především. „Slyšel jsem o dopisu od Jocelyn. Je mi líto, že…“

„To se mě ale opravdu netýká,“ řekl McCoy. A po kratičké odmlce dodal: „Ale jsem si jist, že Kostra by vaši soustrast ocenil.“

Kapitán měl co dělat, aby přemohl citový příval, který se nebezpečně podobal žárlivosti. Bylo zřejmé, že doktorce Dysonové se dařilo vytrhnout McCoye z jeho nálady, kdežto on s ním taktak rozmlouvá. Hledal nějaký způsob, kterým by prolomil nemilé ticho, které se mezi nimi rozestřelo. Ale dříve než stačil něco říci, ticho bylo totam.

„Červený poplach, červený poplach, všichni na bojová stanoviště,“ ozývalo se hlášení. Místnost se na okamžik koupala v šarlatovém záblesku. „Kapitán Kirk na můstek!“

# ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Kapitán byl ještě v turbovýtahu, když Enterprise zasáhla první dávka phaserů. Pod nohama se mu roztřásla podlaha a turbovýtah se zastavil. Kirk začal bušit oběma pěstmi do zavřených dveří a zároveň hlasitě chrlil spoustu šťavnatých nadávek. Jako by to klec výtahu už nemohla poslouchat, dala se znovu do pohybu a o pár sekund nato kapitán vyklopýtal z jejích dveří na můstek.

Očima ihned šlehl po hlavní obrazovce. Normálně statický pohled na nejasně svítící hvězdy rozhozené na tmavém pozadí nyní vystřídal obraz zuřivé bitvy. V dálce se smečka malých úhořovitých lodí kmitala kolem Falchionu jako mouchy kolem psa. Mnohem blíže pak přetínaly obrazovku stříbřité pruhy, řádící jako o závod kolem trupu Enterprise. Zčistajasna se kupředu vyřítilo jedno cizí plavidlo, zasadilo úder a potom se rychle vzdálilo. Enterprise se zakymácela a Kirk málem upadl na palubu.

„Phasery číslo dva vypálit," zavelel z velitelského křesla klidný Spock. Kupředu vyrazily svazky zářivých paprsků proti lodím, které však proklouzly a žádná z nich nebyla zasažena.

Kirk využil kratičkého zklidnění situace k tomu, aby převzal velení. „Hlášení, pane Spocku."

„Nejméně patnáct útočných člunů třídy pět, postavených pro dvoučlenné posádky," hlásil Spock, když se střídali. „Přiblížily se v zástupu skryté za asteroidem, takže unikly našim senzorům. Zjistily je až ve chvíli, když už nás napadly." Vědecký důstojník spěchal zpět ke své počítačové stanici a začal rychle sbírat údaje. „Phaserová sílá Enterprise má kapacitu 43 procent. Štíty drží, ale vlivem předchozího poškození jsme zranitelní i slabšími phasery."

Jako na potvrzení těchto slov se proti nim přímo vyřítili další útočníci. „Phasery pal!" křikl Kirk. Uplynuly jen dvě sekundy, než se uvolnila smrtící energie a hned nato se útočící loď proměnila v ohnivou kouli, jež zalila obrazovku oslepující září. Jakmile výbuch dozněl, již se pod Enterprise vnořil další útočník a do střední sekce vypálil prudkou salvu.

„Únikový manévr, pane DePaule."

Kormidelník okamžitě uposlechl, ale kosmická loď byla pomalá, pohybovala se mnohem těžkopádněji než malé útočné čluny. „Mohou kolem nás kroužit, pane."

Kirk spustil zaťatou pěst na opěradlo velitelského křesla. Očima přejížděl po obrazovce, kde bylo vidět divoké pohyby. „Benusová, palte phasery namátkou v desetisekundových intervalech."

„Provedu, pane." Na obrazovku prorážely rozptýlené proudy světelných paprsků. Malé lodi se sice phaserové palbě vyhýbaly, ale již se nepokoušely o další přímý útok.

Spock zvedl hlavu od svých senzorů. „Kapitáne, tahle taktika je prozatím udrží na uzdě, ale vážně vyčerpá naše energetické rezervy."

Kirk si ho nevšímal. „Uhuro, spojte se dohodnutým kanálem s Falchionem."

Skoro okamžitě bylo slyšet Suluův hlas. „Všichni jsou nad námi, kapitáne… Provedli rychlý manévr na raketový pohon. Štíty drží, ale dostali se k nám tak blízko, že proti nim nemůžeme pálit…"

„Odpoutejte se od nepřítele, Sulu," stroze zavelel Kirk.

„Ale kapitáne…"

„Odpoutejte se," přerušil ho Kirk a vysvětlil svůj plán. „Spusťte maskovací zařízení a potom se vraťte." Sulu se odmlčel, protože pochopil, co má Kirk na mysli. „Tak se celý útočný voj pustí do nás a bude zranitelný, až se náhle znovu objevíte a zaútočíte."

„Jenže když vypálíme, zasáhneme Enterprise."

„To je pravda," připustil pochmurně Kirk. „Ale my dáme plnou energii do štítů. Když vypálíte široké pásmo paprsků, můžete zneškodnit útočníky a přitom nepoškodíte trup Enterprise."

„Provedu, kapitáne." Vyhlídka na to, že bude pálit na Enterprise, sice poručíka nenadchla, ale bez odmluvy přijal Kirkův rozkaz.

Kirk se otočil s velitelským křeslem tak, aby viděl na důstojníka. „Spocku, vypočtěte časovou křivku pro odlet a návrat Falchionu." Vulkánec uposlechl s obvyklou netečností, ale kapitán nicméně zpozoroval, že s plánem souhlasí. Kdyby tak klidně reagoval i šéfinženýr…

Řetěz myšlenek náhle přerušil ostrý záblesk světla na obrazovce. „Už jsem dostala další!" jásavě zvolala žena v hodnosti podporučíka u střílny phaserů.

„To je toho, tak už jich zbývá jen třináct," štěkl DePaul, který nemilosrdně zchladil vzrušený jásot mladé ženy.

Kirk si zapnul spojení do strojovny a rychle vyložil svůj plán Scottymu.

„Jestli ten kluk bude mít těžkou ruku, tak do nás ty klingonský phasery vjedou jako nůž do másla," varoval šéfinženýr. Když další útočící loď pronikla phaserovou clonou a vypálila do podbřišku Enterprise, kosmická loď se znovu zakymácela. „Jenže my moc takového tlučení nevydržíme, tak co jiného nám zbejvá."

„Připraven, kapitáne," oznámil Spock. „Falchion dostal hlášku."

Uhura se dotkla rychle po sobě několika tlačítek na svém panelu. „Frekvence volná, pane."

„Tak jeď, Sulu," nařídil Kirk.

Falchion provedl úžasný manévr, aby se na chviličku zbavil útočníků, a potom hned vyrazil,kupředu. Jeho pevné obrysy se změnily ve světelné čáry a posléze zcela zmizely. V prostoru zůstalo trčet pět malých dravců, jimž právě unikla kořist.

Kirkovi se zkřivily rysy ve tváři do divokého úsměvu. „Phasery, pal!“

Tři z pěti lodí explodovaly a změnily se v žalostné trosky, ale současně se vyřítily čtyři z osmi lodi, kroužících kolem Enterprise, aby zasadily kosmické lodi silný úder. Pod četnými ranami se Enterprise rozkomíhala a dvě z těch pěti původně útočících na Falchion se mezitím hbitě přidružily k hlavnímu voji.

„Stále namátková palba!“ křičel Kirk a napínal paže, aby ho to nesrazilo na zem. „Držte je zpátky!“

„Kapitáne, jestli se pustíme ještě do jednoho takovýho útoku, nezbude nám pro štíty dost šťávy, abysme odolali phaserům z Falchionu.“

„Chápu, pane Scotte,“ Kirk si otřel čelo. „Benusová, zastavit palbu. Je to rozkaz.“ Zdůraznil svůj povel. Střelkyně se instinktivně snažila zasahovat cíle a podobné nutkání pociťoval i Kirk. Podlehla pokušení a zničila tři nepřátelské lodi, jenže Enterprise se nemohla vymotat z těžkých důsledků této akce.

„Falchion má být zpět za šest čárka sedm minut,“ konstatoval nevzrušeným hlasem Spock.

Byly to velmi dlouhé minuty pro kapitána i pro jeho posádku. Kolem Enterprise se stále hemžilo deset válečných lodí, které sice nepálily phasery, ale stále více a více se přibližovaly. Světla na lodi potemněla a tichý hukot podpůrných zařízení se měnil v chabý šepot, neboť Scotty převáděl stále více energie do ochranných štítů.

„Jedna minuta,“ ohlásil po té věčnosti Spock.

„Pane Scotte, připravte se na převedení veškeré zbývající energie do štítů,“ upozornil Kirk.

„Připraven, kapitáne.“

„Třicet sekund.“

„Tak, Scotty, teď!“ Světla na můstku chabě zablikala. Kormidelník ztratil vládu nad lodí a jejím pohybem. Phaserové ohně vyhasly. Kirk zatajil dech. Válečné lodi nepřátel zaváhaly a pak se hromadně pustily do útoku.

„Teď,“ řekl Spock.

Vesmírný prostor se rozvlnil a zakymácel, když se ze středu víru rázem vynořil Falchion. Vypustil množství plamenných střel, které se z boku snášely na Enterprise. Kirk neměl čas spočítat, kolik útočících lodí vybuchlo, dříve než Falchion podlétl pod Enterprise a opět se na druhé straně vynořil.

„Držet štíty, Scotty,“ zařval Kirk do interkomu, když se zvedla paluba a vrhla ho z jedné strany na druhou. Na vzdáleném konci Enterprise přejel další ohnivý kartáč.

Tentokrát se už Kirk neudržel a svezl se na palubu. Vzduch byl prosycený kouřem, který dusil plíce a oslepoval oči.

Spock, který se s úžasnou vytrvalostí držel u své výpočetní stanice, nadále sledoval senzory. „Zbývají ještě dvě lodi, kapitáne.“

Kirk se zachytil za okraj velitelského křesla a vytáhl se vzhůru. Přes mlhu panující na můstku viděl na obrazovce dvě jasně stříbřité kontury, které se vytrácejí do prostoru. Ale do rámce obrazu je vtlačoval temný stín. To se na ustupující lodi vrhal Falchion.

„Sulu!“ zaječel.Kirk.

Uhura se již stačila vrátit k přístroji a umožnila kapitánovi spojení.

„Chci tyhlety piloty živé…“ Jenomže při Kirkových slovech se již obě lodi proměnily v tříšť kusů kovu.

„Lituji, kapitáne, ale zničily se samy,“ odpověděl Sulu.

„Sakra.“ Kirk se obrátil na svého prvního důstojníka. „Pane Spocku?“

Vulkánec si překontroloval přístroje. „Senzory s krátkým dosahem nezachycují v bezprostředním okolí už žádná vesmírná plavidla.“ Nedávné selhání přístrojů v něm vzbudilo pochybnosti o přesnosti takto získávaných údajů. Proto s větší pozorností než jindy monitoroval příslušná data. „Senzory s dlouhým dosahem zachycují jakýsi stín… už je pryč. Ať už to bylo cokoli, vzdalujeme se od toho.“

Kirk stoicky pokrčil rameny. „Dobrá práce, poručíku Sulu.“ Zvedl ruku a mávl jí před obličejem. Z můstku se tomu kouři nechtělo. „Zrušte poplach.“ Blikání poplachových světel se nejdřív zpomalilo a pak zcela zastavilo. Kirkovy prsty sjely k tlačítku vedle jeho velitelského křesla. „Strojovna, energii převést zpět do lodních systémů. Scotty, hlášení o ztrátách.“

Na jeho volání odpovědělo mlčení. „Scotty, hlášení!“ „Interkom do strojovny je mimo provoz, kapitáne,“ řekla Uhura a usilovně se snažila upravit okruhy na spojovacím panelu. Do lodní komunikace se vrátily poruchy.

Kirk zadržel kletbu a přešel na běžné vysílací kanály. „Šéfinženýre Scotte, hlášení o ztrátách na můstek.“ Světla se zjasnila a začal proudit čistší vzduch, ale šéfinženýr se neozýval.

Spock začal tichým hlasem diktovat hlášení z podpalubí. Uhura dostala zprávu z lodní nemocnice o deseti raněných a jednom mrtvém a potom dál zápasila se spojovými okruhy.

„… zatracený interkom… halo, kapitáne, tady Scott. Měli jsme tu na chvilku prolomený trup…“ Potom zase ticho.

„…na palubách číslo sedm až deset došlo k drobnějším škodám,“ pokračoval Spock.

Potom se ozval jiný hlas. „Zde ošetřovatelka Dorfová, kapitáne. Pan Scott jde do lodní nemocnice.“ Do toho z pozadí zaznívaly chabé protesty, jež dávaly tušit, že tam šéfinženýr nejde zcela dobrovolně.

„Rozumím, strojovno. Setkáme se tam.“

Kirk přešel k výpočetní stanici. „Kdo nás napadl? Krkavci nebo Klingoni?“

Spock se málem začal mračit. „Zatím to není známo. Za daných okolností bylo nemožné získat podrobné senzorové údaje.“

Kapitán si zoufale a zhluboka povzdechl a potom se přiměl k mírnému úsměvu. „Pošlete raketoplán s posádkou, ať prozkoumá trosky těch člunů. Dodejme Frazerovi ještě pár těl, aby měl na čem pracovat.“ Vulkánec přikývl. Kirk se naposledy rozhlédl po můstku. „Přebíráte velení.“

Když Kirk přišel do lodní nemocnice, Scotty dosud spílal dvěma ošetřovatelům, kteří ho tam přinesli. „Proč jste mě sem dovlekli kvůli takovýmuhle

škrábnutíčku! Mám tam fůru práce.“ Služební kombinézu měl rozříznutou od kolena až do poloviny stehna a okraje tkaniny byly zbarveny sytě růžově. Když kapitán vstoupil, Scott se pokusil povstat a přitom bránil McCoyovi, aby mu krvácející ránu ošetřoval.

„Pane Scotte, jen si hezky sedněte. Dokud od vás nedostanu hlášení, nikam nepůjdete,“ velitelsky promluvil Kirk a upoutal natolik Scottovu pozornost, že lékařské ošetření mohlo pokračovat.

„Kapitáne, přišli jsme o šest sekcí ochranných štítů a stejnej počet jich sotva drží. Jeden štít na zádi, kterej chrání přímo talíř, se nám úplně poručil pod Suluovou phaserovou palbou. Ten klingonskej paprsek měl takovou sílu, že se zavrtal do stěny trupu tak hluboko, že se zastavil jen malej kousek od raketovejch motorů.“ Potom se odmlčel, aby vypeskoval McCoye, který mu odstřihával tkaninu v okolí rány. „Dejte si přece pozor, chlape! Ničíte mi bezvadný šaty!“

„A už je trhlina zacelená?“ zeptal se Kirk.

„Jistě, kapitáne, ale prožili jsme pár ošklivejch chvilek,“ přiznával Scott. Ostatně jeho zranění o tom svědčilo.

„Jak dlouho to bude trvat, než se dokončí opravy?“

„Aspoň patnáct hodin, kapitáne. Tedy za předpokladu, že se mi dovolí, abych tady nemařil čas…“ V této chvíli byla však Scottyho noha zcela odhalena. Šéfinženýrův nedbale elegantní přístup se nyní přenesl k péči o sebe, neboť zpozoroval, jak mu pod zakrváceným obvazem vyčnívá kost. „Tak, McCoyi, nač čekáte? To to trvá, než se pohnete! Člověk by vám tu mohl klidně pod rukama vykrvácet!“

„Dělám, jak nejrychleji umím,“ odvětil trpělivě lékař, zatímco sterilizátor přejížděl po ráně.

I Kirk cítil, že už se tak nesoustřeďuje na hlášení o škodách, jež požadoval na Scottym. „Kostro!“

„Ne, prosím, jsem Leonard McCoy,“ odpověděl doktor. „Sestra Chapelová mě určila do ošetřovatelské skupiny.“ Rychlými zručnými pohyby spojil rozevřené okraje rány, až z nich vytvořil jedinou zoubkovanou čáru. Zvedl hlavu a na šéfinženýrově tváři vyčetl jisté obavy. „Nemějte strach, pane. Od té doby, co jsem se naučil základnímu ošetřování, se na něm mnoho nezměnilo.“ McCoy namířil na Scottovu ránu paprsek přenosné regenerační jednotky.

Kirk se v úvahách vrátil k Enterprise. „Scotty, potřebuju co nejdříve štíty. Útočné čluny páté třídy nikdy neplují samy a já si nemohu dovolit setkání s jejich doprovodem bez ochrany.“

„I když ty štíty opravíme do dvanácti hodin, velkej nápor beztak nevydrží,“ upozorňoval Scotty. „Už jsme prodělali dvě bitvy a měli jsme málo času dát se trochu dohromady. Při třetím útoku by nám mohli nadělat do lodi takový díry, že už bych je neslátal.“

„Nepřichází v úvahu, abyste z téhle místnosti utíkal,“ řekl McCoy a rozhlédl se po přeplněných prostorách lodní nemocnice. Otočil se ke kapitánovi. „Kdo jsou vlastně ti cizinci?“

„To právě bych…“ Kirk se náhle zarazil, když se z interkomu ozval Spockův hlas.

„Můstek volá kapitána Kirka.“

Kapitán rychle přistoupil k přístroji u stěny. „Zde Kirk.“

„Hlášení z hangárové paluby, kapitáne. Posádka raketoplánu identifikovala útočná plavidla jako Tennet pět. Z trosek bylo vyproštěno jedno tělo cizince.“ Krátká přestávka jen měla Kirka varovat, že přijde ještě jedna špatná zpráva.

„Zdá se, že náleží k jinému cizímu druhu.“

# PATNÁCTÁ KAPITOLA

***Kapitánův lodní deník. Datum 5539.4:***
*Enterprise má opět fungující ochranné štíty, po devítihodinové opravě. Udržujeme kurs k Wagnerově obchodní stanici a plujeme na raketový pohon sektorem, hemžícím se šílenými cizinci, kteří se všichni snaží zničit loď i mou posádku. A jestli nezjistím proč, může se jim to podařit.*

Smrduté prostory pitevny byly doslova přeplněny. Úřední odborník na xenobiologii poručík Frazer zaujal autoritativní postavení v čele pitevního stolu. Jeho kolegové z výzkumu, Spock a Dysonová, mu stáli po boku. Na dolním konci stolu zůstal pozorovatel a laik Kirk. Všichni si prohlíželi postavu, ležela natažena mezi nimi. Drobná postava na pitevním stole měla zelenou barvu. Oči měla bleděrůžové a hlavu pokrývalo bílé chmýří vlasů.

„Nuže, je příbuzným Krkavcům," řekl opatrně Frazer, „ale dosud jsem nezjistil, jak je s nimi příbuzný."

Fyzické vyčerpání zřetelně značně vyčerpalo xenobiologa, jindy tak překypujícího energií. Ani Kirk neměl lepší náladu.

Nebyl sice tak unavený jako xenobiolog, ale byl nekonečně více znepokojený tím tvorem, který nyní ležel na pitevním stole. Navíc se mu zvedal žaludek stejně jako při jeho poslední návštěvě v pitevně. Naslouchal však pozorně, když Frazer podrobně rozbíral podobnosti mezi oběma druhy.

„Přes povrchní barevné rozdíly mají oba stejné znaky ve stavbě kostry a svalstva. Tento konkrétní druh je menší a méně vyvinutý než Krkavci s modrou kůží, ale nemohu říct, zda je to typické pro celý zelený druh či zda jde o pouhou individuální odchylku uvnitř téhož druhu. Zobák je stejný, drápy stejné…"

„Stejný je i jed," řekla Dysonová, která promluvila poprvé. „Zasahuje centrální mozkovou soustavu téměř okamžitě, paralyzuje motorické funkce a blokuje receptory bolesti. Dosud zkoumám přesný řetěz chemické reakce."

„A jak je to s protijedem?" chtěl vědět Kirk.

Frazer mávl rukou směrem k malému poháru na druhém stole. Byl naplněn načervenalou tekutinou. „Dnes ráno jsem synteticky připravil jednu nadějnou dávku. Přál byste si ukázku, kapitáne?" Uchopil cizincovu ruku a obnažil jeho zápěstí až k rozeklaným pařátům.

„Ne, to nebude nutné."

Poručík byl zjevně zklamán, ale díky svému těkavému založení se záhy dal přitáhnout cizincovou zvláštní anatomií. „Samozřejmě mají oba druhy tu podivnou lebku se dvěma mozky."

„Takže pocházejí ze stejné planety."

Frazer se chystal kývnout na souhlas, ale pak si to rozmyslel, když Spock opravil kapitánův uspěchaný závěr. „Morfologické podobnosti nejsou dostatečným důkazem společného původu. K paralelnímu vývoji mohou podstatně přispívat i ekvivalentní tlaky prostředí. Nicméně však ze zdvojení v řadách základních aminokyselin usuzujeme, že je vysoká pravděpodobnost téže planety jejich původu." Pokud i Spock pociťoval fyzickou nevolnost v pitevně, velmi dobře ji zakrýval. Trpěl však převelice tím, že Frazerovi se nedostává přesnosti ve slovním vyjadřování. „Značné morfologické rozdíly však mohou ukazovat na to, že jde o odlišný druh nebo snad dokonce odlišný rod."

Pokynul mladému poručíkovi a mrtvolu otočili. Xenobiolog ukázal na veliký hlízovitý výstupek, který se vzdouval vzadu za krkem nedaleko lebeční spodiny.

„Zatím jsme nestanovili, co to je, ale má to patrně vztah k funkcím nervové soustavy. Do levé mozkovny vede řada spojení a Krkavci mají rovněž podobný orgán, jenže těm zřejmě atrofoval."

„Zajisté by rozdíly mohly být zvýrazněny pohlavním dimorfismem," zamyšleně prohodila Dysonová.

„Je to možné, ale není to pravděpodobné," prohlásil Spock. „Buněčné rozbory vykazují podstatné biochemické rozdíly."

„Kromě toho," dodal Frazer, „prozatím jsem nenalezl žádný doklad toho, že jeden nebo druhý druh má různá pohlaví." Popotáhl o kousek elastické zelené tělo. „Mají všichni podobné orgány, srdce, plíce a žaludek, ale zatím žádný zřejmý reprodukční orgán."

„Není to slibný kandidát pro rozmnožování pučením," podotkla Dysonová, „zcela jiný než ti rozplizlí Úzani." Frazerova rudá pleť nabyla hlubšího odstínu. „Tak pozor! Mezi Úzany mám své nejlepší přátele."

„Měla jsem na mysli čistě vědecký popis."

„Svým myšlením mají do rozplizlosti daleko," Spock poznamenal s nestranností vědce. „Fakticky se uznává, že jejich jazyk se obdivuhodně hodí pro vyjadřování základních pouček teorie jednotného pole."

Kirk, který se s Úzanem nikdy nesetkal, už dál nemohl nepopustit uzdu svému temperamentu. „Nejde mi sakra o nic víc než o tohohle cizince," vykřikl na ty tři badatele. „A chci vědět víc o tomto cizinci, jak je to nejdřív možné v lidských silách." Kapitán pohlédl na Spocka a zase se vrátil ke klidnějšímu tónu. „Tím se vás nechci dotknout, pane Spocku."

„Nedotkl jste se, kapitáne," řekl Vulkánec. Jeho tmavýma očima prokmitl pobavený záblesk. „Nemám však v úmyslu omezovat se na lidské meze výkonnosti."

Dysonová si s Frazerem vyměnila zoufalý pohled, který nasvědčoval tomu, že vědecký důstojník uplatňuje svá náročná měřítka i u svých podřízených, i když podědili jen lidské možnosti. Na pokyn prvního důstojníka začali připravovat cizince na namá-

havou pitvu, která poskytne více tkání k vědeckému rozboru.

Za Kirkem a Spockem se táhly čpavé výpary konzervační kapaliny i poté, co vyšli z pitevny na chodbu, a jen pomalu se rozplývaly v čistém vzduchu.

Kapitán se zhluboka nadechl, aby si pročistil plíce. „Porušil jsem rádiové utajení."

Spock okamžitě přestal studovat svou tabulku s daty, kterou vynesl z pitevny. Soustředil pozornost na Kirka a povšiml si toho, že kapitán ponuře svírá čelist.

Kirk pokračoval: „Nařídil jsem Uhuře, aby se ohlásila na Wagnerově obchodní stanici a aby si tam vyžádala podrobný záznam o letových trasách. Potřebuji se dovědět, odkud sem přilétly ty útočné čluny."

Spock zamyšleně přisvědčil: „Souhlas. Ty informace stojí za to, abychom riskovali, že nás najdou."

Poznámka prvního důstojníka nikterak neuspokojila Kirkovy obavy. „A pokud ne, mohu začít s našimi přípravami na další útok proti nám. Zatím koulím očima na všechny strany, kde se co šustne."

„Pravidla pro hru se nedají obecně uplatnit pro realitu." Spock energicky odmítl přijmout představu štěstí. Ani Kirkovo legendární spoléhání se na příznivé náhodné faktory nemohly otřást Vulkáncovým pevným přesvědčením o platnosti zákona pravděpodobnosti.

„Nu, nejméně pár hodin ještě nepřijde žádná odpověď od ředitelky Frielové," řekl Kirk s úporným klidem. „Budu ve své kabině."

Spock zamířil opačným směrem, ale když zaslechl lehké kroky muže za sebou, ihned se zastavil. Rozhlédl se a rázoval zpět za úřadujícím šéflékařem. „Doktore Cortejo, požadoval jsem, abyste byl při pitevním hlášení přítomen."

„Aha, ano. Bohužel jsem se zdržel jinde." Doktor se otočil, ale Spockova břitká odpověď ho opět obrátila k prvnímu důstojníkovi.

„Nejspíš shledáváte, že jsou vaše nové povinnosti příliš náročné." Na Vulkáncově obličeji vládl smrtelný klid. „Je-li tomu tak, mohu pro vás zařídit to, že se vrátíte na svou bývalou funkci."

Cortejova ústa se mrzuté roztáhla. „Můj čas je vyhrazen pro živé. Nijak se nezajímám o hnijící maso."

„Na to, čemu vy osobně dáváte přednost, nesejde, a také v tom se mýlíte. Jestliže nebudeme věnovat dostatečnou pozornost těm cizincům, může nakonec z posádky této lodi zbýt jen to hnijící maso." Spock vtiskl Cortejovi do ruky tabulku s daty. „Z tohoto důvodu požaduji, aby uvedení pracovníci zaměstnaní léčením byli dočasně převedeni na práci při výzkumu cizinců."

„To je ale třetina všech mých lidí!" zvolal Cortejo s úžasem, když si prohlížel seznam.

„Přesně řečeno, dvacet sedm procent."

„Ale…"

„Máte možnost mou žádost odmítnout," řekl Vulkánec a v jeho hlase zaznívala břitkost meče. Když doktor již neodpověděl, podal mu pero.

Cortejo si tohoto gesta nevšímal a vytáhl vlastní. Načmáral na tabulku svůj podpis a strčil ji zpět prvnímu důstojníkovi. Na jeho tváři bylo lépe vidět, jak je mu to proti mysli, než pohrdání na Spockově. Bez dalšího slova se rozešli.

O pár sekund nato se rozevřely dveře pitevny a ven se vydral další silný výpar konzervační tekutiny. Dysonová vyhlédla ven do chodby a zpozorovala, jak o dvoje dveře dál Spock překračuje práh vědecké knihovny. Cortejo byl už pryč. „Čistý vzduch," houkla na Frazera, „uvidíme se později."

Neušla však víc než tři metry, když zpoza rohu chodby náhle vystoupil McCoy. Uchopil Dysonovou za loket a zavedl ji do místnosti v sousedství. „Máme se sejít na večeři, vzpomínáte si?"

Zavrtěla hlavou. „Promiňte, Lene, ale nebudu moci."

„Diano, vy jste přece celý den nic nejedla," namítal McCoy.

Pokrčila rameny. „Jsem úplně zahrabaná do zpráv z pitevny. Pod Spockem musí pracovat všichni badatelé i lékaři přes čas."

McCoy se znenadání zašklebil, „Počkejte chviličku. Cožpak nepatříte do mého oddělení? Jako šéflékař bych vám mohl nařídit…"

„Nesnažte se tu ohánět svou hodností," kárala ho Dysonová. „Vaši funkci nyní zastává doktor Cortejo." Škodolibě se usmála. „Na rozdíl od vás nemá ovšem odvahu odporovat Spockovi." Zahryzla se do rtu a opět rychle pohlédla do chodby. Ulevilo se jí, že tam nikdo není.

„Jeden druhým naprosto opovrhuje," spokojeně mu svěřovala šeptem. „Pokaždé, když Spock dostane příležitost, rozkládá lidskou osobnost."

„To tedy ano," řekl McCoy, slyšel jsem ho, jak to prováděl před několika minutami." Vzpomněl si na výměnu názorů mezi oběma důstojníky. „Přece jen bych však vsadil na Vulkáncovy dobré vlastnosti."

„Já taky," důrazně souhlasila Dysonová. „A to znamená, že se musím vrátit k své práci."

McCoy vzdychl a pustil její rameno. „Aby čert vzal ty cizince. Kazí mi společenský život. Poslyšte, nemohl bych se vám dívat přes rameno, až budete probírat ty testy?" vnucoval se roztouženě. „Třeba bych vám zapisoval nebo myl nádoby nebo…"

„Ne," rázně odmítla Dysonová. „Kdybyste mi dýchal na záda, nic bych neudělala." V zárodku potlačila McCoyovo házení očkem. „Jděte pryč!" Očima pátrala po nástěnném chronometru. Zpozorovala údaj na ciferníku a zoufale vyjekla: „Hrom do police, Spock mě zabije…"

„No nic, vždyť jsem tak moc neřek'," připouštěl porážku McCoy a smál se jejímu zděšení. „Všechno beru zpět. Tak se pak uvidíme," volal za doktorkou, která již pádila do výzkumné sekce. „Pokud budu náhodou mít volnou chvilku ve svém nabitém programu," mručel.

Mohl by zabít další hodinu, kdyby šel do jídelny sám, ale po odchodu Dysonové ho ihned přešel hlad. Zdržovat se ve čtyřech zdech kabiny ho nebavilo a na pozorovatelně bylo pusto. Spíš ze zvyku než z touhy se rozhodl pro studium nových lékařských textů.

Udělal několik kroků chodbou a nahlédl do vědecké knihovny. Židli nejblíže vchodu obsadil Spock, jehož nápadná postava se hrbila nad terminálem počítače. Doktor si dával pozor, aby prvního důstojníka nevyrušil ze soustředění, ale Vulkánec měl bystřejší sluch, než tušil. Zabodl do něho tmavé oči tak, že se doktor zastavil.

„Promiňte, pane, nechtěl jsem rušit."

„Nevyrušil jste mě. To, co jsem v literatuře hledal, už mám." Spock se se zdviženým obočím otočil k displeji. „Mimochodem, ověřoval jsem si v té věci váš názor."

„Prosím?"

„Xenobiologický rejstřík mě odkázal na jeden z vašich časopiseckých článků."

„Jeden z mých článků?" ptal se McCoy. „Kolik jich mám?"

Spock stiskl rychle řadu tlačítek a pokynul doktorovi, aby se podíval. McCoy žasl, když viděl své jméno na levé straně dlouhého výčtu prací, táhnoucího se až tam, kam dolní část displeje nedosahovala. Většina publikačních údajů se vztahovala na poslední tři roky.

„To všechno jsem napsal já? Na palubě této lodi?" zvídal McCoy.

„Díky prostředkům Flotily mají vědecké laboratoře Enterprise technicky vyspělejší vybavení než to, co je běžně k dispozici v civilních ústavech. A díky povaze naší mise – průzkum nových oblastí vesmíru – narážíme na mnoho jevů, jež skýtají vynikající výzkumné možnosti. Je jen logické, že využíváme získaných údajů."

McCoy si prohlížel řadu titulů. „Inu, vypadají opravdu ohromně, ale stejně nemohu posoudit, zda mají cenu aspoň těch čipů, na kterých jsou zaznamenány." S pokrčenými rameny se odvrátil od počítače.

Při tomto projevu lhostejnosti Spockovi ztvrdly rysy. „Vaše dílo je dílem profesionála: vždy hodnotné, často inspirující a někdy přímo znamenité. Získal jste si daleko široko pověst lékaře a vědce právě díky těmto studiím."

„Děkuji vám, ale to, o čem mluvíte, není moje dílo. Jsem hoch z maloměsta, který byl na nejlepší cestě stát se rodinným lékařem. Ten Leonard McCoy, který tohle všechno napsal," mávl rukou k počítači, „již neexistuje. A třeba už nikdy existovat nebude."

„U vašeho druhu je jistě pochopitelná citová reakce na trauma," poukázal Spock na lidské slabůstky. „Neměl byste však dovolit, aby tyto city příliš zamlžovaly vaše vnímání. Ať už se vám paměť vrátí nebo ne, faktem zůstává, že jste Leonard McCoy. Tyto publikace jsou vaše."

„Dovoluji si nesouhlasit, pane Spocku," McCoy se před dalším zarazil. Připomněl si výjev na chodbě. „Pravděpodobně jsem již toho řekl dost. Dostávám se do bezprostředního rizika, že budu odmlouvat nadřízenému důstojníkovi."

Tato ústupnost způsobila, že Spock teď také působil poněkud povolněji. „Ujišťuji vás, že v žádné z našich dřívějších debat jsem nikdy nebyl veden podobnými úvahami." Pak na okamžik zaváhal a dodal: „Vždy jsem si cenil svobodné výměny myšlenek."

McCoy se zatvářil pochybovačně, ale zůstal u okraje stolku a hovořil dál. „Potom mě třeba vyslechnete s vulkánskou objektivností. Na vás přece nijak nepůsobí osobní zájem o lodního šéflékaře. Říkáte, že jsem týž Leonard McCoy, který se dal ke kosmické Flotile před dvaceti lety. Nuže, v tom máte částečně pravdu." Poklepal si na hruď. „Tohle je zajisté tělo starého muže. Myslím si sice, že není ve špatném funkčním stavu, ale pociťuji jistou strnulost a ochablost. Přece však identita je víc než tělesná existence. Osobnost vysvětluje značnou část našeho vnímání lidské bytosti jako konkrétního jedince. A osobnost utváří nahromadění paměti a zkušeností. S tím snad souhlasíte, ne, pane Spocku?"

První důstojník přisvědčil, ale neřekl nic.

„Nuže, z toho plyne, že zatímco si mé tělo udrželo v uplynulých čtyřiceti osmi letech trvající existenci, mé myšlení jaksi prodělalo skok. Když jsem se poprvé probudil na palubě této lodi, měl jsem osobnosti mladíka, ale pár sekund po probuzení jsem začal hromadit podstatně odlišný soubor zkušeností. Můžeme sice mít společnou minulost, ale postrádám zážitky, které formovaly můj definitivní charakter, a místo těchto zážitků mám jiné dojmy. Stává se ze mne jiná osobnost."

„To je zdůvodněno velmi logicky," Spock se opřel o opěradlo a zkřížil paže na prsou. „Co se však stane, až se ztracená paměť, či chcete-li osobnost, zase vrátí?"

„Říkáte až?" vyhrkl nesouhlasně doktor. „Chcete snad říci jestliže, ne?" Vyskočil a neúnavně rázoval sem a tam." Podle doktorky Dysonové může nastat návrat paměti postupně a útržky jeho… mé minulosti se začnou tu a tam objevovat, až nakonec obě osobnosti splynou v jednu." Vráska mezi obočím se mu prohloubila. „Ale v některých případech člověk reaguje náhlým, úplným rozvzpomenutím se a zároveň se mu vytratí ta doba, která mezitím. proběhla."

„Zdá se, že se vám tato eventualita nelíbí," poznamenal Spock.

McCoy se zarazil. S výrazem mírného překvapení přikývl: „Znamená mou smrt."

„Jestliže však naopak se vám paměť nikdy nevrátí, bude to znamenat smrt… toho druhého doktora McCoye." „Dokonalá vražda, Holmesi," řekl McCoy se smíchem bez humoru. „Žádné překážející tělo, kterého bychom se museli zbavit, jen netělesná duše, kterou nebude nikdo postrádat."

Spockovi vyjelo obočí vzhůru. „V tom jste na omylu. Doktor McCoy byl velmi vážený a ceněný mezi příslušníky posádky Enterprise. Kapitánovi Kirkovi jeho nepřítomnost citelně chybí."

„Váš kapitán přichází o kumpána k pití," bránil se McCoy.

„Když o tom uvažujete, je to opravdu malá cena, kterou se platí za to, abych měl opět život v pořádku. Jsem vskutku šťastlivec. Z mého životního rejstříku byly vymazány všechny v životě spáchané chyby."

„Právě tak, jako zralá moudrost, kterou jste z těchto chyb získal." Spockův hlas se nesl s netypickým důrazem. „Chyby, které nevyhnutelně zopakujete."

McCoy zavrtěl hlavou. „Tentokrát ne," tvrdil, „tentokrát se jim šťastně vyhnu. Třeba vám takovýto lidský cíl připadá bezpodstatný, ale já mám pocit, že pro Kostru McCoye znamenal mnoho. Určitě dost na to, aby to opustil."

„Co opustil?" řezavě se otázal Spock.

„Tohle všechno," řekl McCoy a rukou mávl po celé lodi. „Koneckonců našli jsme to, co vedlo k amnézii, ale má paměť se mi nevrátila. Jediným důvodem, proč amnézie trvá, je osobní touha po útěku."

Natáhl ruku a zhasl displej počítače. „Myslím, že Kostra už je nadobro pryč."

# ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

„Wagnerova stanice hlásí, že nezaznamenala v tomto sektoru žádný cizí či federální vojenský transport.“ Spock stál v pozoru v kapitánově kabině a klidně hlásil špatnou zprávu muži sedícímu před ním.

„Sakra.“ Kirkovy pěsti pevně sevřely bílou věž. Od prvního útoku Krkavců nepokročila šachová partie, kterou rozehráli před několika týdny. Když měl tu nejhorší náladu, kladl si otázku, zda to vůbec někdy dohrají.

První důstojník přistoupil ke stolku a pozoroval postavení vyřezávaných figurek rozestavěných na křišťálových polích. „Nicméně útočné čluny Tennet pět jsou plavidla pro krátké vzdálenosti a nejsou schopna pronikat na vlastní pohon hluboko do vesmíru.“

„Ať už tedy záznam existuje nebo ne, pravděpodobně je někde nablízku nosič schopný nadsvětelné rychlosti. Ten stín, který jste zachytil na senzoru…“ Kirk umístil věž na jiné pole šachovnice a vzal černého jezdce. „A díky mé rádiové relaci ví, že jsme ten útok přežili.“ Kirk nechal Spocka, aby se zamyslel nad pozicí, odešel do ložnice, posadil se na okraj postele a stáhl si z nohy botu.

Spock upřené zíral na černého střelce, který se nyní ocitl v nebezpečí. „Maximální dolet výsadkových lodí by jim umožnil dostat se právě z dosahu plně fungujícího senzoru, jenže naše senzory teď pracují značně pod svou normální úrovní. Spolu s celkově sníženou rychlostí toto oslabení způsobuje, že by nosič mohl snadno uniknout našemu odhalení.“

„Doufám, že se ten nosič snaží před námi uniknout, Spocku.“ Kirk bez bot vstal a svlékl si košili. „Za daných okolností mi dělá větší starost, jak se té lodi zbavíme, než to, jak ji zničíme.“

První důstojník o těchto slovech uvažoval. „Phaserová děla, ochranné štíty s trojitým polem, fotonové miny…“

„To by ovšem znamenalo zatracené málo, kdybychom měli nadsvětelný pohon,“ řekl Kirk, který se již zcela svlékl a vklouzl pod sonickou sprchu.

„Ale při raketovém pohonu nejsme rovnocenně vyzbrojení,“ Spock porovnával sílu obou stran, jako by posuzoval jinou šachovou partii. „Naše phasery by sotva pronikly jejich obranou. Naše štíty by nevydržely víc než jediný přímý zásah. V podobné nevýhodě by byl Falchion. Naše spojené síly ani nestačí čelit útoku.“

„A přitom se zdá, že ti cizinci jsou k boji odhodláni,“ volal zpoza přepážky Kirk.

„To souhlasí,“ řekl Spock. Jeho prsty se lehce dotkly střelce, ale nezměnily jeho pozici. Ještě znovu prohlížel postavení a pomalu zase ruku stáhl.

Kirk se zase vrátil dovnitř. „Je tu chladno,“ posteskl si a rychle si oblékal čisté prádlo.

„Ano,“ odpověděl Vulkánec. „A pan Scott uvažuje o tom, že kvůli zachování výdaje energie sníží vytápění o dalších pět stupňů.“

„Snad bychom se mohli setkat ve vaší kabině. Slibuji, že si na zimu nebudu stěžovat.“

„S ohledem na naše oslabené zásoby energie jsem upravil ovládací systém topení tak, aby odpovídal celé lodi,“ objasňoval Spock. „V lodních skladech mi vydali další termální deky. Je to sice primitivní, ale účinný prostředek k uchování tepla.“

Kirk se soucitně usmál, ale myšlenkami se vrátil k nebezpečí ohrožujícímu loď. „Potřebuji vědět, odkud se sem dostaly ty útočné čluny.“

„Mají zcela jistě federální původ. Typ Tennet pět se používá běžně v pohraničních planetárních obranných systémech, i když se dělají přísná opatření, aby se prodávaly jen na planety náležející k Federaci.“

„Ale rozbujel se černý trh s vojenským zařízením,“ poznamenal Kirk. Znovu se posadil, aby si obul boty. „S Tennet pětkama se kšeftuje už dlouho a mezitím se už vystřídalo několik vlastníků, takže Federace to nestačí sledovat. Ostatně i záznamy o prodeji se dají falšovat, takže se není čemu divit. Co však já nemohu pochopit je to, z kterého směru se sem dostaly. Nepostupovaly po stanovených cestovních trasách, protože by jinak jejich přítomnost zjistili na Wagnerově stanici, nebo by se tam aspoň dověděli z jiných stanovišť, že byl jejich přesun pozorován.“ Vstal a podupl nohou o zem, aby mu bota pěkně seděla na noze. „Takže zbývá buď klingonské území nebo nezmapovaný vesmír.“

Na Spockově čele vysoko vyjelo obočí. „Obě tyto možnosti jsou ovšem stejně nepravděpodobným místem původu u plavidel bez nadsvětelného pohonu.“

„V tomhle zmatku je všechno těžko pochopitelné,“ znaveně prohodil Kirk. „Najednou se odněkud vyhrnou cizinci. A stejně rychle zmizí Klingoni a Frenniové.“ Sevřenou pěstí zabušil do rozevřené dlaně druhé ruky. „Znovu a znovu probíráme podrobnosti a přece si nedokážeme udělat představu. Tady někde něco schází.“ Podíval se na prvního důstojníka. „Zdá se, že logika nás nikam nepřivede, Spocku.“

Spock sklonil hlavu a mlčky uznával, že kapitán je zklamán. Kirk nervózně přešel z ložnice do vnější pracovny. Rychlá sprcha ho nijak nezbavila protivného napětí v ramenou.

„Hromská práce, tyhle útoky se přece musí nějak vysvětlit. Musíme na to přijít, abychom věděli, s kým bojujeme a proč. Nemohu bránit tuto loď, tuto posádku bez…“ Uprostřed vět ho zarazilo tiché cinknutí láhve.

„Myslím, že je tu váš obvyklý nápoj, kapitáne,“ řekl Spock a podal mu sklenici tmavého koňaku.

„Ale, Kostro,“ smál se užaslý Kirk, „vám narostly špičaté uši.“ Spock si nedopřál úsměv. „Mluvil jste poslední dobou s McCoyem?“ zeptal se kapitána.

Kirk se zamračil, a dříve než odpověděl, lokl si koňaku. „Vlastně ne. Rozhodně ne od posledního útoku.“ Poněkud neochotně, přiznal: „Zdá se, že si nemáme příliš o čem povídat.“

„Zajisté,“ řekl neutrálně Spock. „Naopak já jsem právě absolvoval nanejvýš úchvatný rozhovor s doktorem. Diskutovali jsme o problému vytváření nespojité osobnosti v souvislé tělesné entitě.“

Kirk tupě hleděl na prvního důstojníka. „O čem to hergot mluvíte?“

„Doktor McCoy to může objasnit,“ vysvětloval Spock. „Kapitáne, moc vám to doporučuji jako námět k debatě.“

„Ale…“

„Budete mě muset omluvit,“ řekl Spock formálním tónem. „Mám službu na můstku už za dvě minuty.“ Bez další poznámky odešel z kabiny a zanechal Kirka, aby si nad jeho slovy lámal hlavu.

McCoyova kabina se změnila. Kirk vycítil ten rozdíl hned, jak překročil práh. Očima bloudil po stěnách, na nichž už nevisela obvyklá umělecká díla. Přerovnány byly i knihy a lékařské záznamy na páskách a vyjímaly se na poličkách, odkud zmizely McCoyovy osobní věci. Kirk prošel až do zadního prostoru kabiny. Doktor byl v posteli a ještě v polospánku se pokoušel posadit, i když už předtím uvolnil zámek kabiny, aby se Kirk dostal dovnitř.

„Omluvte mě, prosím, nechtěl jsem vás budit.“

„Ale jsem rád, že jste mě vzbudil. Byl to ošklivý sen… už je to pryč,“ mumlal McCoy a protíral si oči. Zvedl hlavu a podíval se na kapitána. „Nechte mě, já budu hádat. Poslal vás pan Spock.“

„To zrovna ne.“ Kirk si povšiml řady kamenných a dřevěných předmětů rozestavěných na poličce v rohu ložnice. „Jen se prostě zmínil o tom, že vy dva jste měli fascinující diskusi.“

„A proto jste sem přiběhl?“ McCoy se líně natáhl a vystrčil nohy ven z postele. Měl na sobě běžné služební kalhoty, ale jeho obnošený svetr pamatoval jeho dny v civilu. Natáhl se na podlahu pro boty.

„Dělal si o vás veliké starosti.“ Kirk nepochyboval o tom, že první důstojník mu sděloval, jak má na srdci McCoyovo dobro. „Starosti?“ zeptal se McCoy. „O čem to hovoříte? Je to Vulkánec.“

„Je to ale také zpola člověk,“ hlasitě promluvil Kirk a formuloval to, co žádný z obou jeho přátel nikdy neřekl. „A ta jeho lidská půlka vás má velmi ráda, i když ta vulkánská mu nikdy nedovolí, aby to přiznal.“

„Myslím, že tohle odpovídá Kostrovi McCoyovi,“ zavrčel McCoy, když vstával, aby se postavil před kapitána. „Ostatně na tom teď už tolik nezáleží.“

Kirkovy oči bloudily po změněné kabině. Začínal lépe chápat, proč je Spock tak neklidný. Přešel k řadě uměleckých předmětů a vzal do ruky vyřezávanou hlavičku z kamene. „Tohle byl dar od Velkého vládce Akaara z Capelly IV. Mezi jeho lidmi jste prožil několik měsíců. Nynějším vládcem je Leonard James Akaar, který má jméno po nás obou. Rodil jste ho, zachránil jste život jemu i jeho matce.“ Podal plastiku McCoyovi, aby si ji prohlédl. Když doktor neučinil žádný pohyb, aby ji od něho vzal, Kirk ji zase dal zpátky na její význačné místo na horní poličce.

Další předmět, který vzal do ruky, byl malý drsný kámen. „To ani tak není suvenýr. Jenže Vulkánec si na turistické nákupy nepotrpí.“ Podržel si červený kámen proti světlu. „Na Vulkánu jste mi zachránil život. Ostatně nebylo to poprvé.“ Vyhodil kámen do vzduchu.

Překvapení vyprovokovalo McCoye k pohybu, a tak kámen chytil dříve, než mohl spadnout na zem. Skoro stejně rychle jej pro změnu vyhodil sám. „Podívejte se, kapitáne, o tohle jsem vás nežádal.“ McCoy si lehce poklepal po spánku. „Kostra se rozhodl odejít a nedává nijak najevo, že se vrátí.“

„Tomu nevěřím,“ řekl Kirk a kroutil hlavou. „Znám vás, McCoyi…“

„Tak mi tedy povězte, proč jsem se rozhodl zapomenout na vás i na tuto loď,“ odporoval mu McCoy.

Kirk bezmocně rozhodil ruce. „Na to vám odpovědět nedokážu.“ Díval se do tváře před ním stojícímu muži. Známý obličej, a přece cizinec. „Ale vaše paměť se vám vrátí. Nerozhodl byste se pro odchod.“

„Tady pro mne není místo,“ prohlásil McCoy, „tento hoch jde domů do Georgie.“

„Krucinál, McCoyi, přece nemůžete odejít ze služby. Nemůžete opustit Enterprise.“ Nemůžete opustit mne.

McCoy zlostně pohodil hlavou. „Kapitáne, jakmile se jednou z téhle lodi dostanu, už se sem nikdy nevrátím.“

Kirkovu odpověď umlčelo ječení lodní poplachové sirény. Do místnosti vnikla červená blikající světla. Do jekotu sirén pronikal Uhuřin hlas: „Červený poplach, červený poplach. Kapitán Kirk na můstek.“

McCoy užasle zvedl hlavu. „Už zase? Cožpak už toho taky nemáte dost!“

„Ano,“ řekl Kirk a bez valného výsledku opustil kabinu.

Obraz na můstku byl klamně poklidný. Citlivější byly však senzory s dlouhým dosahem. Odhalily v pustých prostorách vesmíru to, co se nedalo vidět.

„Znovu se objevil ten stín,“ vysvětloval Spock, uvolňující pro kapitána velitelské křeslo. Když kapitán usedl, postavil se vedle něho.

Kirkova tvář byla dosud zarudlá hněvem, že ho zastihli již podruhé mimo můstek. „Je to nosič pro Tennety pět?“

„Nejspíš ano,“ řekl Spock. „Je to v dosahu senzoru a pohybuje se rychlostí, odpovídající letadlové lodi neschopné vyvinout nadsvětelnou rychlost. Také velikost tomu nasvědčuje. Vizuální kontakt za dvacet minut, kursy se protnou za jednu hodinu dvanáct minut.

„A utéct před tím nemůžem,“ řekl Scotty, který se dostavil ze strojovny. „Když máme tak mizerný zásoby energie.“

„Potom budeme bojovat,“ řekl Kirk. Ověřil si, jak se na to tváří oba důstojníci, a povzdechl si. „Máte nějaký návrh, jak bychom mohli vyhrát?“

„Máme ještě dodatečné zdroje na Falchionu.“ Spock nepátral po válečné lodi na obrazovce. Během několika sekund po vyhlášení červeného poplachu klingonská loď se vytratila za maskovací štít.

„Jo,“ souhlasil Scotty. „A kdybysme měli ještě třetí loď, tak by to bylo vyrovnaný střetnutí.“

„Jestli je nemůžeme porazit v otevřeném boji, budeme je muset obelstít.“ Kirk se zeširoka zasmál. „Dáme jim okusit jejich vlastní medicínu.“

„A jakou máte na mysli?“ tázal se Scotty.

Kirk se naklonil dopředu, studoval obrazovku před sebou, ale v duchu uvažoval o tom, co se odehrálo v minulosti. „Krkavci na frennijské lodi by nás mohli napadnout rovnou, jakmile jsme stáhli štíty, ale oni vyčkávali. Čekali, až prohlédneme tu léčku a odvoláme raketoplán. Kdybychom tu léčku neprohlédli, co bychom pak udělali?“ Nečekal, až mu na to důstojníci odpovědí. „Byli by zabrali raketoplán a pokusili by se dostat k nám na palubu. Krkavci nechtěli Enterprise zničit, chtěli ji ovládnout.

A tak se snad dá posádka nosiče zlákat k tomu, že se dostane k nám na palubu, místo toho, aby na nás zaútočila.“

Scotty vypadal zděšený tímto návrhem, ale Spock nedával svůj údiv najevo. Díky dlouholeté praxi Spock bystře sledoval rychlé zvraty v Kirkových úvahách. „A aby se k nám dostali, budou muset stáhnout své štíty.“

„To ano. To budou!“ Šéfinženýr se začal rozzařovat stejně širokým úsměvem jako Kirk. .

Ale Spock zatím souhlas nedával a s lehkostí se ujal úlohy ďáblova advokáta. „Kdyby posádky Tennetů pětek byly složeny jen z druhého cizího druhu, mohla by být jejich motivace odlišná.“

Kirk si hryzal palec a potom zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že ne.“ Zvedl hlavu a podíval se na Vulkánce. „Dokázat to nemohu, ale jsem si jist, že ve stejné věci jsou oba krkavčí druhy spojenci. Další hazard, pane Spocku.“

„Potom doufám, že nám v kartách vyjdou esa,“ řekl Scotty.

„Padne nám v kostkách sedmička, pane Scotte,“ zamrkal Spock na zmateného šéfinženýra. „My to běžně převádíme na hru v kostky.“

„Ať je to jakýkoli hazard, pane Spocku, je to vždy riskantní.“

„Mayday, mayday. Zde USS Enterprise. Loď v tísni.“ Uhura. opakovala volání znovu a znovu a pečlivě do svého hlasu vkládala úzkost, která naprosto nebyla předstíraná.

Kirk se soustředil na praskot statické elektřiny v radiopřijímači. Očima se zabodával do červené lodi ve tvaru kulky, která na obrazovce stále rostla jako krvavá skvrna. Jestliže brzy nepřijde odpověď, spolkne návnadu, aniž sklapne past. Enterprise, proplouvající vesmírem, je skutečně zranitelná. Má vypnuté motory a zbraňovým systémům i ochranným štítům se nedostává energie.

„Nese emblémy Orionské žoldnéřské armády,“ šeptal mu do ucha Spock.

„Další spojenci?“ ptal se Kirk a otíral si z čela pot. Neutralita Orionu závisela více na jeho vlastních zájmech než na dobré vůli.

Spock pokrčil rameny. „Nebo další oběti spojenectví mezi Krkavci a Klingony?“

„V obou případech je to ta letadlová loď pro Tennet pětky,“ divoce zvolal Scotty. „Podívejte se na všechny ty prázdné fleky po útočných člunech.“

Na vlnách se rozlehl prudký šum, který přerušil Uhuřino opakované volání. Okamžitě si naladila frekvenci. „Enterprise, zde kapitán Aeloran ze Stellar Storm. Slyšíme vás.“ Tato slova, která se opakovala z přístroje, zaznívala v základním úředním jazyku Federace se silným orionským přízvukem.

Kirk pokynul rukou, mávl mírně na posádku můstku a zvýšil hlas, aby odpověděl na volání. „Stellar Storm, zde kapitán Kirk. Jsme rádi, že vás vidíme!“ Sestoupil z velitelského křesla a snažil se pohybem vyrovnat zápěstí. V jeho hlase se projevovala jakási rovnováha mezi zdáním úlevy a únavy.

„Co se stalo, kapitáne Kirku? Vaše loď v prostoru vypadá mrtvá.“ Brzy může být. „Napadli nás Klingoni, malá bojová skupina, jež pronikla z jejich území v kosmické soustavě Belennii. Zničili jsme je, ale předtím nás zatraceně málem zabili. Naše motory nefungují. Nezbývá nám energie na zbraně a štíty jsou pryč.“ Pokynul rukou nad setmělým můstkem a plně se vžil do své role. „Naše základní životní systémy pohánějí baterie.“

„Co můžeme udělat, abychom vám pomohli?“ ptal se hlas bez těla. Kirk se zasmál. „Bude vás mrzet, že jste se na to ptal. Mám půl metru dlouhý seznam náhradních dílů a součástek, které potřebujeme, abychom obnovili chod. A mohu vám za to nabídnout jen to, že zaplatím kreditní poukázkou kosmické Flotily.“

„To nevadí,“ odpověděl radostným tónem orionský kapitán. „Federální kredit je stejné dobrý jako zlato.“

Kirk zaváhal. To znělo upřímně, takže tam, kde byla jistota, nyní nastupovaly pochybnosti. Stejné pochybnosti zdržely jeho reakci na provokaci z frennijské obchodní lodi o těch pár osudných sekund.

„Uhuro?“ Poručík přerušila spojení, aby mu mohla odpovědět. „Přijímají náš vizuální přenos, ale odpovídající jen audiálně.“

Zrovna tak jako Serella. Další doklad toho, že Krkavci ovládají Stellar Storm, ale stále ještě nikoli nezvratný důkaz.

Uhura obnovila spojení, když jí Kirk pokynul.

„Já jsem lhal,“ ozval se Kirk veliteli Stellar Storm. „Přece jen mám na palubě jednu věc, která se hodí na prodej, saurský koňak. Kdybyste měl chuť přenést se sem, otevřu láhev a proberu ten náš seznam věcí, které potřebujeme.“

„To je nejlepší nabídka, kterou jsem dostal od chvíle, kdy jsem odešel z domova,“ vrčel hlas. „Dejte mi své souřadnice a hned tam budu.“ Na okamžik nastalo odmlčení a potom se hlas ozval znovu. „Fakticky si s sebou vezmu někoho ze své posádky.“

„Udělejte to,“ řekl Kirk, „budeme vás očekávat.“

Uhura vypnula radiové spojení.

„Zaujmout bojové postavení," Kirkův tichý hlas kontrastoval s drsným smyslem povelu. „Spocku, připravte si senzory ke spuštění, jakmile se stáhnou štíty."

První důstojník se otočil od svého počítače. „Kapitáne, ale jestli si všimnou, že je sledujeme…"

„Vyčenichají, že je to past, a loď nám zničí," řekl ponuře Kirk. „Uhuro, udejte jim souřadnice pro přenos a potom mě spojte s Falchionem."

„Provedu, kapitáne." Bez váhání splnila rozkaz.

Scotty monitoroval výsledky. „Jejich štíty se spouštějí."

Můstek ztichl. Jediný zvuk, který bylo slyšet, pocházel od počítací stanice. Pohyby vulkánského důstojníka byly účelně řízené, cílevědomé a velmi, velmi rychlé.

Scotty se ustaraně podíval vzhůru od technického panelu. „Přenosový prostor signalizuje aktivaci rozvodové sítě… Kapitáne, jestli se jim podaří proniknout na palubu…"

Kirk nespouštěl oči s prvního důstojníka a čas se mezitím napínal až k prasknutí.

Potom Spock vyslovil důležité slovo. „Krkavci."

„Sulu, teď!" vykřikl Kirk.

Falchion se rozvlnil a ožil, zastínil Enterprise výhled, ale poskytl jí ochranu vlastních štítů. Zároveň klingonská válečná loď vyslala jasný proud phaserové palby, která prořízla kovový plášť kryjící raketové motory letadlové lodi.

O pár sekund nato už Stellar Storm neexistovala.

# SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

„Senzory nezjišťují žádné organické pozůstatky, kapitáne.“

Kirk se nedíval na prvního důstojníka, ale upíral oči na displej výpočetní stanice. Zbarvení potvrzovalo slovní hlášení. „Prověřte je ještě jednou, pane Spocku.“

Vulkánec lehce zaváhal a tím prozradil svár myšlenek v hlavě. Další zkoumání je zbytečné a promrhá energii kosmické lodi. Logika vyžadovala, aby na to upozornil kapitána. Naopak zkušenosti mu dávaly tušit, že Kirk nemá právě náladu naslouchat logickým argumentům. Spock stiskl tlačítko a senzory znovu prověřovaly situaci.

Kirk poodstoupil od stanice a postavil se vedle svého velitelského křesla. Kormidelník a navigátor si netrpělivě hráli s ovladači a čekali, až bude obnoven kurs. Uhura byla zabrána do práce a sledovala radiosignály s takovým zaujetím, že si ani nepovšimla další, nadbytečné kontroly, do které se pustil Spock.

Na hlavní obrazovce bylo vidět prázdný sektor vesmíru bez jakýchkoli objektů. Po Stellar Storm nezbyla ani stopa. Celá loď byla beze zbytku zničena výbuchem raketových motorů i se svou krkavčí posádkou. Z toho plynulo, že Kirk nijak nepostoupil při hledání odpovědí ve srovnání s tím, co věděl po prvním útoku. Jeho vlastní rozkazy znemožnily dovědět se o cizincích více.

Z počítače šumělo tiché hlášení a Kirk s napětím čekal, až bude přeloženo.

„Negativní, kapitáne, žádné organické pozůstatky.“

„Dobrá, pane Spocku.“ Také Kirk mluvil nevzrušeným hlasem. „Kormidelníku, raketový pohon připravit.“

„Provedu, kapitáne.“ Na sedadlech seděli vzpřímeně DePaul a Benusová a rukama se dotýkali ovladačů. Kurs měli již vypočtený a několikrát stanovili i souřadnice, aby se loď dostala na Wagnerovu stanici. Kirk mezitím sledoval, kde byla zničena loď Stellar Storm.

„Falchion připraven,“ hlásila Uhura na základě Suluova sdělení z klingonského křižníku.

Kirk slyšel spěšné odpovědi ze všech služebních stanovišť na můstku. Jeho důstojníci cítili protivnou zdlouhavost čekání a chtěli již, aby se loď dala do pohybu. „Plný raketový.“

Posádka se rozhýbala a Enterprise se roztřeseně rozjela. Zachvěl se i Kirk. Je tu zatracená zima. V duchu zaplašil každé jiné vysvětlení toho, že se chvěje.

„Co senzory s dlouhým dosahem, Spocku?“

„Negativní. V tomto sektoru nejsou známky činnosti.“

„Spojový monitor to potvrzuje,“ dodala Uhura.

„Doufejme, že to tak vydrží,“ opatrně poznamenal Kirk. „Máme to na obchodní stanici ještě několik dní cesty.“

Modlil se, aby se v těchto dnech nic nestalo. Přitom ten čas jistě pojme událost, která se už nedá odkládat. Vstal ze svého velitelského křesla. „Pane Spocku, za hodinu se sejdeme u mne v kabině.“

Tu hodinu Kirk strávil zkoumáním obsahu malého koženého kufříku. Velet kosmické lodi klade nejen veliké nároky, ale dává také možnost hrát o velikou sázku se štěstím. Při každé výpravě jsou nezbytná rozhodnutí, která působí na život posádky a nesčetných dalších bytostí. Většinou Kirk znal odpověď, nutný akční postup. Občas však přece jen musel hádat. Když uhodl správně, dostal medaile. Uchovával je ne jako symbol slávy, ale jako doklady toho, že se rozhodl správně. Kolikrát může podstoupit riziko, kolikrát vyzkouší štěstěnu, než se rozhodne nesprávně?

Při záchraně Serelly na okamžik zaváhal a Enterprise byla těžce poškozena. Přesto však loď znovu riskoval, když se střetli se Stellar Storm. Kdyby to senzorům trvalo jen o pár sekund déle a kdyby byly objeveny, Krkavci by je opět napadli. A tentokrát by patrně zvítězili.

Z interkomu se ozvalo žalostné zapísknutí, pronikající do všech. koutů lodi. To vytrhlo kapitána ze vzpomínek na minulost. Zaklapl kufřík a opět ho postavil do výklenku ve stěně u postele. Výklenek pak zakryla kovová dvířka, takže kufřík nebylo vidět. Ale nejistota přetrvávala. Zaplašil ji a soustředil se na převlékání. Když zazněl zvonek na dveřích, Kirk byl připraven.

Spock vešel do kabiny s formálním výrazem, který vždy nasazoval při návštěvách v kapitánově soukromí. Svou přítomnost již sice nepovažoval za vyrušování, ale po překročení prahu stále projevoval jemný vulkánský smysl pro obřadnost. Formálnost nyní ještě silně zvyšovalo to, že měl na sobě modrý stejnokroj.

Kirk si u vlastního v barvě velitelského zlata popotáhl rukávy. Postupně si stejnokroj zošklivil tím, že si jej spojoval s únavnými diplomatickými záležitostmi, soudními případy kosmické flotily a s pohřby.

„Poručík Uhura potvrzuje, že kaple je připravena ke mši,“ řekl náležitě slavnostně Spock, ale použil by stejně velebného tónu, i kdyby ohlašoval svatbu. „Lodní interkom bude vysílat váš proslov k příslušníkům posádky, kteří jsou ve službě.“

Při výčtu podrobností Kirk nepřítomně přikyvoval, neboť mu myšlenky stále ovládala změť pochybností a nejasností. O Kirkových akcích pro Serelle a Stellar Storm nikdo z důstojníků nediskutoval. A první důstojník Spock by nebral v pochybnost rozhodnutí velitele, pokud by se ho někdo nezeptal na jeho názor. Vulkánec Spock by totiž asi neviděl nic cenného v debatě o tom, co se již stalo.

Kirk jistě nechtěl otevřeně vystupovat s vlastními pochybnostmi. Kdyby totiž své obavy formuloval, působily by závažněji. Jen jeden muž by se o věci rozhovořil před akcí a po ní. Co by asi o Kirkově počínání řekl McCoy? Byl by vybízel k opatrnosti před palbou nebo by mu vyčítal, že přivádí Enterprise do nebezpečí?

„Věděl jsem, že na té lodi jsou Krkavci, i bez senzorů.“ Dříve než si to mohl odepřít, Kirk se rozhovořil nahlas. „Ale dovolil jsem jim, aby se mě znovu pokusili obelstít. Zničil bych je co nejdřív.“

Kapitánův příval slov Spocka nepřekvapoval. Mluvil rychle, jako by si předem připravil odpověď a čekal jen na příležitost, aby ji mohl vyslovit. „Za cenu zničení nevinné orionské posádky?“

„Místo ni jsem riskoval posádku vlastní.“

Spock neřekl nic. Nebylo totiž nic, čím by Vulkánec mohl vyvracet Kirkovo sebeobvinění. Pokud vůbec hledal slova, jež by mohl říci přítel, trvalo mu to hledání příliš dlouho. Kirk zatím již opustil místnost.

Diana Dysonová si mohla vymyslet aspoň tři dobré důvody, proč by se měla před McCoyovou kabinou zastavit. Znepokojovalo ji pomyšlení, že si musí sama najít omluvu pro to, co dělá. Tyto předběžné a neochotné úvahy o sobě rázem zmizely, jakmile se ocitla uvnitř. Jak očekávala, McCoy byl zahloubán do lékařského studia. Nečekala však, že bude mít na sobě dosud své civilní šaty. Dysonová zděšeně hleděla na jeho obnošený svetr.

„Proč ještě nejste připraven?“

McCoy odvrátil pozornost od displeje počítače. „Připraven nač?“

„Na smuteční mši. Začínají za deset minut.“

McCoyovy oči se opět vnořily do displeje. „Ach tak, něco jsem o nich ráno slyšel, ale já tam přece jít nemusím, že ne?“

„Proboha, vždyť jste vyšší důstojník!“ Rychle proběhla kolem jeho stolku do ložnice a otevřela dveře skříně ve zdi. „A to nemluvím o tom, že jste podepsal posmrtné osvědčení všech členů posádky, kteří padli během prvního útoku.“ Rukama zuřivě tápala po místnůstce.

„Hm,“ McCoy vypnul počítač stisknutím tlačítka. „To tedy znamená, že jít musím.“

Dysonová se opět vynořila zezadu. V ruce držela košili z měkké, oslnivě modré tkaniny se zlatými prýmky. „Tady máte, oblečte se.“

McCoy se tvářil, jako by nabízela nějakou zvířecí zdechlinu.

„A pospěšte si!“

Vstal, pomalu narovnal svou štíhlou postavu a potom se prohnul v zádech, aby ulevil páteři. „Škoda, že si má záda nemyslí, že je jim třiadvacet.“ Na rtech Dysonové se jasně zračila netrpělivost. McCoy zhluboka vzdychl, že ho tak beze slov popohání, ale svlékl si svetr a odhodil jej. „Safra, tady je ale zima.“ Přehnaně se otřásl, vzal jí z rukou důstojnickou košili a snažil se přetáhnout si ji přes hlavu.

„Ne, takhle ne,“ stáhla mu ji Dysonová zpátky a rozepla přední část. Pak mu ji zase podala.

„Já pohřby nenávidím,“ McCoy provlékl ruce rukávy, jednu po druhé, a potom si začal pracné košili zapínat. „Jakživ jsem neviděl důvod, proč se mám skoro hodinu dobrovolně dělat sklíčeným a nešťastným. A když kápnete na nějakého nadšeného kazatele, zabere vám to třeba dvě hodiny.“ Když jeho prsty dospěly až ke krku, začaly neobratně tápat. „Zatracený límeček. Víte určitě, že je to má velikost?“

„Byl byste laskavě už zticha?“

McCoy byl ohromen náhlým výpadem.

„Jednou z prvních obětí byla žena, která se mnou bydlela. Tenhle pohřeb rozhodně pro mne znamená víc než nějakou formalitu.“

„Lituji.“ Stále ještě se mu nepodařilo úplně se zapnout.

„Ne, vy ani trochu nelitujete. Vy jste jen prostě zdvořilý.“ Odstrčila mu ruce od límečku a hbitě mu zapnula košili. „Víte, z vašeho oddělení padli čtyři členové ošetřovatelského týmu.“

Dysonová udělala pár kroků dozadu a kontrolovala, jak McCoy vypadá. „A vy jste osobně vybral jednoho každého z nich: Hoffmana, Russellovou, Wallace, Clarka. Vzpomeňte si na ta jména, až je bude kapitán číst. Buďte rád, že pro ně nemůžete truchlit, protože ten muž, který byl šéflékařem, skoro plakal, když se dověděl, že zahynuli.“

Zdeptaný výraz na McCoyově tváři ji přiměl, aby svou tirádu ukončila. Dotkla se bodavého pocitu provinění. „Tak už pojďte, nebo přijdeme pozdě.“

Následoval ji bez protestů.

Kaple byla jen větší prázdná síň, na jejímž konci stál jakýsi stupínek. Protože si kosmická Flotila nepřála urazit žádnou víru nebo náboženství – a její příslušníci patřili k nanejvýš rozmanitým vyznáním – konstruktéři lodi vybudovali pustý prostor bez charakteristických detailů, který neměl k žádné konkrétní víře vztah. Neozdobené stěny kaple působily velebně a slavnostně jen při oněch vzácných příležitostech, kdy se v nich shromáždili příslušníci posádky.

Na stupínku vzpřímeně stál Kirk a čekal, až opozdilci zaplní volná místa v zástupu. Na dlouhých nízkých lavicích, postavených uprostřed kaple, již nezbylo ani místečko volné. Většina členů posádky lemovala zdi, k nimž stála zády. Přes velikou účast nebyl v kapli o mnoho větší šum než ten, který způsobovala pohybující se těla. Kapitán měl za povinnost toto, mlčení narušit proslovem, v němž najde útěšná a povzbudivá slova pro přátele a druhy padlých. Kapitánům se netrpělo, aby měli trému. Kirk si uhlazoval seznam jmen, která musí přečíst, a přitom si do tenkých listů papíru utíral vlhkost z dlaní. Kvůli bojovému poplachu byla vzpomínková tryzna odložena již dvakrát a pokaždé se seznam rozrostl.

Kirk volně těkal pohledem na kapli a v duchu se usilovně snažil zformulovat to, co během tryzny řekne. Pozoroval, jak se lidé ze strojovny srazili těsně k sobě, aby se do jejich středu vešel i Montgomery Scott. Postrčili ho na místo na lavici a rozesadili se po stranách. Na Scottově tváři bylo vidět vyčerpání, jež

se snoubilo se zármutkem. Scotty si neuvědomoval, jak výrazně ochranného ducha inspiruje.

Naopak příslušníci Spockova vědeckého oddělení se porůznu rozptýlili v davu. Jejich oddělení nepůsobilo navenek tak semknutě, ale ve skutečnosti měli stejně hlubokou soudržnost jako lidé ze strojovny. Vulkánec působil na myšlení vědců, zatímco city zůstávaly ryze mimoslužební záležitostí. Avšak Spock byl přítomný, aby vzdal mrtvým poctu. Uprostřed lidí stál vysoký a přísný, ale nebyl jedním z nich.

Ticho v kapli se trochu změnilo a bylo znát, že by tryzna už měla začít. Kirk otevřel ústa a řekl první slova. Nemohl je slyšet, ale před ním, rozestavění muži a ženy napjatě poslouchali. Zatímco na jedné straně vyjadřoval jejich výraz smutku a hlasitě jej formuloval, na druhé straně v duchu pozoroval tváře, které se k němu obracely. Některé, třeba Uhuru, bylo snadné dojmout k slzám, když se otevřeně a bez ostychu hlásila k láskyplnému vztahu, který chovala vůči padlým. Jiní s obtížemi a pracné zápasili s nutkáním plakat, zatímco kapitánův hlas konejšivě vyjadřoval, že sdílí jejich bolest.

Zde se však slova, tak slabě a odtažitě znějící jejich sluchu, nezastavovala. Šířila se dál, za zdi této kaple, do všech koutů lodi a ke každému, kdo musel zůstat na stráži. Byl smutek znát i na těchto tvářích, na něž odtud není vidět? Kirk stál na stupínku sám a nebyl s to utěšit se vlastním konejšivým proslovem.

Jeho hlas umlkl. Skončil jsem? ptat se sám sebe Kirk. Podíval se na povrch stolku na stupínku a pomalu četl jména padlých. Některá z nich, nyní nahlas předčítaná, vyloudila tlumené výkřiky někoho, kdo se až nyní dovídal a smrti.

Na konci tohoto příliš dlouhého seznamu si Kirk dopřál chvíli k osobnímu zamyšlení. V tiché modlitbě sklonil hlavu a snažil se rozvzpomenout se na ty mrtvé a evokovat obličeje těch, kdo již tu nejsou. Zjistil však, že se modlí za ty, kteří tu jsou s ním, aby mohli žít dál.

# OSMNÁCTÁ KAPITOLA

***Kapitánův lodní deník. Datum 5321.12:***
*Jsme už méně než den cesty k Wagnerově stanici, ale i teď, kdy se již blížíme k přístavním dokům, nejsem ještě schopen vysvětlit útoky, které poškodily mou loď.*

Na obzoru se táhlo hvězdné panorama. Jemným svitem ozařovaly vše pod nimi, dávaly stromům vrhat stíny a uhlazovat trávu v hebce sametovou přikrývku. S mírným rytmem šustilo v lehkém vánku listí.

McCoy ležel na zádech s rukama pod hlavou a obdivoval svůj pečlivě vypočtený výhled. Nízké dveře zakrývaly dolní okraj obrazu a nízko položené vrbové větve mu stínily horní část rámu. Hlubiny vesmíru se čarovně proměnily v noční oblohu. Teď nepotřeboval nic víc než stéblo trávy, které by žvýkal. Odolal pokušení utrhnout zelený stonek.

„Kdyby se tak hvězdy zastavily v pohybu, bezmála bych uvěřil, že tahle zahrada je v Georgii."

Dysonová, která seděla na lavičce u kmene stromu, se lehce zachvěla. „Hvězdy se musí pohybovat," prohlásila, „protože když se nepohybují, znamená to, že došly zásoby energie na stanici."

McCoy zhluboka zavzdychal, neboť se mu zřítil křehký sen. Vstal a pohlédl na ni. „Nikdy se nepočítalo s tím, že lidé budou žít ve vesmíru. Ničí jim to duši."

„Mé duši je docela dobře, doktore," řekla trochu drsně Dysonová.

Zavrtěl hlavou. „Tohle Zemi nenahradí." McCoy mávl rukou směrem k bujné zeleni. „Umělý vánek a recyklovaná voda. V celé téhle mizérii žádný hmyz."

„Vám se stýská po hmyzu?" skepticky se podivila.

„O to nejde," odpověděl úkrokem McCoy, „není to prostě skutečné."

Dysonová lhostejně pokrčila rameny. „Chcete říct, že vám chybí Země. Hurikány, tornáda, zemětřesení, záplavy, sucho…" Zarazila, ještě než její vzrušení přerostlo v hněv. „Vypadá to, že je to všechno životu nebezpečné."

„Ale taky moc krásné," McCoy se zvolna postavil na nohy a mimoděk oprašoval z kalhot a svetru neexistující prach. „Taková divoká krása, kterou na svých vypiplaných trávníčcích nenajdete. Zde se musí život ošetřovat, aby rostl, ochraňovat a přikrmovat. Na Zemi život jednoduše výbušně tryská z každičkého čtverečního milimetru vzduchu i půdy."

Tyto poslední tóny vábivé selanky působivě narušilo tlumené pískání lodního interkomu a ze zahrádky se opět stala část paluby určené pro rekreaci.

„Spock doktorce Dysonové."

McCoy ji vzal za ruku a stáhl jí tak, že se nachýlila k svým nohám. „Potřebujete někoho lepšího."

„Tak dobře. Ale vy panu Spockovi řeknete, že stávkuji." Dysonová odstrčila stranou listnatou větev, a odhalila interkom, elegantně umístěný v dutině vrbového kmene. Palcem stiskla tlačítko a odpověděla: „Zde Dysonová."

Z přístroje zazněla stroze formulovaná slova prvního důstojníka: „Analýzy buněčného obrazu neurologické tkáně vzorek 21 alfa skončí za deset čárka dvě desetiny minuty. Výsledky posoudíme v lékařské laboratoři 3A." Aniž čekal na odpověď, vypnul spojení.

„Co se stane, až skončíte se vzorkem 21 alfa?" ptal se McCoy, který ji dosud držel za ruku, když spolu šli po cestě vědoucí k turbovýtahu.

Vytrhla se mu ze sevření. „Potom budeme rozbírat vzorky 21 od beta do gama."

„To všechno zní až k smrti otravně." Zahnuli za roh do uličky ze syntetického zdiva. Místo keřů, stromů a výčnělků skal se tu už objevily známé tvary a barvy podlahy a stěn lodi. Otevřely se dveře turbovýtahu v rámu vyzdobeném bizarním břečťanovým mřížovím. „A co vlastně hledáte?"

„Klid a mír," odpověděla Uhura, která vystupovala z turbovýtahu, právě když oba doktoři do něho vstupovali. „Jestli se uvidíte s kapitánem Kirkem, řekněte mu, že jsem na palubě číslo dvacet osm."

McCoy si lámal hlavu nad Uhuřinými slovy, zatímco spolu s Dysonovou chvátal do horního prostoru. Dysonové zřejmě připadal legrační. „Co je na palubě číslo dvacet osm?"

Při jeho otázce úsměv Dysonové pohasl. „Žádná paluba dvacet osm není, Lene."

„Aha, ale jak to mám vědět?" vrčel a odvracel před jejím pátravým zrakem hlavu. „Trpím amnézií, paní doktorko, a tak se ode mne nečeká, že si budu takovéhle podrobnosti pamatovat."

„Ale vy se ani moc nenamáháte, že ne?"

Dveře turbovýtahu se otevřely na palubě číslo sedm a učinily přítrž jejímu obviňování.

Mlčky kráčeli k lékařské laboratoři. Byla prázdná a tmavá, ale když překročili práh, rozsvítilo se stropní osvětlení a vrhlo tlumenou záři na dlouhé nízké pulty, stojící uprostřed.

McCoy promluvil první. „To nařídil kapitán, že máte své mimoslužební hodiny trávit zkoumáním mé duše? Nebo se snažíte došplhat k povýšení?"

Dysonová nevěnovala pozornost jeho břitkému sarkasmu. Popošla dál, kontrolovala si, zda zvládne okolní zařízení a zvykala své oči na blikání barevných kontrolních světel na panelech přístrojů. „Tohle je lékařská věc, týkající se jednoho příslušníka posádky a já jsem lodní lékařka. Co si myslíte, že mám dělat?"

„Já si myslím, že mi máte pomoci, abych se dostal z téhle lodi!" křikl za ní.

Otočila se tváří k němu, „Lene, přece se tomu takhle nesmíte poddávat. Musíte s tím blokováním paměti trochu bojovat."

„Vždyť sakra bojuju!“ Sevřel čelisti a snažil se potlačit vztek. Když se znovu ozval, působil již klidněji. „Diano, musím svůj život znovu prožít, musím to tentokrát udělat správně.“ Přistoupil k ní blíž a důtklivě vykládal: „S penzí od kosmické Flotily se mohu vrátit na Zemi a doma si zřídím vlastní ordinaci, jak jsem to vždycky plánoval. Starý doktor McCoy kdesi cestou přišel o svůj sen, přišel o svou rodinu. Ale já nechci, aby to potkalo mě.“

„Nemůžete se rozdrobit na kousíčky a přitom si uchovat duševní rovnováhu,“ zasténala Dysonová. „Jste přece jeden člověk, ne dva. A ten člověk je dobrý a skvělý chirurg. Všichni muži a ženy na této lodi by vám svěřili život. Snad jste se dal k Flotile proto, abyste unikl svým chybám, ale stal jste se součástí lodi Enterprise stejně jako Kirk a pan Spock. To všechno nesmíte odvrhnout. A ani vám nebude dovoleno to odvrhnout.“

„Tak jsem prostě dočasná výchylka, jako když se poškodí buňky. Nebylo to fascinující studovat mladého Lena McCoye? Ale teď je na čase zastrčit ho zpět tam, odkud přišel. Nechte ho snít v ochabujících vzpomínkách vašeho posvátného šéflékaře.“ Vzal ji za rameno. „Tak tohle opravdu chcete?“

Sklopila oči a přerušila kontakt. „Ano, musí to tak být.“ Pěstmi se mu opřela o prsa, ale on ji nepustil. „Pusťte mě, Lene,“ žadonila. „Ztrácím veškerou objektivitu jako lékařka…“

„Vem čert lékařku! Už mám po krk toho, dělat vám maroda. To pro vás nejsem ničím víc?“ ptal se. „Jsem jen zajímavý lékařský případ?“

„Víte moc dobře, že nejste,“ zlostně odsekla Diana. Tentokrát se mu podívala zpříma do očí. „Mladý být můžete, ale rozhodně nejste zrovna nevinný.“

„Ne,“ řekl rázným hlasem. „To tedy nejsem.“ Jeho ruce uvolnily stisk, ale rameno jí nepustil. Zavřela oči, jako by se chtěla zaštítit před jeho dotěrností, ale když k ní sklonil tvář, neodtáhla svou od ní.

„Pro kterého McCoye je to?“ zeptal se, když skončil jejich polibek. „Pro mladého nebo pro starého?“

„Nejsem si jista.“ Přejela prsty po jeho tváři. „Vím jen, že tohle už chci hrozně dlouho.“

„Takže starý pán si dosud uchoval trochu kouzla?“ zasmál se tiše McCoy. „Ale políbit vás nikdy nezkoušel, viďte?“

Tělo se jí znovu napjalo a vytrhlo se mu z objetí. „Ne,“ řekla upjatě. „A až se vám vrátí paměť, celá tahle epizoda vás asi přivede do pěkných rozpaků. Nebo si třeba ani nevzpomenete, co se stalo. Přesto mi profesionální povinnost velí, abych vám k návratu paměti dopomohla. A jestli se mi to nepodaří, podaří se to někomu jinému.“

„Diano…“ pokusil se ji přitáhnout znovu k sobě.

Ustoupila z jeho dosahu. „Tak vidíte,“ pokračovala trochu zahořkle, „když se držím trochu dál od vás, není to jen etický problém, jde také o přežití osobnosti. Jednoho krásného dne, patrně už brzy, se vám paměť vrátí, a potom už pro mne ve vašem životě nebude místo.“

„To není pravda.“

Dysonová potřásla hlavou. „Pohlížíte na mne jako někdo jiný, ne jako vy sám. Pro šéflékaře McCoye jsem především pracovnicí jeho lékařského oddělení, čistě jen kolegyně z oboru. Nehledě na to, že jsem o několik hodnostních stupňů níž a mnohem mladší a nezkušenější. Věkový rozdíl je dvacet let. Nikdy nebudeme ničím víc než kolegy.“

Pátral po způsobu, jímž by vyvrátil její slova, ale nic ho nenapadlo. „To mě mrzí.“

„Ale nemrzí vás to ani z poloviny tak jako mě, pane doktore.“

Do ticha, které se mezi nimi rozestřelo, vstoupil Spock. Jediný rychlý pohled po laboratoři stačil způsobit, že se obočí prvního důstojníka zvedlo. „Paní doktorko, upravte prosím, kalibraci na holografickém mikrosnímači.“

Dysonová hbitě odvrátila zčervenalou tvář k nepřipravené aparatuře a horlivě začala pracovat s ovladači. Pokud jí tento postup trval déle než obvykle, zdálo se, že Spock se příliš hluboce zabral do vlastních technických příprav, než aby si toho všiml. Divoké elektronické šumy se postupně zklidňovaly pod jeho vedením v rytmický bzukot. Kontrolky se ukázněně rozblikaly do nekonečných cyklických taktů. Spock byl spokojen s výsledkem a dopřál si pohled směrem k McCoyovi.

Doktor se usadil v rohu laboratoře v místě nejvzdálenějším ode dveří. Ať se snažil sebevíc, nepodařilo se mu, aby se stal neviditelným.

Spock neměl nic proti McCoyově přítomnosti, jednoduše si ho nevšímal. Dysonové podal holografický čip. „Vzorky z řezu mozkovou tkání druhého druhu cizinců otevřely novou cestu ve výzkumu.“

Na displeji snímače se objevil obraz, který z úst neuroložky vyloudil slabé zahvízdnutí. „Velmi podivné,“ přikývla, „nervové buňky v laloku levé mozkovny jsou podstatně hustší než v pravém.“

McCoy se nahnul přes pult a natočil hlavu, aby viděl, ale nespatřil nic než jemně vyzařující mráček, rýsující se na displeji. Ještě méně pak jeho zvědavost uspokojilo to, že se Dysonová se Spockem dali do čistě technické debaty plné výrazů z molekulární neurobiologie. A čím náruživěji debatovali, tím byl McCoy neklidnější.

Když se ujistil, že se oba vědci zabrali do svého rozboru tak, že si ho nevšimnou, McCoy se tiše prosmykl celou laboratoří. Na potemnělém povrchu panelů s průsvitnými stěnami byly připevněny dlouhé filmové pásy. Bezděčně pozoroval řadu nejasných obrazů, až konečně jedna fotografie zvlášť upoutala jeho pozornost. Klapnutí tlačítka rázem probudilo světlý panel k životu a zachytilo snímek uříznuté hlavy. McCoy s velikým zájmem hleděl do rámečku a trochu se bavil, ale zároveň také čekal, až se rozhovor obou důstojníků zastaví. Ve vzniklé pauze pak položil otázku: „To tihle cizinci napadli loď?“

„Ano,“ odpověděl roztržitě Spock.

„Pak se tedy nedivím, že jsme na tom takhle špatně. Jsou to zatracené potvory. Ještě když jsem byl v Atlantě, objevovaly se mi v živých snech. A i tady na lodi už jsem měl pár ošklivých snů.“

Spock i Dysonová se k němu obrátili. McCoye přivedla jejich náhlá pozornost do rozpaků, a tak začal

omluvně koktat: „Promiňte, lituji, já jsem vás nechtěl přerušit.“

„A co o těch cizincích víte?“ zeptal se Spock a jeho dokonale ovládaný výraz neprozrazoval víc než mírnou zvědavost. McCoy pokrčil rameny. „Nu, rozhodně nic, co by mohlo napomoci výzkumu. Slyšel jsem o nich od jednoho pacienta na psychiatrii v Atlantě. Celé hodiny jsem naslouchal jednomu kosmickému vlkovi, který řečnil o tom, jak upadl do zajeti nějakých ohavných tvorů.“ Rukama mávl směrem k fotografiím. „Těchhle cizinců.“

A protože Spock ho stále ještě napjatě sledoval, McCoy pokračoval: „Sagera vytáhli z trosek nákladní lodi. Byl napůl mrtvý hlady a hysterický. Ostatní členové posádky zůstali nezvěstní. To, že tam s ním nikdo nebyl, vysvětloval příliš mimozemskou povídačkou, která nejspíš nemohla být pravdivá. Pravděpodobněji se to dalo vysvětlit tím, že přežil poté, co se oddal lidojedství, a že z pocitu provinění zešílel.“ McCoy se trpce usmál, když si připomněl, jak ironická to byla situace.

„Lékaři, kteří ho ošetřovali, předpokládali, že si ty cizokrajné tvory vymyslel, aby se zbavil pocitu viny, a já jsem si to myslel také. Jenže jeho povídání bylo tak živé, že mi utkvělo v mysli dávno potom, co jsem se jeho případem přestal zabývat. Je to hrůza. Rád bych věděl, jak dlouho jim trvalo, než si uvědomili, že ten nešťastník je duševně zdravý.“

Spock se zachmuřil. „Bohužel může být na psychiatrii ještě dnes.“ Natáhl se ke zdi pro interkom. „Kapitán Kirk se dostaví do lékařské laboratoře 3A.“ Potom Vulkánec zvedl nad stůl diktafon a pokynul McCoyovi, aby přistoupil blíž. „Pane doktore, povězte mi, nač si vzpomínáte z vyprávění toho pacienta.“

# DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

„…Tvor ochromuje svou oběť pouhým škrábnutím svých pařátů. Potom jí rozdrtí vršek lebky zobákem a vytažený, ještě čerstvý mozek celý zhltne, jako když se vyloupne jádro z ořechu. Tělo slouží za potravu…“

V tom okamžiku přestal Spock zaznamenávat McCoyovo vyprávění, neboť věděl, že lidé v zasedacím sále reagují na jeho výklad spíše citově. Šéfinženýr Scott byl o odstín bledší než jindy. Uhuře se hrůzou rozvíraly tmavé oči. McCoyův popis ohromil i Frazera a doktorku Dysonovou.

Kapitán Kirk, který předsedal v čele stolu, naslouchal až do odmlčení klidně. „McCoyi, říkal jste, že ten člověk nebyl duševně zdráv…“

„Řekl jsem že jsme si mysleli, že není duševně zdráv,“ opravil ho McCoy. „Ale to bylo tím, že popisoval cizí tvory, které nikdy předtím neviděl. Protože však ti tvorové existují, je možné, že mluvil pravdu.“

Kirk neochotně kývl hlavou. To, co až dosud slyšel, se mu nelíbilo. „A s kterým z těch dvou druhů jsme se tedy setkali?“

„Existuje jen jeden druh,“ řekl klidně Spock a znovu spustil záznam.

„Jakmile tvor mozek spolkne, začíná jeho metamorfóza, podobně jako je tomu s housenkou bez kukly. Barva kůže se mění ze zelena na modrou a porost hlavy tmavne. Až skončí přeměna, začne hovořit hlasem své oběti.“

„Tomu nevěřím,“ vykřikl Scotty. „Ten chlap nejspíš chytil kosmické šílenství!“

„Ne, teoreticky to možné je,“ řekl vzrušeně Frazer. Původní zděšení u něho záhy začala přemáhat badatelská zvídavost. „Popsané fyziologické změny znamenají podstatný zásah do biochemické skladby organismu. Zelení Krkavci – larvální stádium – mají v lebeční spodině orgán, který sytí tělo aminokyselinami. Mohl by začít produkovat DNA z mozku oběti. Tak by se okopírovaly všechny staré spoje a přitom by zároveň vznikl zcela nový mozek.“

Dysonová byla také vzrušená. „Neobvyklá koncentrace neuronů v levé mozkové komoře by mohla vytvářet jakousi prázdnou disketu očekávající informace. Jakmile se uvede v činnost, mozková tkáň postupně opět nabude normální hustoty buněk.“

„Výsledkem toho jsou dva oddělené mozky,“ vrátil se k svému výkladu Frazer. „Normálně by to nefungovalo, ale zde ano, pokud si tvor uchovává ovládáni sekundární paměti. Z místa, kde se mozek dělí na dva, působí svazek neuronů, který patrně působí jako jakýsi přepínač mezi oběma částmi.“

Kirk poslouchal teorii a neříkal nic. Za tři roky ve vesmíru se naučil zdravé úctě k fantastice, ale podíval se na svého prvního důstojníka, jestli i on s tím souhlasí.

Spock s myšlenkou vyslovil souhlas. „Tento proces by mohl vysvětlit mnoho událostí, které jsme prožili. Zatím tu ovšem jde jen o předpoklad….“

„Pokračujte, Spocku,“ netrpělivě nařídil Kirk.

Vulkánec se nedal popohánět. Své teorizování zahájil v příslušné pozici, svraštil brvy, opřel se lokty o stůl a ruce si natáhl před sebe, „Je možné, že se klingonská posádka, která hlídkovala v obzvláště izolovaném vesmírném sektoru, stala obětí Krkavců. Jestliže je správná teorie mozkové absorpce, měli by ti tvorové takové znalosti, že by zvládli dolétnout s ukořistěným křižníkem do frennijského prostoru…“

„Kde vyměnili velmi nápadnou klingonskou válečnou loď za neutrální obchodní plavidlo a čekali, až jim do pasti spadne další projíždějící loď,“ řekl Kirk. „Jako krab poustevník.“

Kapitán se překvapeně zatočil na otáčecím křesle. „Co to je, poručíku Uhuro?“

„Krab poustevník roste a přitom se pohybuje z jedné mořské lastury do druhé, protože hledá větší domeček,“ vysvětlovala Uhura.

Spock pozvedl obočí a spokojeně se zamyslel. „Je to zajímavá obdoba s dramatickými důsledky, pokud ustavičné hledání větší lodi znamená také růst.“

„Ale první útok na Enterprise selhal,“ namítal proti tomuto dodatečnému výkladu nejistě Scotty. „Všichni tvorové zahynuli. Tak odkud se vzal ten křižník a další lodi?“

„A jak věděli, že jsme tam my?“ Kirk se snažil vystihnou, proč cítí narůstající znepokojení… „Hrome!“ Udeřil pěstí do konferenčního stolu. „Saucy Lady. Zachytili jsme z nákladní lodi jen identifikační signál, který předávala po frenijském volání o pomoc. Kapitán řekl, že jeho loď neplula blízko obchodní, ale jestli lhal, jestli jeho loď plula na pomoc Selessanovi…“

„Potom ve skutečnosti mluvíme s kapitánem Neilem v krkavčí podobě a nyní se již třeba posádka jeho lodi zmocnila Wagnerovy obchodní stanice,“ doplnil Spock. Obrátil se k šéfinženýrovi. „S největší pravděpodobností se k tomu takhle dostala i ta letadlová loď se svými stíhačkami.“

„No jo, a právě tam se zrovna řítíme,“ upozornil Scotty.

„Musíme se jim postavit,“ rozhodně odpověděl Kirk. „Každá loď, která zajede do doků na stanici, bude vystavena nebezpečí napadení. Krkavci se mohli roztáhnout po celém tomhle sektoru.“ Pohledem přejížděl po důstojnících sedících kolem stolu. V myšlenkách mu začínal zrát plán.

„Až se jim nosič nebude zpátky ozývat, Krkavci na stanici se budou chystat na to, že tam připluje Enterprise. Ale Falchiona čekat nebude. Taky jej neuvidí díky klingonské maskovací cloně. A v tom je náš plán. Enterprise bude sloužit jako návnada, na kterou

soustředí palbu i pozornost, kterou tím odvrátí od Falchiona.Ten se přiblíží, z jeho paluby se na stanici přenese výsadek a ovládne spoje i doky.“ Při těchto slovech Kirk již v duchu vybíral, komu svěří tyto úkoly.

„A když se to výsadku nepodaří?“ zeptal se Spock.

„Pak musí Falchion stanici zničit,“ odpověděl bez váhání Kirk.

Spock kývl, že souhlasí a chápe. Pokud pociťoval lítost nad navrhovaným zničením staveb architektky T’Rall, nedal ji najevo. „Kapitáne, já…“

„Ano pane Spocku,“ řekl Kirk. „Vás jsem si vybral do výsadku jako prvního.“ Potom se podíval na Uhuru. „Na tuhle akci beru jen dobrovolníky.“

Uhura odpověděla na jeho vážný pohled širokým úsměvem. Bez váhání svým hrdelním tónem řekla: „Kapitáne, už se těším na pobyt na břehu.“

„No, to se hodí, aspoň si konečně protáhneme nohy,“ souhlasil vlídně Scotty.

„Vy ne, pane Scotte.“ Kirk předešel možné šéfinženýrovy protesty. „Enterprise a její motory budou potřebovat dohled. A můstek také.“

Spockova štíhlá postava ztuhla. „Kapitáne, když jsme byli posledně v doku na kosmické základně, admirál Bollesová důrazně nařídila, že už se nesmíte zúčastňovat takových výsadků.“

„Ano, jestli to přežiju, může mě za to postihnout, a když padnu, už mi její výtky neublíží.“ Kirkova grimasa nijak nepůsobila na Vulkáncův kamenný výraz ve tváři.

„Jime, vy nesmíte odejít. V sázce je mnohem víc než vaše smrt. Jestli je naše teorie o povaze těchto cizinců správná, nemůžeme riskovat, abyste upadl do jejich zajetí. Nepřítel by získal znalosti kapitána lodi Federace.“

„A co můj první důstojník?“ zeptal se Kirk.

„Existují určité technické postupy ve vulkánském ovládání myšlenek, které by mou mysl účinně znehodnotily.“

Mezi oběma důstojníky nastalo měření vůle beze slov a za několik sekund skončilo. Kirk kratičce zamžikal očima a uznal, že Spockovy argumenty jsou pravdivé. „Budete také potřebovat jednotku zvláštního nasazení. Vezměte si málo lidí, aby vás neodhalili. Když se tam v tichosti přikradete, prospěje to věci víc než síla phaserů.“

Od chvíle, kdy skončil zvukový záznam jeho výkladu, McCoy se ozval poprvé. „Kapitáne, je tu velká možnost, že na obchodní stanici dosud žiji lidé. Vojenské, osoby tam byly pravděpodobně pro své znalosti povražděny, ale civilisté byli nejspíše jen ochromeni a uloženi… pro použití v budoucnu. Budou potřebovat lékařskou pomoc a protilátku proti intoxikaci, kterou připravil Frazer.“

„Správná připomínka, Kostro,“ roztržitě prohodil Kirk. Zmýlil se. Takováhle starost byla typická pro jeho šéflékaře a Kirk na okamžik doufal, že… ale McCoy sebou trochu trhl, když slyšel přezdívku. „Děkuji vám, pane doktore, vyžádám si dobrovolníky do lékařského týmu.“

„To nebude nutné, kapitáne.“ Lékař přejel jazykem po suchých rtech. „Hlásím se jako dobrovolník do ošetřovatelské skupiny.“

„Lene!“ vykřikla Dysonová. „To přece nemyslíte vážně. Vždyť jste ještě nikdy nevstoupil na půdu nějaké kolonie ve vesmíru.“ Obrátila se na kapitána. „Měla bych mnohem vhodnější volbu. Znám chod stanice ve vesmíru a…“

McCoy zatvrzele vrtěl hlavou. „V této chvíli tu působím jako váš odborník na Krkavce. Nemůžete mě tu nechat. Ostatně na Enterprise nebude větší bezpečí. Když se výsadek nezdaří, cizí tvorové stejně hned zničí vaši loď.“

Spock se vmísil do debaty na straně Dysonové. „Pane doktore, mám úplný zvukový záznam toho, co o věci víte. Vaše přítomnost se nevyžaduje.“

„Máte úplný záznam toho, nač jsem si zatím vzpomněl,“ odporoval McCoy, „ale to vůbec neříká nic o tom, nač si třeba později ještě vzpomenu, nemůžete si dovolit riskovat to, že vám budou chybět nějaké podrobnosti o jejich chování.“ Otočil se ke kapitánovi. „A každý tvor, který se nakrmí mým mozkem, nejspíše bude trpět mou amnézií, takže si nemusíte dělat starosti, že bych vyzradil tajemství Federace.“

„Souhlasíte s tím, doktorko Dysonová?“ zeptal se Kirk. Dysonová chvilku mlčela a potom neochotně svolila. „Určité to tvrdit nemohu… ale je to možné.“

Spock byl už ochotnější. „Za těchto okolností by bylo logické jmenovat doktora McCoye do výsadku. V současné době toho patrně ví o naší technice nejméně ze všech příslušníků posádky.“

Kirk se automaticky připravoval na to, že McCoy si to nedá líbit a vybuchne, ale k tomu nedošlo. Tenhle muž bez komentáře přijal Spockovo hodnocení. Kirka opět zamrzelo, že tu nemá přítele, a překvapilo ho, jak silně ho bodlo u srdce. City však nechával stranou, „Doktore McCoyi, doprovodíte výsadek.“

Vstal od konferenčního stolu a tím uzavřel jednání. „Za dvanáct hodin budeme u Wagnerovy stanice. Zaujměte stanoviště.“

McCoy potěžkával úhledně sbalenou lékařskou brašnu, kterou mu podala sestra Chapelová. „Jak jste věděla…“

„Dejme tomu, že jsem měla předtuchu.“ Rázné zavřela okovaná dvířka skříně ve stěně. „Předtuchu založenou na dlouhodobých zkušenostech s doktory vůbec a s vámi zvlášť.“

„Ale já jsem nečekal, že se dobrovolně přihlásím do výsadku,“ namítal McCoy. Chapelová si s Dysonovou vyměnily vědoucí pohledy, jež jen zvýšily jeho zármutek. „Od kdy kosmická Flotila najímá lékaře s pudem pro sebezničení?“ Otevřel brašnu a začal třídit její obsah. „Není divu, že jsem se, stal šéflékařem. Povýšili mě za to, že jsem měl hodně ztrát na životech,“

„To není pravda,“ opravovala ho Chapelová, jež mířila z kanceláře ven. „Nastoupil jste po doktoru Boyceovi, který teď šťastně tráví čas jako penzista.“

„To je tedy člověk, který si to uměl dobře načasovat,“ křikl za sestrou McCoy. Dokončil prohlídku brašny a zavřel ji.

„To vy jste se rozhodl, že půjdete.“ Dysonová se opřela o hranu stolu v kanceláři a pozorovala, jak si k opasku připíná a zase odpíná těžký vak a hledá přitom dokonalou rovnováhu.

McCoy přisvědčil. „Ano, ale nehodláte se snažit o to, abyste mi to rozmluvila?“

„A bylo by to k něčemu?“ zeptala se ho.

Při tomto projevu odstupu se mu zúžily oči. „Ne, asi ne, ale stejně bych rád, aby se o to někdo pokusil.“

Znovu se otevřely dveře vedoucí do kanceláře šéflékaře. Do místnosti vstoupil doktor Cortejo a při pohledu na lidi, kteří tam nepatřili, se zarazil. Byl zřejmě podrážděn jejich přítomností, ale jen letmo naznačil, že toto podráždění skrývá. „Doktorko Dysonová, protože jste byla převelena do výzkumného oddělení, není nutno, abyste se hlásila v lodní nemocnici.“

Odskočila od stolu. „Ne, pane, byla jsem…“

Cortejo na vysvětlení nečekal. „A protože už nejste v činné službě, doktore McCoyi, je tu vaše přítomnost zbytečná.“ McCoy zkřivil tvář na projev okamžitého nesouhlasu. Obličej mu zrudl hněvem.

„Právě naopak, doktore Cortejo.“ Za zády úřadujícího šéflékaře zazněl přísný hlas prvního důstojníka Spocka. „Zbytečná je tu vaše přítomnost.“ Spock vešel do kanceláře a na stůl položil hromádku zvukových záznamů. „Doktor McCoy a já máme před odjezdem hodně práce a vaše kancelář se nám k tomu výtečně hodí.“

Sklonil se nad interkom. „Poručík Uhura a jednotka zvláštního nasazení se budou hlásit k poradě v kanceláři doktora McCoye.“

Když se Vulkánec znovu rozhlédl, Cortejo i Dysonová už byli pryč.

Šest hodin nato podal Spock McCoyovi komunikátor. „Oddělili vás od výsadku. Který spojovací kanál byste použil, abyste se s ním opět spojil?“

„Nepoužil bych jej,“ opatrně řekl McCoy. Už přede dvěma hodinami z kanceláře odešla jednotka zvláštního nasazení a on si připadal jako opožděný student, který je po škole. „Spojení by prozradilo naše postavení.“ Pohybem zápěstí doktor sňal kryt. „Ale aktivizoval bych spojovou síť, aby mě mohli lidé z výsadku vystopovat.“

„A co když jsou všichni už mrtví až na vás. Co byste dělal dál?“

„Myslím jako kromě modlení?“

Poručík Uhura se usmála doktorově zděšení nad navrženým scénářem, ale bylo jasné, že Spock očekává odpověď.

McCoy se zamyslel a zamračil. „Tak bych šel k zarážce, kde se spojují ventilační roury. Jednou jsem se propracoval tak hluboko, že jsem své zajetí oddálil o několik minut. Snažil bych se spojit s Falchionem.“ Zatočil ciferníkem na komunikátoru a ukázal Spockovi, jak by to udělal. „S trochou štěstí by mě pan, Sulu přenesl na palubu, ještě než by si mě Krkavci snědli k večeři.“

Spock souhlasně přikývl. „A kdyby vás přece jen zajali?“ McCoy zase položil komunikátor zpět na stůl stojící mezi nimi. „Jsem lékař, pane Spocku. Příští krok by byl pro mne snadný.“

Vulkánec pozvedl obočí. „To je drastický postup.“

„Mám dost živou představivost, pane. Když jsem si vyslechl Segerovo vyprávění, dal bych přednost uniknout co nejrychleji.“

Uhura nesouhlasně zavrtěla hlavou. „To říkáte teď, ale až skutečně budete stát před nebezpečím, není to tak lehké se vzdát.“ Pohlédla stranou na Spocka a čekala, že první důstojník utrousí nějakou poznámku týkající se nelogičnosti lidských citů. Místo toho Spock kývl na souhlas.

Poněkud znepokojen Uhuřiným otupělým výrazem, Spock zkoušku ukončil. „Je toho mnohem víc, co bych rád věděl. ale není dost času na to, abych navodil zevrubnou orientaci. Lidé mají jen omezenou schopnost přijímat nové informace.“

„Amen,“ souhlasil McCoy a protíral si zarudlé oči: V hlavě mu vířily podrobnosti, které do něho v posledních hodinách vtloukl Spock.

Spock vložil záznam do terminálu počítače. „Do 07,00 hodin máte vy a poručík Uhura volno. Doporučuji vám, abyste čas využili k spánku.“ Otočil se směrem k displeji počítače a okamžitě se pohroužil do jeho údajů.

McCoy čekal, až se spolu s Uhurou dostanou bezpečně daleko ven do chodby, a pak promluvil: „Diana si asi dělala legraci, když povídala o mém zápasu se Spockem. Než s ním, radši se pustím do křížku s bengálským tygrem.“

Uhura odpověděla lahodným smíchem, který se rozezněl sešeřelou chodbou. „Byl to vyrovnaný boj, pane doktore.“ Znovu se zasmála, když viděla, jak se mu na tváři setkaly city v podivné směsici. „Berte to jako poklonu.“

Rozešli se na páté palubě. McCoy přešel kolem dveří své kabiny, ale nezastavil se, dokud se nedostal na palubu číslo šest. Lehce zaťukal na dveře. Tak tiché klepání mohl slyšet jen ten, kdo dosud nespí.

Otevřely se dveře a McCoy vešel.

Ze zadní části kabiny vyšla Diana Dysonová. Teplé záhyby dlouhé silné róby halily její tělo a vlasy jí volně splývaly na ramena. Na tváři se jí zračily stopy únavy, ale v očích jí zářilo ovládané napětí. „Lene, teď už byste měl spát.“

„A vy také.“

„Ne, já nemohu usnout.“ Dysonová se dotkla neposlušné kadeře za uchem. „Zítřek vás znervózňuje?“

„Koho, mě?“ McCoy si otřel dlaně o kalhoty. „Jsem hloupě vyděšený. Srdce mi tluče tak hlasitě, že sotva slyším vlastní myšlenky.“

„Rozmyslel jste si to?“

McCoy na okamžik přemýšlel o té otázce. „Ne, musím jít. Utkvěly mi útržky toho, co Sager vykládal o držení se na povrchu. Ty věty ani slova neměla valný smysl a stále ještě nemají, ale mohlo by to být užitečné.“

Jemně vyslovované obavy teď zaměnila klinickou břitkostí. „Lene, musíte si uvědomit, že tyto znalosti byly součástí vašeho nutkání uniknout. Neutíkal jste jen před skutečností, že se vaše manželka znovu

provdala. Snažil jste se získat informace, které byly důležité pro bezpečnost této lodi.“

„Dobrá.“ Zkřížil paže. „Snad tomu tak bylo, ale já přece stále trpím amnézií.“

Dysonová se ještě více zachumlala do své róby. „Naše pouť ještě neskončila.“

„Nu ano, a až skončí, může se celá záležitost stát čistě akademickou. Můj pochroumaný mozeček bude putovat uvnitř nějakého modrého…“ Když se Dysonová odvrátila, odmlčel se. „Promiňte.“

Pokrčila rameny, ale ještě se na něj zpříma nepodívala. McCoyovy oči si prohlížely křivku jejích zad. Slabé světlo v kabině propůjčovalo jejím hnědým vlasům zlatou svatozář. „Snad bych měl už jít,“ řekl náhle.

„Prosím vás, nechoďte.“ Otočila se. „Ještě ne. I já bych mohla využít vaší společnosti.“ Pokynula rukou do prázdného prostoru. „Dosud jsem si nezvykla pobývat tu sama.“

McCoy se smíchem roztřásl. „Diano, vy budete mít mnohem víc společnosti, než chcete, jestli tu pobudu ještě déle.“

„Ach“ na lících se jí objevil bledý ruměnec. „A to jsem si myslela, že jste džentlmen.“

„Proto jsem vám nabízel, že odejdu.“ Neodpověděla, a tak McCoy pokračoval: „Odejdu nyní… jestli si to přejete.“ Když to ticho trvalo, opustil místo u dveří a vzal jí do náruče.

Po dlouhém polibku se odtáhl, ale ona ho nenechala odejít. Jednou rukou jí hladil vzhůru obrácený obličej. „Diano, já…“

„Ne, prosím, ne.“ Položila mu na rty prst, aby zarazila jeho slova. „Neříkej nic… dokud se nevrátíš.“ Usmála se, aby svá slova zbavila ostří. „Potom budeme mít na povídání času dost.“

Sehnul se nad ni a znovu ji políbil.

# DVACÁTÁ KAPITOLA

„To strkáte lidi do takovéhohle ďábelského aparátu?“ McCoy se zastavil na prahu přenosové místnosti. Na stupínku, kde předtím stála Uhura, už nebyl nikdo. S dávkou dopravních kontejnerů se Uhura rozpustila ve třpytivém oblaku. S vyděšeným výrazem se McCoy díval na šéfinženýra, který zařizoval jejich přenos.

„Nekoukejte na mě, jako bych byl Jack Rozparovač,“ řekl nakvašeně Scotty. „Na této straně od kosmické základny číslo pět máme nejvyšší koeficient bezpečnosti.“ Šéfinženýr narovnal páky na řídícím panelu a další tři členové posádky se postavili na místa, odkud budou přeneseni.

McCoy o krok ustoupil, když se opět vyprázdnila kabina za pronikavého pištění přenosového zařízení.

Spock si s tabulkou v ruce odškrtl další tři jména ze seznamu a znovu si překontroloval přehled výstroje. Pak, teprve pak zvedl hlavu. McCoy se od vchodu nehnul. „Teď je řada na vás, abyste se nalodil na Falchion. Zaujměte místo na stupínku v přenosové kabině.“ A protože McCoy se nijak nehrnul dovnitř, ba dokonce spíše projevoval neochotu a vzpurnost, Spock to řekl dost důrazným tónem.

Doktor tedy na Spockův rozkaz začal pochodovat, ale udělal jen pár kroků. „Jste si jist, že je to bezpečné?“ zeptal se Spocka.

„Jistě,“ řekl netrpělivě Spock, ale v posledním okamžiku se zarazil a neodsekl tak, jak původně zamýšlel. „Posledních dvacet let přineslo vysokou spolehlivost a technickou vyspělost v přepravě. Jen zřídkakdy to funguje špatně.“

McCoy se díval, jak Vulkánec vystupuje po nízkých schůdcích na stupínek v přenosové kabině. „To je docela možné, ale nemůžete mi říkat, že jsem někdy dobrovolně prolézal tímto mixérem.“

Na doktorova slova Spock reagoval jen vítězným úsměvem. „Ve skutečnosti jste přenos používal,“ řekl Spock, jakmile stanuli na místech určených pro přenos. „Nikdo vás ovšem nemohl nikdy podezírat z toho, že byste tím byl nadšen.“

„Jsem rád, když se dovídám, že jsem ve stáří nepřišel o zdravý rozum,“ mručel McCoy a zakrátko se proměnil ve spršku paprsků.

Poručík Palmerová si položila ruku k uchu. „Kapitáne, pan Scott hlásí, že se již přenesli na Falchion poslední členové výsadku.“

Kirk posunkem dal najevo, že bere na vědomí slova spojového důstojníka. „Tak to by bylo, Sulu. Od téhle chvíle zahajujeme radiové utajení.“

„Ano, pane, Falchion konec.“ Za několik sekund se obraz klingonského křižníku na obrazovce můstku vytratil do nicoty.

Poručík Kyle kontroloval přístroje na ovládacím panelu technického oddělení. „Všechny senzorové údaje o Falchionu jsou už pryč, pane. Funguje maskovací clona.“.

„Udržujte kurs, pane Leslie. Plný raketový pohon,“ nařídil Kirk.

„Provedu, kapitáne,“ odpověděl kormidelník.

Podporučík Benusová studovala navigační souřadnice. „Na Wagnerovu stanici se dostaneme za jednu hodinu třináct minut.“

Kirkovy prsty nepokojně bubnovaly na opěradlo velitelského křesla. Při službě na můstku se vždy všechno točilo mezi příslušníky vybrané skupiny, a tak kapitán znal aspoň od vidění všechny tváře těch, kdo tam sloužili. Na Falchionu mu však najednou odpluli ti nejlepší a nejznámější z jeho výběru.

Pohlédl vlevo i vpravo a zamračil se na prázdný prostor před sebou. McCoy i Spock se často chovali, jako by na každém boku jeho velitelského křesla bylo úřední místo, které musí zaplnit. Jejich nepřítomnost způsobovala, že změny na můstku těžce nesl. „Frazere, pojďte sem.“

„Pane?“ marťanský vědec zvedl hlavu od svého biopřístroje.

„Chci se ještě zeptat na něco, co se týká Krkavců.“ Kirk pokynul Frazerovi, aby si stoupl nalevo od velitelského křesla.

„Jé to jáko když plávete borščem,“ podotkl Chekov, který tak obvykle líčil nedostatky navigační obrazovky, když na ni působí maskovací clona.

„To je sotva vědecké hodnocení,“ řekl Spock a opřel se podporučíkovi o rameno.

„Všechno možné,“ nedbale řekl Chekov. Během dalšího odloučení od Enterprise a od Spockova autorativního působení dost podstatně ztratil své obvyklé úsilí zachovávat důstojné a povznesené chování, jak se sluší ve vztahu vůči vyššímu důstojníkovi kosmické lodi. „Ztěžuje mi to práci. To maskovací zařízení.potřebuje pořádné vylepšení.“

„Podporučíku, naznačujete tím, že byste schvaloval, aby se Klingoni podstatně zlepšili v technice?“ Spock usoudil, že by si mohl najít dostatek času na to, aby v podporučíkovi opět pěstoval smysl pro disciplínu.

„To ne, pane, určitě ne.“ Sulu a Azizová nechali Chekova, ať se z toho vyhrabe sám. Jako starší a moudřejší se opět vrátili do normálních kolejí lodní kázně hned, jak se na palubě Falchionu objevil výsadek. „Já jsem byl prostě… totiž já…“

Spock pokračoval. „Výzvědné zprávy i naše vlastní zkušenosti s Říší ukázaly, že klingonské posádky dovedou značně zdatně manévrovat s křižníkem, pokud jsou kryti maskovací clonou.“

„Ano, pane první důstojníku,“ Chekov se pokusil zachránit situaci tím, že otočil na čtyráku. „Tó jen na sámém záčátku to bylo těžké, když jsem byl na Falchionu nóvý. Teď už čtu senzorová dáta dócela dóbře.“ Příliš pozdě si uvědomil, že jeho slova vyznívají jako drzé vychloubání.

„To se uvidí, podporučíku."

Suché odseknutí potvrdilo Chekovovy nejhorší obavy. Teď bude brán k odpovědnosti na nemožně vysoké úrovni. Podporučík se pohroužil do ustarané mlčenlivosti a soustředil svou pozornost jen na sněhobílý navigační panel.

Vulkánec usoudil, že tento rozhovor vedl k žádoucímu účinku, a obrátil se k Suluovi.

„Souřadnice pro Wagnerovu stanici vypočteny," řekl kormidelník.

„Kupředu nadsvětelnou faktor čtyři, pane Sulu."

„Provedu, pane Spocku." Sulu omezoval vlastní poznámky na bezpečné minimum a přitom uváděl elegantně klingonskou loď do tempa.

„Jen nenaraž Scottymu na ocásek," varoval ho tlumený hlas, který se ozval za nimi. V záhybech červené košile bezpečnostního stejnokroje se objevila hlava Juana Cruze. Svými rozhoupanými lokty vyvolával protestní vrčení Archera a Riviery, kteří se již z lodních stejnokrojů převlékli do purpurových kombinéz, jež obvykle nosí údržbáři na Wagnerově stanici.

Uhura vystoupila ke kapitánově trůnu z přeplněného podpalubí a zhluboka se nadechla. „Už nemyslete na maskovací zařízení. Klingoni potřebují větší můstek." Naklonila se ze stupínku a podala prvnímu důstojníkovi úhledně složený balíček šatstva na převlečení. „Pane Spocku, purpurová jistě není vaše barva, ale já jinou nemám."Spock přijal balíček bez poznámek. Za ta léta se Vulkánec naučil uznávat – byť ne zcela chápat úlohu, kterou hraje humor při uvolňování napjatých vztahů mezi lidskými druhy. Dovoloval, aby veškeré škádlení mezi příslušníky posádky plynulo kolem něho bez překážek.

„A protože jsme údržbáři, tohle musí být naše francouzské klíče." Archer začal z nákladní bedny vybalovat pistolové phasery a rozdával je ostatním příslušníkům výsadku. Jeden mu zbyl navíc.

„Doktore McCoyi?"

McCoy se podíval znechuceně na zbraň. Ani se nepohnul, aby si ji vzal. „Nejsem žádný pistolník."

Uhura zase skočila dolů do podpalubí. „Jestli se pořádně neozbrojíte, budete synem smrti." Vzala od Archera phaser a zavěsila jej doktorovi na opasek k dalšímu vybavení.

„Madam, jestli můj život závisí na střílení tímhletím, můžete mě už rovnou pohřbít. Já bych se nestrefil ani do vrat od stodoly."

„K čemu by vám to bylo?" zeptal se Spock.

„Pane?"

„To byl vulkánský žertík, pane doktore," vysvětlila mu Uhura.

Spock ji okamžitě opravil. „Poručíku, pojem humoru Vulkánci neznají."

Uhuřin úsměv McCoye jen ještě víc zmátl.

„Pane Spocku, vstupujeme do oblasti sledované staničními snímači." Po Suluových slovech se všichni utišili.

Jasně ocelový dóm Wagnerovy obchodní stanice se leskl jako klenot vržený do černého rybníka. Na všechny čtyři strany se rozkládaly jeho lodi jako zlaté vlnky směřující od broušené plochy uprostřed. Blyštivé kapičky označovaly kosmické lodi, připoutané k vnějšímu obvodu doků. Zdálo se, že stavba architektky T'Rall je tichá a klidná.

„Senzorové údaje?" zeptal se Kirk, když prohlížel obraz obchodní stanice na obrazovce na můstku.

„Nespecifické formy života, kapitáne," odpověděl poručík Kyle. „Jsme ještě příliš daleko na to, abychom mohli přesně stanovit konkrétní biologické profily." Upravil ovladače na technickém panelu a hlasitě vzdychl. „I když se dostaneme blíže, nebude to o mnoho lepší. Všechny mé údaje jsou zkreslovány tím, že na počítačovém systému máme záplaty po opravách."

„Nemohu na stanici jen tak naslepo zaútočit." Kirk pravidelně a rytmicky bubnoval pěstí do opěradla velitelského křesla. „Musím vědět, že to tady ovládli Krkavci."

„Kapitáne, navázala jsem spojení se spojovým důstojníkem na Wagnerově stanici," hlásila od svého přístroje poručík Palmerová. „Kanál je otevřen."

„Vítáme vás, kapitáne Kirku," pozdravil Timmův tichý šepot. „Zastupuji ředitelku stanice Frielovou."

„Propána, Kirku, z vaší lodi je troska," hlaholila ředitelka stanice. „Doufám jen, že Klingoni jsou na tam hůř."

„Klingoni jsou mrtví," odpověděl Kirk. Přísně vzato, bylo to pravda, i když k tomu nedošlo jeho přičiněním. Ale to už asi Frielová ví. Nicméně když ji Kirk informoval o poškození Enterprise, přeháněl, třebaže ne tolik, kolik by býval chtěl.

„V tom případě vás uložíme do doků na pár týdnů," řekla Frielová s vypočítavostí ženy, jejíž zisky závisejí na opravě lodí. „Hned pro vás připravím kotviště."

Kirk snížil hlas. „Tak co říkáte, Frazere?"

Poručík zavrtěl hlavou. „Podle hlasu se to nedá poznat. Krkavci napodobují dokonale, dokonce i vrtochy svých obětí."

Kapitán se ohlédl přes rameno. „Palmerová, vyžádejte vizuální kontakt se spojovým střediskem." Pokud odmítnou, bude to znamenat, že stanici ovládli Krkavci.

„Enterprise, připravte se přijmout pokyny z doků." Místo obrazu hlubin vesmíru se nyní objevil obličej kobaltově modrého Andorijce, kterého Kirk viděl za poslední návštěvy na stanici.

Kirk užasle zíral na technika. „Proboha a já jsem byl připraven vypálit proti stanici…"

„Je to past," důrazně prohlásil Frazer. „Zřejmě ho přinutili nebo je snad pod vlivem drogy."

„Jak to můžete poznat?" Kirk na neživotném chování cizího tvora nepozoroval nic mimořádného.

„Podle toho, jak je nastavena anténa," vysvětlil Frazer. Prstem přejel po křivce jemného přístroje. „Je skloněna dozadu podél lebky a v postavení, jež je vyhrazeno pro rozhovory mezi rodinnými příslušníky. Když hovoří s někým mimo tento okruh, mí-

vají anténu vztyčenou vzhůru, aby bylo co nejlépe slyšet.“

„Kapitáne, blíží se čluny lodivodů,“ upozornil Leslie. „Žlutý poplach,“ zavelel Kirk. „Benusová, phasery na čluny.“

„Phasery namířeny.“ Na kapitánův rozkaz vypálila. „Všechny čluny zničeny.“

Na hlavní obrazovce se vyrojily roztřesené vlnovky. „Vizuální kontakt se stanicí porušen,“ hlásila Palmerová.

Kyle zvýšil hlas. „U všech plavidel v docích vzrůstá, aktivita motorů…“

„Tak, to je odpoutání pozornosti, které chci,“ řekl Kirk a pokynul kormidelníkovi. „Obrátku o 180 stupňů a plnou raketovou vpřed. Koukejme odtud mazat jako diví.“

Uprostřed křišťálového dómu se zhmotnil výsadek.

Chekov prozkoumal letmo prostor a řekl, že tam nikdo není a že – jak předpokládal – v této prázdnotě nikdo není svědkem jejich nenadálého příchodu. Jakmile pohasly přenosové paprsky, Spock uvedl do chodu svůj analyzátor a pátral jím v sektoru za potemnělými portály, které je obkličovaly. „V bezprostřední blízkosti nejsou žádní Krkavci.“ Ukazováčkem namířil jedním směrem a potom jej prudce posunul o několik stupňů doprava. „Ale my se tam připlížíme spojovací chodbou Delta.“

Uhura mlčky pokynula třem mužům z bezpečnostní jednotky, aby přešli k chodbě, která tvořila jeden z cípů osmicípé kruhové stavby stanice.

„Doktore,“ řekl velmi tiše Spock. „Tady máte pod nohama opravdu pevnou půdu.“

„Ano, to je mi jasné,“ řekl klidně McCoy, i když nechával oči zavřené. „Cítím to.“

„Potom navrhuji, abyste uvěřil svému hmatovému smyslu. Jinak budu nucen vás tady nechat.“

„Ne, to nebude nutné, pane.“ McCoy otevřel oči a hlasitě vydechl. Pečlivě se snažil nedívat se nikam jinam než na Spockův zátylek, a tak přešel po průhledné podlaze, pod nohama zející nekonečné vesmírné prostory. Tichoučce zamumlal modlitbičku jako projev díkůvzdání, když konečně došel na podlahu, která působila jako pevná nejen pro nohy, ale i pro oči.

Celý výsadek postupoval tiše a v zástupu se vkrádal do dlouhé chodby. Průhledná osvětlovací tělesa ve stropě byla sice početná, ale vydávala jen tlumené světlo. I když nebylo příliš dobře vidět, zdálo se, že v chodbě nikdo není.

Když došli na křižovatku s prvním staničním okruhem, příslušníci výsadku porušili zástup a srotili se v hlouček. Spock se s phaserem v pohotovostní poloze naklonil ke stěně a napjatě poslouchal. Nahlédl za roh do soustředně postupující uličky, jež přetínala v pravém úhlu užší chodbu. Potom se otočil zpět k Uhuře. „V této část bydlí posádka stanice,“ poznamenal. Ale v uličce nikdo nebyl.

„Jak se zdá, Krkavci zhltli celou posádku,“ vrčel McCoy.

Riveta sáhl rukou po svém analyzátoru, ale Vulkánec mu gestem zabránil v aktivizování senzorů. „Budeme muset spoléhat na vlastní smysly. Kdybychom dál užívali analyzátory, prozradili bychom se, kde jsme.“

Poručík Uhura přikývla. „Kromě toho zabral kapitánův plán na odlákání pozornosti. Nejspíš se teď ženou za Enterprise.“ Šla v čele výsadku, který se opět seřadil do zástupu, až dospěli k další křižovatce. McCoy šel až poslední. Opustil ho již počáteční strach a hlavně se snažil, aby se pohyboval tiše a rychle tímto klaustrofobním světem z chladného tvrdého kovu. Zbraň ho v ruce tížila a překážela mu, a kdyby ji stále nesledoval, nepříjemně by mířila Spockovi do zad. Také tichá ozvěna zvuku vlastních bot dotýkajících se podlahy zvyšovala McCoyovu dezorientaci… Obrátil se a pohlédl dozadu.

„Spocku!“ Vulkánec se prudce obrátil. Okamžitě zamířil na Krkavce, jehož zbraň vychrlila rudé svazky paprsků, ale McCoy dál kráčel chodbou. Ačkoli paprsky mířily na Spocka, první důstojník palbu ihned neopětoval. O zlomek sekundy to odložil, a než zmáčkl spoušť, zamířil jinam. Dva svazky paprsků letící z opačných stran se střetly, prudce se rozzářily a zhasly. Krkavec se skácel k zemi. Spock zůstal stát.

Rozběhl se ke stěně, o kterou se opíral McCoy. „Pane doktore, jste poraněn?“

Po kratičkém mlčení se McCoy zachvěl, vydechl a narovnal se. „Ne, pane Spocku.“ Třel si spánek. „Jsem… cítil jsem jen… lehkou slabost, ale už je to pryč.“ Když Spock stále na něj upíral pronikavý pohled, dodal: „Opravdu, pane, jsem v pořádku.“

„Vy jste ze svého phaseru nevypálil.“

McCoy se ochable podíval na zbraň, kterou držel v ruce. „Ne, myslím, že jsem ztuhl.“ Znovu sebou trhl. „Říkal jsem vám přece, že jsem voják na baterky.“

Spock si prohlížel cizince s modrou kůží, jehož tělo leželo tváří k zemi a tuhlo. Na zemi se válely rozdrcené zbytky jeho zbraně připomínající hračku, na niž drtivě dopadla jeho masivní hruď. „Že jste zaváhal, nebylo nerozumné. Vyložím vám to až pak.“ Chytil McCoye za loket a táhl ho chodbou rychle kupředu, aby se jim výsadek nevzdálil.

Když došli k ostatním, Uhura stáhla hlavu nazpět, když nejprve prozkoumala stanici za nárožím chodby a druhou soustřednou uličku stanice. „Všechno v pořádku, pane Spocku. Od nás vpravo je spojové středisko, jsou to ty třetí dveře.“

Spock uchopil phaser a připravil se k palbě. „Jdeme dál, ale krajně opatrně.“

Výsadek vešel do pusté uličky tvořící druhý soustředný okruh, a postupoval podél mírně se zakřivující stěny. Díky svému dokonalému sluchu Spock získal výstrahu, i když jen s předstihem pouhého zlomku sekundy. Byla to past a neměl dost času na to, aby na ni zareagoval.

Na obou stranách uličky se prudce rozletěly dveře. Ze zastíněných vchodů vyskákaly modré postavy a rychle jim přehradily uličku vpředu i vzadu. Ústup byl dokonale odříznut. Výsadek z Enterprise obklíčili ozbrojení Krkavci.

Jeden vysoký, velmi svalnatý cizinec pokročil před ostatní. Měl na sobě rozedrané zbytky klingonské uniformy. „Už tu na vás čekáme, pozemští červíci.“

# DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Velitel Krkavců si odplivl na podlahu. „Takže Esserassovi a Aeloranovi se nepovedlo zajmout Enterprise. Typický federální šlendrián. Kdyby mi byla královna dovolila odjet, vedl bych útok sám a zajistil bych vítězství. Místo toho se vaše loď potácela od bitvy k bitvě, až se teď bláznivě pokusila proniknout do vlastního hnízdečka.“ Pěstí se udeřil do prsou, až se mu naježil černý porost na hlavě. „Jsem klingonský válečník a nedám se oklamat vašimi ubohými triky.“

Vůdce pokynul a předstoupilo několik modrokožců, aby příslušníky výsadku zbavili zbraní. „Jen jemně, jemně,“ nabádal je, „nechci, abyste mi odřeli… aspoň zatím ne.“ Velitel Krkavců přejížděl krví podlitýma očima po lidech a zkoumal jejich obličeje. „Vidím tu jen podřízené.“ Nakrátko upřel pohled na Vulkánce, ale pak se znechuceně odvrátil. „Tenhle je druhý nejvyšší, ale vůdce tu není. Tak vašemu kapitánovi chybí odvaha provádět osobně vlastní lotroviny. V delší perspektivě na tom ovšem příliš nesejde. Mé síly právě pronásledují Enterprise. V bitvě vašeho kapitána zabijí a seberou mu loď.“

„Veliteli Kyrone!“ K hloučku přiběhl posel a paráty na nohou škrábal o podlahu. Hovořil bez dechu hlasem mladého Andorijce. „Hlášení od ředitelky Frielové. Senzory dokáží určit polohu nepřátelského plavidla, které spustilo přenosové paprsky.“

„Lemplové!“ Kyron se téměř vrhl na toho, kdo mu přinášel tuto zprávu. „Nezhmotnili se z ničeho.“ Otočil. se k Spockovi. „Kde je ta loď, kterou jste se sem dostali?“ Nečekal odpověď a také ji nedostal. „Mlčíte obdivuhodně, ale dlouho už nebudete. Brzy nám vyzradíte všechna tajemství, povíte mi všechno, co potřebuji, abych ovládl celý tento sektor. Vždyť i Esserass věděl, jak má přilákat kapitána Neila na smrt. I Neil věděl, jak má obelstít ředitelku Frielovou.“

Pokynem ruky přiměl členy výsadku, aby se nuceně vzdálili ze spojového střediska zpět do uličky. Strkali do nich a šťouchali, až došli k ztemnělému třetímu soustřednému okruhu, kde viděli, že obchod má rozbité výlohy a vykradené zboží. Naproti tomu čtvrtý okruh překypoval světlem a čilým ruchem. Krkavci procházeli zakřivujícími se uličkami a ukázněně dodržovali běžnou údržbu zavedenou jejich obětmi.

První krkavčí larva se objevila, teprve až celá skupina ušla již skoro čtyři sta metrů po soustředně vedeném okruhu. Zelenokožec se prohýbal pod podivnou zátěží různých obalů, v nichž měl zatavené sáčky s jídlem, dávky dodatkových vitaminů a nápoje v krabicích. Právě vnášel zásoby do širokého vchodu.

„Královna začíná mít hlad,“ poznamenal Kyron. „Už se jí vylíhlo hodně zelené drobotiny.“ Velitel se na okamžik odmlčel, když došli k otevřenému vchodu do zásobárny.

Něco masivního modročerného se chvělo v hlubokém stínu a způsobovalo, že sousední raketoplán vedle toho vypadal směšně malý. Cizí kulaté plžovité tělo bylo bez hlavy a bez údů. Němě a nehybně tu spočívalo, zatímco Krkavci se zelenou kůží cupitali kolem toho naduřelého kolosu, poplácávali jej a hladili.

Jakmile se přiblížil ten, co nesl náklad zboží, masa se trochu posunula. Rozevřela se růžová ústa skoro na samém konci beztvarého tvora a ozvalo se tiché mlasknutí. Ten zelený Krkavec pak do úst vrhal kus po kuse vše, co přinesl.

„Naše královna,“ oznámil hrdě bývalý Kyron. „Působí opravdu královsky majestátně. Toužím po tom, až ji představím některé členy Nejvyšší říšské rady.“ Krkavcovy kulaté oči se zabodly do Spocka a klingonský hlas, již tak drsný, nabyl na drzosti. „Královna nás pobízí, abychom dobývali, ale já jsem naplánoval podrobnosti našich vítězství. Je spojena myšlením a ovládá naši vůli, a přece nemá žádnou skutečnou inteligenci. Neliší se od těch, kterým jsem kdysi sloužil.“

Klingonský velitel zařičel smíchy a pokračoval v chůzi po obvodu doku. Tiše se pochechtával, dokud celá skupina nedošla ke skladišti pro lodní náklady. Bezpečnostní zařízení nebylo v provozu a nezamčenými, dokořán otevřenými dveřmi bylo možno snadno vejít dovnitř. Na zemi nebyly žádné lodní kontejnery na zboží.Leželo tam více než tucet ochromených humanoidů, bezohledně navršených na hromadu.

Velitel kopl do jednoho z nehýbajících se těl. „Tihle civilisti nám nemohou poskytnout žádné technické znalosti. Čeká je proto patřičný osud, stanou se krmením pro královnu. Naštěstí mohou nově zrození několik let žít, než se přemění, a čekat na příslušnou oběť.“ Přeměřil pohledem členy výsadku. „Nyní ovšem máme mladým co nabídnout, mnoho mozků. Nebudou muset čekat.“

Kyron přešel k Archerovi. „Tak kdo bude první. Snad ty?“ Svými drápy rozdrásal mužovi krk, až mu začaly tryskat čtyři potůčky krve. Archer padl na zem. „Ale nemějte strach, že vás to nepotká,“ ujišťoval Krkavec Rivieru a Cruze. „I vy dva se nakonec dostanete až k těm, kdo pečují o královnu.“ Natáhl paže, aby dosáhl oba příslušníky jednotky zvláštního nasazení a přitom jim do ramenou zasekl jehlice svých drápů. Zkroutili se jako Archer.

Velitel se příliš neobtěžoval výsměchem Uhuře. „Když si představím, že císař uzavřel mír s armádou žen a dětí.“ Ukázal na nehybná těla civilistů. „Drž se stranou, aby ti nehrozilo nebezpečí, že si tě vybereme pro své účely. Až dostaneme hlad, posloužíš nám jako jídlo, ale z tvého podřadného ducha nechceme ani kousek.“

Pak přistoupil k McCoyovi. Dlouhým prstem se zabodl do jeho lékařského vaku. „Co v tom nosíš?“ Přejel pařátem po předním díle McCoyovy kombinézy, až se dostal k jeho krku. Napřažená ruka se rozhoupala, drápy škrábly McCoye do brady, ale kůži mu neprotrhly. „Hm?“

Doktor držel hlavu vzhůru a nepohyboval jí. „Lékařské potřeby.“

Cizí tvor zasyčel. „Doktor?“

McCoy nemohl kývnout, ale zamrkal očima na souhlas. Drápy na ruce opět klesly. „Typické pro zkaženou Federaci. My si nebudeme špinit bojové síly někým, kdo napomáhá duševní či tělesné slabosti.“ Ukázal na místo, kde stála Uhura. „Jdi tamhle s tou ženou.“

Nakonec se obrátil na Spocka.“ Zato ty nejsi slabý.“ Vymrštil ruku a na Vulkáncově líci se objevil dlouhý zelený šrám.

Spock zůstal stát. „Zdá se, že jsem vůči ochromujícímu účinku jedu imunní.“ Jenže neřekl, že po tomhle škrábanci mu ztuhla pravá tvář a že by se hlubší rána asi setkala s patřičným, účinkem.

Cizí tvor opět zasyčel. „Dobrá, budeš ale koukat. A když si tě vybere, mladý jedinec se tebou bude živit, aniž bude takto potlačena bolest.“ Třepal drápy Spockovi ve tváři. „Budeš cítit, jak ti puká lebka!“

Ukázal na jednoho z ozbrojených Krkavců. „Jaegere, přiveď sem mladého jedince, aby se nasytil znalostmi našich zajatců.“

„Ano, můj pane.“ Krkavec vzdal klingonskou vojenskou čest a odešel z místnosti. Brzy se vrátil s jedním zelenokožcem. Ten, když viděl bezvládná těla ležící na zemi, pevněji sevřel špičku svého zobáku. Tiše zakvokal, sehnul se a uchopil jednoho z příslušníků jednotky zvláštního nasazení. Nevěnoval pozornost zděšenému křiku McCoye a Uhury a do svého mocného zobáku vtáhl hlavu oběti. Ostrými hranami rozdrtil vršek mužova čela i zadní část lebky.

Byla to hrůzná podívaná.

Kyron zálibně naslouchal hlasitému praskotu pukajících kostí. „Musí se to provést rychle, dokud je tělo ještě živé, neboť stopy paměti se rychle vytrácejí.“

Když se lebka otevřela, bylo uvnitř vidět jemnou mozkovou tkáň. Krkavec rychle zobákem pozřel orgán v lebeční dutině a všechno naráz zhltl. Mrtvola pak sjela na podlahu a Juan Cruz již nebyl mezi živými. Z prázdné dutiny nad čelem mu tryskaly proudy krve a jasné tekutiny.

Mladý jedinec ze sebe vyrazil pronikavý ryk, když se mu údy poprvé roztřásly, a potom upadl do strnulosti. Na krku se mu mohutně nadouvalo vole, které rostlo jako nafukovaný balón, který hrozil pohltit jeho hlavu. Na napínající se kůži se mu rozlévala nádherná modrá barva, jež se mu pak začala rychle šířit po celém těle. Dříve chabé štětiny se mu na hlavě narovnávaly a černaly.

Zduření postupně ustávalo, a dříve než zcela zmizelo, nově přeměněný Krkavec se opět začal pohybovat. Oči se mu široce rozevřely. Zobák se mu otvíral a zavíral. Bez mrknutí pozoroval zajaté členy výsadku. Potom se mu z hrdla vydral hlas mrtvého Cruze. „Veliteli, maskovaný Falchion nás přenesl sem na stanici, zatímco Enterprise prováděla odlákávací manévr.“ Ukázal na Spocka. „Posádka čeká na jeho pokyny.“

„Falchion? Má loď?“ zařval bývalý klingonský válečník. „Cožpak oni našli můj křižník?“

Přeměněný Cruz pokračoval ve svých odhaleních. „Enterprise vede lodi ze stanice do pasti. Kapitán Kirk si umínil, že bude lhát o škodě, kterou jeho loď utrpěla. Má dosud dost sil, aby naše lodi zcela zlikvidoval.“

„Tuhle proradnost musíme pomstít!“ zuřil cizí velitel. „Jaegere, vezmi tyhle vojáky do doků. Kath bude potřebovat posily v bojí proti Enterprise. Běž!“

Kyron sňal z opasku jeden z ukořistěných phaserů a podal jej přeměněnému Cruzovi. Krkavec bez váhání obrátil zbraň proti svému bývalému nadřízenému, zatímco Kyron se obrátil na Spocka. „Budeš první na řadě, tvůj signál povolá zpátky Falchion a tvůj vulkánský mozek zabezpečí úplnou zkázu této lodi Federace.“

„Nikdy to nebudete moci použít,“ řekl Spock, „mohu své myšlenky ponořit do sebe a nevnímat.“ A v tichosti se už do toho dával.

Cizinec sledoval, jak vlivem biokontroly Vulkáncovi bledne kůže. „Tak dost! Patříš sice k nečestné rase, ale k rase, která nelže. V takovém případě tě rovnou zabiju. Nebude to taková škoda, protože ten tvůj mozek by nám asi moc nechutnal.“

Krkavec namířil trhač Spockovi na prsa. Kolem spouště zakroužil dráp.

Uhura vykřikla právě včas. Cizí tvor trhl zbraní směrem k ní, ale řezavý paprsek stejně vyletěl a McCoy se celou vahou složil na podlahu. V přísterném velitelově řevu zaniklo syčení injekční stříkačky. Mohutná paže jedním rázem uchopila doktora a mrštila jim přes celou místnost až na zeď. Když tam McCoy dopadl, upadl zároveň i Kyron.

V témže okamžiku spustil Spock řadu rychlých karatistických úderů na přeměněného Cruze, který stál vedle něho. Jednou ranou mu vyrazil zbraň. Další údery sice jen málo pochroumaly cizincovu pevnou postavu, ale přece jen odvrátily pozornost od Uhury. Ta se mezitím zmocnila zabaveného phaseru. Jediný výstřel tak silně omráčil bývalého Cruze, že ihned přestal drásat Spockovi krk. Po druhém výstřelu již Krkavec upadl do bezvědomí.

Spock se letmo podíval na šířící se zelené šrámy na svých rukou a potom je i doprovázející bolest zcela vytlačil z mysli. „Děkuji vám, poručíku Uhuro.“

„Rádo se stalo, pane Spocku.“ Držela hlídku nad cizími tvory, zatímco Vulkánec hbité pádil na místo, kam dopadl McCoy.

„McCoyi?“

Doktor se se zasténáním trochu napřímil. „Jsem zdráv, pane.“ Narovnával se a mrkal při tom. „Nu, už jsem na tom přece jen byl líp.“

„Blahopřeji,“ řekl Spock a pomáhal McCoyovi vstát. „Podařilo se vám omráčit cizince.“

„Inu, mám za to, že se mi podařilo víc," vychloubal se McCoy. Jednou rukou si sáhl na zátylek. „Jednou v noci mě Sager chytil a dal mi dozadu na krk nůž z umělé hmoty na krájení másla. „Hned je vysvoboď," povídal. „Pak se zasmál a zase mě pustil. Nejspíš tím nožem uřízl cizincovi ten kousek míchy." Spock pohotově pochopil, kam míří McCoy. „Jak dlouho to potrvá, než se jejich nervová soustava zase vzpamatuje?"

„To kdybych ksakru věděl," odpověděl doktor. „Tímhletím se totiž paralyzují nervy u lidí."

Spock povytáhl obočí. „Budeme muset spoléhat na vaši injekci. Myslím, že se veliteli nebude moc líbit, když budeme mít v ruce nůž." Ukázal na krkavčího velitele, který se v mrákotách snažil popolézt po kolenou.

Uhura k němu přidřepla a namířila na něj svůj phaser. Že nevystřelila, způsobil jen Spockův pokyn.

Krkavec sebou otřásl. Drápy na rukou pozvedl k zobáku na tváři. Z jeho hrdla se vyřinula série chraptivých klingonských nadávek. „Zmije, které si troufly vzít mi loď! Posádku! Rozdrtím je tak, že už nebudou ani jako krmení pro lodní krysy!"

Spock se k němu přiblížil. „Veliteli Kyrone, budeme vám v tomto snažení pomáhat."

„Žádnou pomoc od lidských třasořitků nepotřebuji. Tuhle urážku pomstím sám," soptila Kyronova duše, nyní zbavená cizího ovládání. Vyškrabal se na nohy.

„Jsem Vulkánec," opravil ho zkusmo Spock. „A já vás ujišťuji, že pomoci vám mohu."

„Pane Spocku," zvolala Uhura. Ústí jejího phaseru nyní hbitě zamířilo na Krkavce, který pozřel Cruzův mozek. Natažené tělo sebou začalo poškubávat. „Tenhleten taky už přichází k sobě."

„Uhuro! Dejte mu znovu tu omračující dávku…"

„Ne, zabít!" požadoval Kyron a díval se na strážného svrchu. „Jak se totiž jednou probudí, jeho vzrušení upozorní královnu." Když Uhura rozkaz ihned neuposlechla, velitel začal sahat po likvidační zbrani.

„Ne, počkejte!" křičel McCoy. „Můžeme zachránit i jeho duši." Vytáhl z lékařské brašny další injekční stříkačku a klekl si vedle Krkavcova těla. Hrot vedoucí od tenké kovové jímky pronikl do pravé část rozdělené míchy a obsah stříkačky se se sykotem vyprázdnil.

Krkavec tiše zasténal. Jeho krví podlité oči zamžikaly. Jednou rukou si vjel do rozcuchaného porostu na hlavě a potom sjel až k zobáku. Zobák se rozevřel a Cruz začal vřeštět. Kyron pokročil kupředu. Jediným divokým úderem pěsti umlčel Cruzův nářek. „Lidská třasořitka. To jen Klingoni mají skutečného ducha dobyvatelské rasy."

Spock pevně uchopil McCoye za rameno, a tak mu zabránil, aby se pustil do velitele. „Pane doktore, pečujte o dobrý stav výsadku a o civilisty. Poručík Uhura vám bude pomáhat při jejich oživování."

McCoy zavrčel, ale znovu si připravil injekční stříkačku a z lékařské brašny si vytáhl ampulku s protijedem léčícím ochromení. Zatímco spolu s Uhurou budili k životu Archera a Riveru, Spock se s Kyronem radil o dalším postupu.

„Zbývá nám teď málo času na nějakou akci," upozorňoval Kyron. „Královna brzy pozná, že jsem zradil, a proti nám se začnou srocovat její síly."

Spock vytáhl z kapsy komunikátor. „Naštěstí máme zdroje Falchionu…"

„My?" zařval Kyron. Ruka s drápy popadla Spocka za přední část kombinézy a divoce s ním zatřásla. „Je to má loď!" Kyron však ihned Spocka pustil. „Ani královnino působení mě nemohlo přimět, abych ji zničil. Teď se z ní stala skrytá dýka, kterou je srazíme." Cizinec zvrátil hlavu se zobákem dozadu a zasmál se.

Spock si zase narovnal pomačkaný oděv. „Musíme vymyslet plán…"

„Ticho!" zaburácel Kyron. „Já vím, co se musí udělat." Vytrhl Spockovi komunikátor z ruky. „Přijdu do královniny komory a udám Falchionu naše souřadnice. Vaše posádka ke mně zabezpečí přenos fotonové miny. Až ta vybuchne, zahyne královna, která ty zrůdy ovládá. Potom se už vy i vaši chabí lidští druhové vyrovnáte s jejími poskoky."

„Ale pro vás tam bude málo času, abyste se před výbuchem vzdálili," varoval ho Spock.

„Na to nebudu mít vůbec žádný čas," řekl pohrdlivě Kyron. „Ale co na tom záleží. Hlavně že zničím tuhle chodicí havěť. Je mnohem lepší slavně padnout v boji, než živořit na té prokleté kocábce." a zabušil si do modré kůže na hrudi.

Spock smutné přikývl. „Dobrá, já ten útok zorganizuji. Ale při výbuchu se zničí vnější okruh stanice. A protože se nemůžeme přenést na palubu Falchionu, aniž bychom dali všanc životy, musíme se přemístit do jiné sekce."

McCoy klečel vedle muže, který byl stále omámen ochromujícími účinky krkavčího jedu. „Potřebuji víc času! Tihle lidé se ještě nemohou hýbat." Ukázal rukou na osm civilistů, kteří jen pozvolna nabývali vědomí. Uhura s Riverou některým už pomohli se posadit a opřeli je o zeď. Archer jim rozdal povzbuzující léky, ale všichni byli ještě velmi slabí a dezorientovaní.

„Nač máme zachraňovat ochablý odpad?" odplivl si Kyron. „Každou chvilku, o kterou se tu zdržíme, riskujeme, že na nás přijdou. Zavolejte svou posádku, Vulkánče, a já už půjdu." Odstrčil Spocka stranou mohutným rozmachem a vyšel z místnosti.

„Musíme se odsud dostat, dříve než to vybuchne," sdělil posádce Spock. „Jakmile tento okruh ztratí tlak, postižená sekce bude od ostatní stanice odříznuta." Uhura a příslušníci bezpečnostní jednotky pobízeli omámené civilisty, aby honem vstali.

Spock sňal s McCoyova opasku komunikátor, odklopil vrchní část a nastavil frekvenci. Jeho rozhovor s Falchionem byl úsečný a krátký. A tak se Sulu nemohl na nic zeptat ani o ničem debatovat, ale Krkavci nedostali příležitost, aby zjistili, odkud se hovoří. Jakmile se spojení přerušilo, Spock začal kontrolovat, jak probíhá evakuace. V místnosti už nezbyl nikdo až na McCoye a půl tuctu nehybných těl. „Musíme ihned pryč, doktore, jinak tady všichni zahyneme."

Doktor přejel snímačem po zahaleném těle tellaritského obchodníka. „Těch ostatních, pět už zemřelo, ale tomuhle jsem ještě nahmatal slabý tep.“ Chvatně mu píchl injekci.

Spock uchopil Tellaritovy paže a pozvedl ho vzhůru. Pak si přehodil objemné tělo přes ramena. „Poběžte,“nakázal Vulkánec McCoyovi a společně vyrazili z místnosti.

McCoy a Spock dohonili ostatní až u další chodby, vedoucí z okruhu doků ven. Nyní se již civilisté pohybovali trochu hbitěji. Po počátečním zmatku se na ně od výsadku přenesl pocit, že musí spěchat. Spockovo huňaté břemeno se již natolik vzpamatovalo, že už mohlo kráčet po svých. Obchodník však přitom mátožně vrčel kletby, že ho probudil ze spaní.

Jako první se do bezpečí chodby dostal Archer. Prohlédl ovládače vzduchotěsných bezpečnostních dveří portálu, zatímco Uhura s Riverou popoháněla civilisty přes práh. McCoy se Spockem průvod uzavírali a měli před sebou již jen několik metrů, když na opasku prvního důstojníka začal komunikátor varovně bzučet.

„Kyron se dostal do královniny komory, do výbuchu chybí jen čtyřicet pět sekund,“ s klidem konstatoval Spock. Šťouchl do tellaritského obchodníka, aby přidal do kroku.

„Nač takový spěch, pane Spocku?“

První důstojník se podíval, odkud slyší výsměšná slova. Krkavčí modrokožec stál uprostřed uličky a držel v ruce phaser. Spock na místě ztuhl. „Dobrý večer, paní ředitelko Frielová.“

„Královna bude moc nešťastná, když nás opustíte takhle brzy.“ Krkavec se díval na malý hlouček stojící za Vulkáncem. „Hned se všichni vrátíte.“

„Královna nechce, aby se mi něco stalo, kvůli tomu, že znám moc informaci. Půjdu s vámi v klidu, když necháte ostatní projít,“ nabídl Spock.

„Nejste na tom tak, abyste mohl začít s handrkováním,“ zasmála se přeměněná Frielová.

„Tak takhle tedy zacházíte se zákazníky, kteří vám nosí peníze?“ Spock kývl hlavou směrem k tellaritksému obchodníkovi. „To mi je ale dosti špatný způsob podnikání.“

Když Krkavec zaváhal, Spock pokračoval: „Královna nechápe, co je pro správné řízení podstatné, ale vy ano.“ Spock ledabyle pokynul McCoyovi a Tellaritovi, aby šli ke vchodu chodby. „Proč znepokojujete své obchodní partnery vnitrními problémy týkajícími se chodu stanice?“

Tvor neodpověděl, ale ani se nepohnul, aby doktorovi a obchodníkovi zabránil v průchodu. McCoy s Tellaritou se právě shýbali ve vchodu. V uličce staničního okruhu zůstal stát Spock sám.

Krkavec mávl phaserem a naznačil Spockovi, ať jde k němu. „A už žádné zdržování, pane Spocku.“ Za cizincem se náhle rozzářilo oslňující světlo a olemovalo mu obrysy postavy působivou svatozáří. „Půjdete s…“

Slova se však utopila v rachotu prudké detonace, která rozžhavila vzduch v celém čtvrtém okruhu. Tlaková vlna způsobená výbuchem srazila Krkavce na zem a jeho tělem proletěla sprška ostrých kovových úlomků. Stejně mohutná síla vyzvedla do výše Spocka, který se začal zmítat v povětří. Namáhavě se snažil stočit zády k záplavě ohně a kovové tříště. Cítil, jak se mu do prsou zaryl úlomek šrapnelu. a potom už jeho tělo tvrdě narazilo na stěnu.

Dříve než pocítil bolest, přestal o sobě vědět.

# DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

„Vaše loď se musí vzdát, nebo zemřete!“

„Neodpovídejte, poručíku Palmerová,“ Kirk se opřel ve svém velitelském křesle a zahleděl se na obrazovku a na lodi, které se na ní nakupily. Při poloviční raketové rychlosti se Enterprise držela jen o něco před nejrůznějšími obchodními plavidly, dopravními loděmi a výzvědnými čluny.

„Nejsilnější z nich je pravděpodobně ta obchodní loď z Vegy,“ řekl poručík Kyle a ukázal, odkud přichází rádiový signál. „Je to renovované plavidlo, které utrpělo škody, ale zdá se, že jeho základní vybavení a výzbroj zůstaly neporušeny. Spolu se dvěma andorijskými výzvědnými čluny by mohlo způsobit nějaký obrat.“

„Nesmíme utrpět žádné poškození,“ upozorňoval Scotty, který zvedl hlavu od propočtů ze strojovny.

„Jaká je maximální rychlost útočící lodi?“ ptal se Kirk.

„Tři čtvrti raketové,“ podíval se na počítač Kyle. „Vyzvědači jsou o něco pomalejší.“

„A co ten zbytek toho… loďstva?“ Kirk si uvědomil, že by mohlo být nebezpečné, kdyby podcenil síly z obchodní stanice. Ve svém oslabeném technickém stavu by Enterprise neobstála, kdyby se všechny útočící lodi do ní pustily naráz.

Kyleovi to trvalo minutu, než zhodnotil možnosti ostatních lodí. „Většina z nich se ani nezmůže na větší rychlost než na polovinu raketové.“

„Potom jim všem můžeme utéct,“ bručel Scotty. Nijak se nesnažil maskovat svou rozmrzelost.

„Když jim utečeme;“ řekl zamyšlené Kirk, vrátí se jednoduše na stanici. Potřebujeme je zničit. Nastrojíme to tak, aby se roztáhly do šířky, a potom je jednu po druhé vyřídíme.“

„Zde Lord Kath, kapitáne Kirku. Ušetřte sobě i své posádce kruté umírání. Ihned se podřiďte mé autoritě!“

„Zase neodpovídat, kapitáne?“ chtěla vědět Palmerová.

„Zase neodpovídat,“ potvrdil Kirk. Otočil se směrem k technickému. „Kyle, podívejte se mi na tohohle Lorda Kathe, co o něm víme?“

Kapitán netrpělivě čekal na odpověď. Spock byl totiž navyklý překládat tak promptně počítačový jazyk, že mu vždy odpovídal skoro ihned.

„Žádného Lorda Katha tu nemáme,“ řekl posléze Kyle. „Ani na Falchionu, ani nikde jinde v klingonských ozbrojených silách. Je tu však záznam o nějakém spojařském důstojníkovi jménem Kath.

Tuto zprávu přijali všichni kolem můstku se smíchem. I Kirk se široce zazubil. „Tak tu bojujeme s nějakým řadovým maníkem, který se opájí svou velikostí. Docela maličký taktický trik. Poručíku Palmerová, spojte mě s lodí.“

„Frekvence volná, pane.“

„Slyšíte mě, Lorde Kathe?“ Kirk vyslovil titul s pohrdáním. „Mluví k vám kapitán James T. Kirk z lodi Spojených států Enterprise. Žádným lejnům z klingonského podpalubí se nevzdám. Čekám, že se mi ozve opravdový klingonský válečník.“

Spojařský důstojník se hrozně rozeřval a všichni na můstku byli ohromeni. Na hlavní obrazovce bylo vidět, jak se veganská útočná loď prudce vrhla vpřed a nechala za sebou ostatní síly z Wagnerovy stanice.

„Bylo to ještě snadnější, než jsem očekával,“ spokojeně mumlal Kirk. „Pane Leslie, zvyšte rychlost na tři čtvrtě raketové. Ať se nám ta veganská loď hezky drží za ocáskem, ale ať to tak zůstane.“

Za několik minut útočící lodi přestaly působit jako sevřená celistvá formace. Veganská loď plula v čele dlouhé šňůry lodí a každá z nich se hnala maximální rychlostí. Kirk pozoroval tu řadu, dokud nedošel k závěru, že už mají mezi sebou dostatečné mezery.

„A teď uštědříme příliš horlivému Kathovi, oč si koleduje. Zpomalit, pane Leslie,“ nařídil Kirk kormidelníkovi. Enterprise letěla vesmírem setrvačností.

„Ještě ne, Benusová,“ varoval Kirk podporučíka, aby nepálil z phaserů předčasně. „Nechte tu loď, ať se k nám dostane blíž… ještě blíž….“

Prsty Palmerové se dotkly kovové spirály v uchu. „Další volání Lorda Kathe.“

Hrdelní klingonský hlas opětoval svou výstrahu a jen s námahou mírnil svou zlost. „Jste blázen, kapitáne Kirku. Víme, že jste přišel o ochranné štíty a že jste vyčerpal energii pro zbraně. A teď vám vynechaly i motory.“

„Pečlivě zamířit,“ nařídil Kirk. „Nemůžeme si dovolit mrhat energií pro phasery.“

„Cíl zaměřen, kapitáne. Měla by stačit jedna rána.“

„Pal!“

V okamžiku, kdy zbraně odebíraly energii, se světla na můstku zatměla.

„S radostí se budu dívat, až vám mozek urvu od…“ Ale hrozba už zůstala nedokončena. jediný výstřel phaserů způsobil, že se z útočící lodi stala jen změť prachu a úlomků svítící v prostoru. O pár sekund nato v chladném vzduchoprázdnu i plameny uhasly.

Posádka na můstku začala radostně halekat. Ani Kirk nemohl potlačit spontánní úsměv nad svým vítězstvím. Dával sice přednost čestnému boji před takovýmihle úskoky, ale po zralé úvaze dal přednost výhře. „Dobrá práce, Benusová.“ Dopřál posádce, aby se minutu radovala a potom ji zase volal k pořádku. „Tahle bitva ještě neskončila. Kormidelníku, otočit o sto osmdesát stupňů. Plnou raketovou.“

Enterprise se ladným obloukem obrátila, nabrala rychlost. Potkávala útočící lodi a jednu po druhé likvidovala dobře mířenými zásahy phaserů.

„Enterprise osm, Krkavci nula," křičel Leslie, když podporučík zničil další nepřátelskou loď. „Zbývají ještě čtyři…"

„Kapitáne!" vzduch prořízl Kyleův hlas plný úzkosti. „Senzory ukazují další útočící síly, přicházející z obchodní stanice. Plují v sevřeném tvaru písmene V á jsou to dva výzvědné čluny čtvrté třídy vedené tellaritskou eskortní lodí."

„Hergot!" Kirk dobře znal sílu eskortních ozbrojených lodí. Tellarité užívají těžké ochranné štíty, jimiž kryjí dobrodružné, zvláště nezákonné zaminovávání. „Krkavci vědí, že jsem lhal. Někdo je nějak upozornil, že Enterprise má dost sil, aby se postavila na odpor." Což znamenalo, že výsadek byl zajat.

„Otevřte hyperprostorové frekvence." Když taktika zabrala jednou…

Palmerová zavrtěla hlavou. „Nepřijímají žádné rádiové depeše, kapitáne."

Tak tohoto velitele zřejmě není snadné zmást, aby roztáhl své síly. „Scotty…"

„Můžete mít štíty nebo můžete mít phasery, ale obojí najednou mít nemůžete. A když zničíme další dilithiový krystal, nebudete mít ani jedno."

„Bojovat a padnout – nebo udělat čelem vzad a utéci? Kirk nikdy předtím z boje neutíkal. „Kyle, jaký je náš nejlepší čas, ve kterém se můžeme dostat k další základně Federace?"

„Když poplujeme raketovou, přes čtyři měsíce."

Druhá útočná skupina se již natolik přiblížila, že ji bylo vidět na obrazovce. Kirk zkoumavě prohlížel rostoucí obraz. Tím, že Krkavci využili obchodní stanice jako operační základny, mohli během čtyř měsíců přivodit spoustu škod. Mohli by se roztáhnout po celém sektoru, sledovat obchodní trasy vedoucí do tuctu kolonizovaných planet. „Vypněte motory, Leslie. Necháme je, ať přijdou blíž. Pane Scotte, všechnu energii phaserům."

Phasery kosmické lodi začaly pálit, hned jak byly krkavčí lodi na dostřel. „Tři výzvědné zničeny, jedna těžce poškozena," počítal Kyle. „Ale eskortní se už blíží tak, že bude moci opětovat palbu…"

„Energie pro phasery vyčerpána." Benusová nadarmo tiskla tlačítka na řídícím panelu pro zbraně. „Za dvě minuty budou znovu nabity."

Vlivem nedostatku energie se Enterprise zakomíhala.

„Zvednout štíty, kapitáne!" volal Scotty. „Příští rána nás provrtá skrznaskrz."

Kirk s napětím čekal na. další a konečný útok. Nedošlo k němu. Tellaritská loď plula setrvačností vesmírem. „Mezilodní, Palmerová."

„Krkavci stále neodpovídají," odpověděla Palmerová. „Phasery znovu nabity, kapitáne." Benusové se prsty na řídícím panelu pro zbraně rozehrály. „Cíl dosud na dostřel."

„Ještě nepalte, podporučíku." Kirk se obrátil k technickému. „Co vy na to, pane Kyle?"

„Senzory s dalekým dosahem hlásí výbuch na obchodní stanici. Soudě podle údajů o výdeji energie, na stanici muselo dojít k vážnému poškození."

„Povedlo se mu to!" zaradoval se Kirk. „To Spock jistě našel způsob, jak je zmáčknout."

Během jeho slov se začala tellaritská loď dávat na ústup. Leslie monitoroval její směr. „Tellaritská vykazuje souřadnice pro návrat do tellaritského prostoru, ne na Wagnerovu stanici."

„Ať si jdou," řekl Kirk. „Raketovou budou v hlubinách vesmíru trávit celé měsíce. Můžeme si je najít později. Ale teď bude náš výsadek potřebovat posily. Kormidelníku, kurs na Wagnerovu stanici. Scotty, jakou můžeme vyvinout nejvyšší rychlost, abychom se tam dostali?"

Dotaz podnítil Scottyho k tomu, aby se začal bezprostředně starat o své motory. „Vy se ptáte na rychlost, když já nemůžu dělat nic víc, než držet loď, aby se mi pod rukama nerozsypala? Tahle poslední bitva proti Krkavcům patrně zničila všechny mé flastry na cimprcampr. Na mou duši, nejmíň pět hodin bychom se neměli hnout z místa."

„Pět hodin." Kirk se úkosem podíval na svého šéfinženýra, ale ještě než stačil vznést námitky proti jeho odhadu, přerušila ho poručík Palmerová.

„Kapitáne. Dostávám právě hyperprostorovou rádiovou depeši z jedné kosmické lodi Federace. Do tohoto sektoru vplul Lexington."

„Jako na zavolanou," zavrčel Scotty.

Kirk se obrátil k otrávenému šéfinženýrovi. „Právě naopak, pane Scotte. Jsem si jist, že na cestě do Wagnerovy stanice nás Lexington vezme do vleku."

„Ale kdepak, kapitáne," řekl rozhořčeně Scott. „Než se k nám stačí přiblížit, budeme už na cestě."

„Jsem přesvědčen, že budeme," řekl s vážnou tváří Kirk. Na hlavní obrazovce se rozsvítil obraz pevné postavy kontraadmirála Roberta Wesleye. „Enterprise. Vaši depeši právě obdržela kosmická základna číslo deset. Jsme připraveni vám poskytnout veškerou nezbytnou pomoc."

Kirk se opřel o opěradlo velitelského křesla a nasadil nenucený výraz. „Lituji, Bove, ale už je po parádě."

„Tak to mi jistě uteklo něco velikého," řekl kapitán Lexingtonu, když si na vlastní obrazovce prohlížel poškozenou Enterprise. „Jime, ty se vždycky dostáváš do největších patálií…"

„Ale já se dostávám taky z nich ven," prohlásil Kirk. A vlastní silou. „Počkej si na běžné hlášení o taktické situaci v mém lodním deníku, to se ještě něco přiučíš. A můžeme ještě pomoc potřebovat tam, kam plujeme." Wagnerova stanice. Při běžné nadsvětelné propluje Lexington polovinou sektoru a ještě stačí připlout na obchodní stanici, než se tam Enterprise dobelhá.

Poručík Kyle zvedl hlavu od senzorů, protože spojení mezi oběma loďmi se již chýlilo k závěru. „Kapitáne, dostávám údaje o další lodi, která se sem blíží ve směru od Wagnerovy stanice."

„To je Falchion," hlásila Palmerová a pohrávala si s ovladači na spojovém panelu. „Vysílání je plné šumů… v oblasti, kde došlo k výbuchu, je příliš mnoho rušivých vlivů." Snažila se poslouchat. „Jen jediná věta, kapitáne, ztráty na lidech."

# DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

***Lékařský deník:*** *Výsadek hlásí, že padl velitel jednotky zvláštního nasazení Juan Cruz a že byl těžce zraněn korvetní kapitán Spock. Prognóza jeho zdravotního stavu není zatím k dispozici. V poslední válečné akci však Enterprise utrpěla jen minimální ztráty na lidech…*

Při zápisu do lékařského deníku vyrušil doktora Corteja dusot běžících nohou a hlasitý pokřik. Vyšel ze své šéflékařské pracovny právě včas, aby spatřil, jak do lodní nemocnice vbíhá McCoy se dvěma ošetřovateli a tlačí před sebou pojízdná nosítka.

Čekající personál pro naléhavé případy se ihned pustil do práce. Nějaký doktor vytrhl McCoyovi z ruky lékařský polní snímač a začal vykřikovat údaje, zatímco vrchní sestra Chapelová zahrnovala své sestřičky množstvím příkazů. Celkově sice vyznívala tato směsice hlasů chaoticky, avšak Cortejo bez obtíží pochopil, oč jde. Klidnými, neuspěchanými pohyby se začal chystat na operaci.

Zpoza McCoye se vynořila Dysonová a vrhla rychlý pohled na zablácené skvrny, táhnoucí se na přední straně jeho kombinézy. „Je něco z téhle krve vaše?“ zeptala se, když ošetřovatelé snímali Spockovo tělo z nosítek a kladli je na diagnostické lůžko.

McCoy zavrtěl hlavou. „Ne, jen jeho krev.“

Vulkáncova tvář i ruce byly potřísněny černými šmouhami a jasně zelenými pruhy. Na prsou mu prosakovala krev a barvila mu oděv do tmavého odstínu, jakým byla pocákána McCoyova kombinéza.

„To ráda slyším,“ řekla drsně, „a teď mi uhněte z cesty.“

McCoy poodstoupil od lůžka, aby si Dysonová mohla stoupnout na jeho místo. Znovu udělal krok dozadu, aby mohli ošetřovatelé odejít, a potom ho odsunula ještě víc stranou sestra, jež sem vezla lékařské náčiní. Mezitím do lodní nemocnice přispěchal kapitán Kirk. To už doktor stál v zadním koutě pokoje a s ručníkem v ruce si metodicky otíral vulkánskou krev, jež na něm ulpěla. Kirk automaticky zamířil k McCoyovi.

„Sulu mi pověděl taktické detaily o útoku proti Krkavcům. Co se stalo Spockovi?“

„Stál na chodbě u doků, když vybuchla mina,“ vysvětlil McCoy, který bez valného úspěchu čistil zničený oděv. „Je to naprostá klika, že je ještě naživu. Před přímými účinky výbuchu ho jako štít uchránilo cizí tělo, ale tlaková vlna ho vrhla do naší chodby krátce předtím, než se zaklaply hermetické dveře. Má těžké poranění, popáleniny, rány po šrapnelu a vnitřní krvácení důležitých orgánů.“

Kirk se při tomto výčtu zle mračil. „Ale žít bude.“

McCoy pochopil Kirkovo skálopevné konstatování jako otázku. Doktor se podíval jinak. „Je mi to líto, kapitáne, ale tohle tvrdit nemohu. Nejsem s vulkánskou fyziologií obeznámen.“ Přestal si otírat ruce a odložil zakrvácený ručník. „Civilisté na obchodní. stanici ještě potřebují lékařskou péči. Rád bych se tam vrátil s jednotkou zvláštního nasazení…“

„Proč byste se sakra vracel?“ Kolemjdoucí sestru divoký výkřik vyděsil. McCoyova tvář zkameněla. Kirk rychle snížil hlas ale stále mu jej ještě svíral potlačovaný vztek. „Pane doktore, vaše místo je zde, v lodní nemocnici…“

„Já už půjdu, kapitáne.“ Dysonová si proklestila cestu zástupem, který se shromáždil okolo lůžka, na kterém ležel první důstojník. „Svou práci tady jsem už skončila.“ Sledovala, jak se Kirk soustředěně dívá zpět na diagnostický panel, monitorující data o Spockovi. „Doktor Cortejo bude operovat hned, jak se stabilizují životní funkce pana Spocka.“

Kirk přemohl své pocity a klidně pravil: „Jaký je jeho stav?“

Na rozdíl od McCoye se Dysonová na kapitána podívala zpříma. „Moc dobrý není. Vnitřní poranění jsou dosti těžká a ztratil veliké množství krve. A během operace ještě ztratí další. A protože na lodi není mnoho krve, která by odpovídala Spockově typu, musíme se spokojit s tím, co se nám nahromadilo od dárců. Zásadní otázkou pak bude spravit potrhané tkáně, dříve než tyto dodávky vyčerpáme. Ovšem když doktor Cortejo dokáže…“

„Děkuji vám, paní doktorko.“ Kirk se při zmínce o chirurgovi ušklíbl a odvrátil se tváří od McCoye. „Měla byste si raději pospíšit, pokud se přesunujete na obchodní stanici. Na Falchion již byla přenesena první část jednotky zvláštního nasazení.“

Kirk rázně odešel od obou doktorů. Obcházel shluk lidí, kteří se nadále tísnili kolem Spocka, ale nezastavil se tam. Místo toho zamířil k sestře Chapelové, která právě spěchala ven z pokoje pro naléhavé případy. Když Kirk překročil práh hematologické laboratoře, Chapelová stála u otevřeného oddělení skladu a prohlížela, co je uvnitř. S jedinou výjimkou byly na všech poličkách láhve s jasně červenou tekutinou. Jen na té poslední byla smaragdově zelená.

„Zvládne to?“ zeptal se Kirk.

Chapelová se udiveně podívala vzhůru. „Pane?“

„Cortejo. Zvládne tu operaci Spocka?“

„Je to výtečný chirurg.“ Sestra zase sklopila oči na svou tabulku s daty. „Zdá se, že se na to cítí…“

„Ale já kruci kašlu na to, na co se cítí!“ vyjel Kirk. „Já se ptám na váš názor.“

Jen s námahou se na něj podívala. „Ne, myslím si, že není tak kvalifikovaný. Nikdy ještě Vulkánce neoperoval.“

„To přece McCoy také ne, dokud neprovedl operaci srdce velvyslanci Sarekovi.“

„Tentokrát jsou však zranění pana Spocka. rozsáhlejší,“ hlas sestry Chapelové se na okamžik rozechvěl. „A doktor Cortejo neprostudoval vulkánskou

anatomii tak zevrubně jako doktor McCoy…“ Potřásla hlavou a nechtělo se jí mluvit dál.

„Děkuji vám, sestro Chapelová.“

S výrazem naprostého soustředění se vrátila k svému inventáři.

„Tuhle,“ radila Dysonová a ukazovala nahoru v malé místnosti, kde stála s McCoyem. Od podlahy až ke stropu tam stály police s materiálem pro akce mimo loď a trochu chránily toto zátiší před hlukem a ruchem panujícím na nemocničním oddělení pro naléhavé případy.

McCoy se natáhl a sundal kovovou krabici, kterou si vybrala. „Nechápu, proč tu mám trčet,“ protestoval, když si od něho brala krabici. „Vždyť se tu jenom pletu pod nohama lékařům, kteří vědí, co dělají. Na obchodní stanici bych aspoň byl užitečný jako ošetřovatel.“

Dysonová otevřela zámky a začala prohlížet, jaké lékařské potřeby se skrývají v té krabici. „Zbytečně se rozčiluješ, Lene: rozkaz je rozkaz.“

Tím ho ovšem od námitek neodradila. „Já jsem se k Flotile nedal. K ní se přeci dal ten druhý McCoy. Tak nač bych měl poslouchat rozkazy?“

„Tak to jen zkus opustit tuhle loď. Kapitán Kirk sice dá hodit do brigy toho druhého doktora McCoye, ale železa na nohy dají tobě. A před polní soud půjdeš také ty.“

„Prohlásím, že mám sníženou odpovědnost. Korunní svědkyní budeš ty a dosvědčíš, že můj mozek nedovoluje, abych dělal lodního šéflékaře.“ McCoy se zamračil, když si uvědomil, že ho Dysonová přestala poslouchat. „Nejspíš tě celé dny neuvidím.“

To znovu upoutalo její pozornost. V koutcích úst jí zacukalo. „Už jsi mě viděl dost.“

McCoy se zapýřil, ale zachoval si nevinný výraz s očima dokořán, i když mu oči sjely z její tváře dolů. „Jsem šéflékařem na této lodi a je mou povinností zblízka dohlížet na příslušníky posádky.“

Dysonová potlačila smích. „Najednou jsi zase zpátky u Flotily. Poslouchej mě, velící důstojníku McCoyi…“

Ale nedopověděla to, protože se náhle objevil kapitán Kirk. „Už běžím, kapitáne.“ Chvatně zamkla polní krabici a vzala ji ze stolu.

„Třeba bych mohl pomoct…“ McCoy pokročil kupředu, aby ji doprovodil, ale vtom se vymrštila Kirkova ruka. Ocelovým sevřením ramene McCoyovi zabránil v odchodu.

„Musíme probrat něco úředního ve vaší kanceláři,“ řekl Kirk, zatímco Dysonová se střízlivým výrazem v obličeji prchala z místnosti.

„To není, má kancelář, kapitáne,“ McCoy vyprostil rameno z kapitánova sevření, ale Dysonová už byla pryč.

„Dovolte, abych vám to zopakoval,“ řekl tiše Kirk. „Můžete tam buď jít sám, nebo vás tam odvleču já.“

McCoy překvapeně zíral na Kirka. Ať už vyčetl z kapitánovy tváře jakékoli pocity, na chvíli oněměl a potom řekl klidné. „Ano, pane.“ Zůstal zticha, dokud nedošli do zátiší šéflékařovy kanceláře a dokud Kirk nevydal další rozkaz.

„Musíte operovat Spocka.“

„Cože?“ zvolal napůl se smíchem McCoy. „Zbláznil jste se? Nemám chirurgickou kvalifikaci, abych mohl operovat lidi, natož Vulkánce. Mám kvalifikaci taktak na to, abych Cortejovi asistoval…“

„To není pravda.“ Tuhá přísnost velitele kosmické lodi roztála. Kirk k němu přistoupil blíž a zvedl paže, aby dodal své výzvě důraz. „Máte znalosti, McCoyi, někde. Tak po nich sáhněte a využijte je.“

McCoy zavrtěl hlavou. „Kapitáne, vy ani nevíte, co ode mne žádáte.“

„To je mi jedno,“ divoce odsekl Kirk. „Je to vaše povinnost jakožto lékaře, jako šéflékaře mé lodi…“

„Ne,“ s hrůzou se odvrátil McCoy. „Nemůžete mi rozkázat, abych rozřezával živého člověka. V životě jsem to nedělal.“

„Už jste to dělal stokrát,“ hřímal Kirk. „Proboha, Kostro, Spock nám umírá!“ Ta slova však na muže stojícího před ním nijak nepůsobila.

McCoy pokrčil lhostejné rameny. „Nejsem váš Kostra. Nepamatuju se a nemohu mu pomoci.“

„Že nemůžete?“ zeptal se hořce kapitán. „Ne, já myslím, že si nechcete vzpomenou. Jste docela rád, že jste na posledních dvacet pět let zapomněl. Děsí vás, protože to nebyla léta pohody a jistoty, byla plná zmatků a ošklivých překvapení. Jste ještě chlapec, chlapec, který chce projít životem, aniž se dopustí chyb, těch zlých chyb, jež se už nedají napravit. Přiznat chyby totiž znamená uvědomit si vlastní slabost…“

„Přestaňte!“ zařval McCoy.

„…i vlastní silné stránky.“ Kirk přešel do všedního, drsného tónu. „Poslouchejte mě dobře, McCoy. Vám je jedno, co se stane se Spockem, ale kdesi ve vás je muž, který by se před ničím nezastavil, jen aby zachránil něčí život, bez ohledu na to, čím za to osobně zaplatí. Právě tato vlastnost z něho udělala nejlepšího lékařského důstojníka kosmické Flotily. Jestliže vy nemáte stejně vášnivý vztah k ceně života, nestane se z vás ani zpola takový doktor, jakým byl on. Ani zpola takový muž.“

Kirk upíral zraky na doktorovu pobledlou tvář. „Cožpak můžete opravdu tak snadno nechat Spocka umřít?“

McCoy uhnul Kirkovu pohledu a potom zvolna zakroutil hlavou. „Poprvé jsem ztratil pacienta a kopl jsem do dveří ordinace tak, že jsem v nich udělal díru… za opravu jsem pak musel zaplatit týdenní plat. Ostatní doktoři mi řekli, že si na to zvyknu.“

„Přestal jste kopat do dveří,“ řekl Kirk, „ale na smrt jste si nezvykl.“

McCoy stál chvíli mlčky a hleděl za kapitána kamsi do svého světa. Potom zamrkal, jako by to chtěl vytřít z očí. „To je ten nejlepší nápis na hrob, který by si mohl doktor přát.“ McCoy se zhluboka nadechl a narovnal se v ramenou. „Nic vám nemohu slíbit, kapitáne, jen že se vynasnažím.“

Kirkovi se trochu ulevilo, ale další McCoyova slova ho zamrazila: „Budete mi muset ukázat, kudy se jde na operační sál.“ Když se kapitán vřítil na můstek, pobočnice na něj mávala tabulkou s daty, ačkoli ne-

věřila, že si jí všimne. V posledních dvou týdnech plných bitev se před Kirkem nakupila celá deprimující halda hlášení o škodách a opravách a Kirk je pohrdlivě a vytrvale odsouval stranou. Teď se však pobočnice podivila tomu, že se na tabulku vrhl, jako by šlo o život. Zkoumal ji a stále více se mračil. Potom na formulář nadrápal svou šifru.

„Seržante, tahle žádost je už dvanáct dní stará," poznamenal s tíživou nelibostí Kirk. „Proč jsem ji nedostal dříve?" Ale na odpověď nečekal. „Přineste mi zprávy," rozkázal úsečně. „Přineste mi všechno, co máte."

Usadil se ve velitelském křesle a zahájil odhodlaně souboj s hlášeními.

Když Cortejo otevřel Spockův těžce pochroumaný hrudník, McCoy se musel moc přemáhat, aby z operačního sálu neutekl. Jen taktak se mu podařilo přemoci chuť zvracet. Silně pobledlý a lehce zpocený sledoval, jak Cortejo a sestra Chapelová zavádějí podpůrný biosystém a jak jej uvnitř otevřené tělní dutiny trubičkami a hadičkami připevňuji k důležitým orgánům.

V průběhu prvního ročníku McCoy v Atlantské všeobecné nemocnici jakžtakž zvládl to zděšeni, když viděl tak brutálně poničený organismus. Na oddělení pro naléhavé případy byl vždy nutný okamžitý zásah a nebyla nouze o krev a hnis. Připustit, aby se člověku zvedl žaludek, znamenalo luxus, který mohl pacienta stát život. Když vešel do sálu k operačnímu stolu, v duchu se připravoval na to, co ho čeká, ale přece jen nebral v úvahu, že pacient je člověkem jen zčásti. Když však viděl podivnou směsici zcela nezvyklých barev, tvarů a pachů, ztratil klid a začal pociťovat nevolnost.

„Nemusíte se na to povinně koukat," procedil kysele Cortejo. „Kapitánovi Kirkovi je snad milejší, když vás má tady na sále, ale já rozhodné nepočítám s tím, že byste mi při téhle operaci asistoval."

McCoy zhluboka vzdychl a o dva kroky pokročil k operačnímu stolu. „Jako lékař vítám příležitost seznámit se s novými léčebnými postupy." Přinutil se hledět skrze modré světlo do sterilního prostředí. Uvnitř Vulkáncovy hrudi se rozlévala špinavě zelená tekutina. McCoy polkl naprázdno, ale pohled neodvrátil. „Znám však své omezené možnosti. Jsem tu, abych se učil, a ne abych operoval."

„Tohle není fakultní nemocnice…"

„Biosystém zaveden," zamručela Chapelová, když spustila přístroje kontrolující chod.

„…a tak nečekejte nějakou přednášku jako ve škole." Chirurg vnořil ruce do tělní dutiny. V loužičkách krve mu zmizely špičky prstů, které si hledaly cestu ve spodní tkáni. Potom se naráz zastavily. „Tady odsát."

Chapelová přiložila na to místo čisté ústí sací hadičky. Její průhledné stěny se zbarvily dozelena a za pár sekund se již plnila připravená nádoba na krev. Z organismu vysávaná tekutina totiž proudila ven trochu rychlejším tempem. Sestra nečekala na pokyn a beze slov přiložila na příslušné místo nezbytně svorky.

Cortejův skalpelový paprsek se probudil k životu a objížděl potrhané okraje kritického místa. Zarovnané konce pak spojil paprskovým šitím. Když sestra vytáhla svorky, dříve potrhané tkáně držely pohromadě. Nicméně záplava krve se nechtěla zastavit.

Ostré zapískání přístroje kontrolujícího biosystém přihnalo Chapelové na čelo mráček. „Objem krve klesl na 68 procent."

„Udržujte nynější transfuzní tempo."

„Jaký objem může Vulkánec ztratit?" tázal se McCoy.

„Teoretiky by měl vydržet ještě ztrátu dalších 10 procent."

„Ale pan Spock není čistý Vulkánec," dodala Chapelová tiše, ale zřetelně. Tuto poznámku adresovala McCoyovi, ale zároveň chtěla varovat Corteja. „Pravděpodobně nesnese větší ztrátu krevního objemu než dalších 7 až 8 procent."

Cortejo sice na její poznámku nereagoval, ale sestra věděla, že informaci slyšel a vzal na vědomí. Chirurg nezpomalil pohyb rukou a zároveň začal přednášet. „Když vezmeme v úvahu předpokládanou délku operace, tísní nás parametr omezeného přívodu krve. Dokud je pacient pod transfuzí, nemůže zvyšovat tempo dodávky krve, protože by se rychle vyčerpala. Navíc se mi zvýšený přítok krve bude stavět do cesty, dokud se mi nepodaří zacelit více míst, odkud krvácí." Namísto šití začal opět pracovat skalpelem a jemné pohyby ruky byly skoro neznatelné.

McCoy sledoval Cortejovu chirurgickou techniku stále s větším obdivem. Ruce se pohybovaly bez přestávky a s jistotou, skalpel odstraňoval drobnými řezy odumírající tkáň, a hned nato chirurg paprskem rány sešíval. Třebaže toto tělo bylo formou i funkcí pro McCoye cizí, dokázal rozeznat směr chirurgických pohybů a ocenit i to, jak Cortejo rychle, bez přestávky k zamyšlení rozhoduje, které poškozené místo je třeba spojit s kterým a jak.

Znovu ostře zapískala kontrola biosystému a McCoyovu pozornost nanovo upoutala tato záchranná jednotka, vedle níž ležela dvě již vypotřebovaná balení krve.

„Objem klesl na 62 procent," ponurým hlasem řekla Chapelová. .

„Připravte zvýšení transfuzního tempa." Cortejo dále beze spěchu vykládal, ale jeho prsty poletovaly ještě rychleji než dříve. „Vždycky jsem se rád pouštěl do skutečně náročné chirurgie, pane doktore. Je to pro nás vynikající příležitost, že můžete sledovat právě takovouhle situaci."

„Wagnerova stanice volá Enterprise. Enterprise, ozvěte se." V ampliónu zapraskal Uhuřin hlas, který si jen s námahou razil cestu statickými šumy z rozptýlených oblaků iontů. Přes svou nejlepší snahu Palmerová dosáhla jen malého pročištění kanálu.

„Uhuro, můžete mi zajistit vizuální kontakt?" ptal se Kirk a znepokojeně pohlížel na prázdnou obrazovku nad spojovou stanicí.

„Bohužel, kapitáne, výbuch zničil videovysílač spolu asi s třetinou okruhu u doků. Trvalo mi to celé

hodiny, něž jsem dostala do provozu aspoň tyhle audiokanály.“

Kirk přijal její konstatování s odevzdaným povzdechem, ale říkal si s obavami, že to ještě dlouho potrvá, než bude zase tak plně důvěřovat rádiovému spojení. Sklonil se blíže k panelu, jako by již touto tělesnou blízkostí mohl zvýšit kvalitu spojení. „Jak to vypadá na stanici?“

„Všechno už je v pořádku. Mladí jedinci zahynuli i s královnou a Krkavci, kteří to přežili, dostali každý dávku sedativ.“

„Sedativ?“ zvolal Kirk. „Chci ty cizince zavřít do vězení a hlídat dnem i nocí.“

„Souhlasím s vámi, kapitáne.“ Odpovídal mu teď hlas doktorky Dysonové. „Ale je to spíš z lékařských důvodů než z bezpečnostních. Jakmile byla zničena královna, převládla u každého Krkavce osobnost jeho oběti.

Tím došlo k dosti vážnému citovému traumatu. Většina z nich propadla hysterii, a tak jsem jim dala účinná sedativa, abych jim zabránila v masové sebevraždě.“

„Většina?“

„Jeden … muž, nějaký kapitán Neil, vypadá, že je mu lhostejné, jak sám na tom je, jen když je v pořádku jeho loď. Bude asi užitečný a bude pomáhat ostatním, aby se přizpůsobili nové situaci. Ale v této chvíli mám plné ruce práce s léčením civilistů, kteří to přežili, a tak jsem ráda, že Krkavci dají pokoj. Docela by se mi hodila nějaká pomoc. A radši větší.“

„To nebude problém, doktorko Dysonová. Uplyne něco přes tři hodiny a na Wagnerovu stanici připluje Lexington.“

„Inu, je na čase!“

„To říkám taky,“ unaveně se usmál Kirk. Při dalších slovech však jeho úsměv pohasl.

„Kapitáne, jak je na tom Spock?“

„Ještě nevím. Už více než pět hodin jsou na sále Cortejo a McCoy.“

Uhuře se určitě přestalo dařit udržovat kanál v provozu, neboť spojení s doktorkou Dysonovou se náhle přerušilo.

„Tohle je naše poslední balení T minus,“ řekla Chapelová a vložila zelené balení do biosystému, aniž přerušila přítok krve pavučinou hadiček.

„Přítok se zlepšuje?“ zeptal se Cortejo, který pečlivě sledoval obnažené vnitřní orgány, jejichž poranění stále zaznamenával chirurgický monitor.

„Úroveň klesla na 3 procenta dodávaného objemu.“

„A co tato skutečnost znamená, pane McCoyi?“ Chirurg jemně pracoval prsty poblíž levého plicního laloku. Regenerační sondou se lehce zacelila malá trhlina v houbovité tkáni.

„Pacientův zdravotní stav se zlepšuje,“ odpověděl McCoy. Při těchto slovech pozoroval, jak jemně Cortejovo zápěstí pracuje, když chirurg zachází se svými nástroji. Měl každičký pohyb přesně vypočtený a vůbec ničím nemařil čas. „Jeho organismus udržuje podávanou transfuzi, což znamená, že je vnitřní krváceni pod kontrolou.“

Chirurg přisvědčil. „Musíme být připraveni brzy ho zavřít. Tahle krevní jednotka bude právě tak stačit, aby se obnovil pacientův minimální objem krve.“ Vytáhl ruce s otevřeného hrudníku a místo sondy si vzal nově nabitý skalpel, který ležel na McCoyově dlani. „Už jen jediný řez…“

Cortejo namířil špičku nástroje na zčernalý kousek tkáně a naposledy spustil tenký řezný paprsek. Z místa se vyvalila hustá oranžová tekutina a na chirurgickém monitoru zazářilo nové světlo.

Cortejova ruka se poprvé za pět hodin zachvěla.

McCoy se podíval za sterilní pole na Chapelovou. „Sestro, máte nějaké ponětí o tom, co…“

„Za tuhle operaci odpovídám já,“ vyjekl Cortejo.

„Co je to tady? Co se stalo? ptal se McCoy.

„Nevím. Není to člověk…“ Z rány vytékala tekutina dál. „Šití,“ zavelel chirurg a odhodil skalpel. Novým paprskem místo objel, ale výtok nezastavil.

„Tepová frekvence klesá,“ drsně ohlásila Chapelová. „Krevní balení vyčerpáno z 50 procent.“

Cortejo znovu zkusil ránu sešít, ale ani druhý pokus se nezdařil. Hodnoty životních funkcí nadále klesaly.

McCoy se nejprve zahleděl na otevřenou ránu a potom na Corteja, jehož prsty se přestaly pohybovat.

Spock umíral.

Když se z operačního sálu vynořili oba lékaři, Kirk rázoval po lodní nemocnici sem a tam. Cortejo odešel s vážným výrazem a beze slova. McCoy se unaveně opřel o stěnu a nevšímal si přívalu kapitánových dotazů. Přímo k zblázněni soustředěně svlékal chirurgické rukavice. Potom si odepnul přezky operační zástěry a uvolnil si ji u krku. Narovnal se v zádech. A teprve potom McCoy promluvil.

„Je mimo bezprostřední nebezpečí.“

„Co to znamená?“ ptal se Kirk, v němž se střetávala úleva s obavami.

„To znamená, že když se podaří zabránit pooperačním komplikacím, bude na tom Spock prostě fajn.“ McCoy si mnul zátylek. „Ta zatracená bláznivě propletená fyziologie! Tohle je vulkánské a tamto zase lidské. Pokaždé, když jsem něco rozebral, měl jsem strach, že už ho zpátky nesložím.“

Uplynul okamžik, než na kapitána s plnou silou dolehl smysl těchto slov. „Kostro?“ zašeptal, potom popadl chirurga za ramena a zatřásl jím. „Kostro!“

„Dej mi pokoj, Jime,“ podrážděně zavrčel McCoy. „Už jsem ti říkal, že ti nic konkrétnějšího nemůžu říct. Pamatuj, máš před sebou unaveného chlapa. Celou dobu jsem byl na sále…“ Tvář se mu stáhla, jako by bolestí.

„A co se tam stalo?“ vyptával se Kirk.

McCoy si rukou protřel oči a zamyšleně se mračil. Po několika sekundách zvedl hlavu a podíval se Kirkovi do očí. Vrásky mu zvýrazňoval zmatek. „A jak se vlastně stal Spockovi ten úraz? Při tom útoku ho přece neporanili…“ McCoy upřel svůj pohled dovnitř a pokračoval, jako by spíše mluvil sám se sebou. „Byl u mne v kabině, pořád něco povídal o

paměťových okruzích a o čipech. A já jsem přitom do sebe lil tu příšernou Červenou novu.“

„A nač si vzpomínáš pak?“ neléhal Kirk.

„Na operační sál…“ Už jsem si myslel, že je po Spockovi, když mu ruply játra.“ McCoy hovořil s jistou námahou. „Musel jsem potom dělat náramné šití, abych tu tkáň slátal.“

„Tak tys tu operaci dokončoval,“ řekl tiše Kirk.

„Ale proč vlastně operoval Cortejo?“ Chtěl vědět McCoy a zase se tvářil tak poplašeně. „Je to snad dobrý chirurg, ale s Vulkánci přece nemá tolik zkušeností, aby mohl zvládnout tak složitou operaci. Takovouhle se přece nezačíná.“

Lékař vrtěl hlavou, jako by chtěl ze sebe setřást matoucí mlhu. „Já si dokonce nevzpomínám ani na to, jak jsem vešel na sál…“ McCoy náhle vypadal naprosto zděšeně. „Jime, řekni, přece jsem nešel operovat ožralý? To by se nedalo ničím omluvit, ani…“ Naráz se zarazil. „Ničím,“ opakoval smutným hlasem.

„Žádné strachy, Kostro,“ Kirk s rozkoší vyslovoval jeho přezdívku. „Tys vůbec nebyl opilý, jen jsi prostě chodil ve spaní.“ Usmíval se tomu, že to McCoy nechápe. „A nad skleničkou Červené novy ti povím všechny podrobnosti. Můžeme se napít na Spockovo zdraví.“

A na památku jednoho civilisty, Leonarda McCoye, který při plnění povinností přišel o život.

# EPILOG

„Kostro…“

„No, Jime,“ odpověděl roztržitě McCoy, který zkoumal příliš dlouhý seznam požadavků, ležící na jeho počítači. Vedle bylo na hromádce úděsné množství záznamů lékařských hlášení. Úřadující šéflékař Cortejo projevoval jen malý zájem o všednější povinnosti doprovázející jeho dočasné jmenování do vyšší funkce.

„Už jsi někdy uvažoval o tom, že odejdeš ze služby?“ zeptal se Kirk s nucenou nedbalostí a prohlížel si přitom obal zásilky, na které bylo nadepsáno jeho jméno.

Zděšený McCoy zvedl hlavu od terminálu počítače. „Nemá to snad být nepříliš taktní náznak, že by tvůj šéflékař měl jít do penze?“

„Ne, to vůbec ne.“ Kirkovy prsty zlomily pečeť a začaly stahovat z balíčku papír. „Jen jsem si myslel, že by se ti třeba víc líbilo otevřít si doma soukromou ordinaci, na malém městě…“

„Ale já mám přeci ordinaci tady, Jime,“ řekl McCoy se záhadným úsměvem. „U posádky téhle kosmické lodi. Kromě toho jsem chirurg – a to zatraceně dobrý – a někde v zapadákově bych asi moc příležitostí dělat chirurgii neměl. Nemluvě už o tom, že tu používám lepší vědecké laboratoře, než bych našel někde v Georgii.“

„Já to jen tak oťukávám,“ Kirk odstranil poslední vrstvu obalu. Podíval se na obsah balíčku. „Kostro!“

Doktor se zeširoka ušklíbl nad přítelovou reakcí. „Chtěl jsem ti to dát dřív, ale to víš, jedno přes druhé…“

Kirk vytáhl na světlo tyrellský nůž a s radostí si prohlížel, jak se na čepel modrozeleně leskne. „Ty ses pro něj vrátil!“ Náhlý nápad ho znovu obrátil k doktorovi. „Kolik jsi musel zaplatit?“

„Do toho ti nic není,“ řekl pevně McCoy. A hned dodal: „Já si ten rozdíl vyrovnám se Spockem.“

Nůž se otočil ve vzduchu, na okamžik tam zůstal a potom padl dolů. Rukojeť s bezpečným plácnutím přistála v Kirkově dlani. „Jen se mi nepořež;“ bručel McCoy, který už uvažoval o tom, kolik práce ještě musí vykonat. „Mám i tak práce nad hlavu.“

„To mi připomíná, že budeš vyznamenán jako lodní nemotora. Na celé lodi nedošlo k úrazu pro takovou nepozornost…“

„Já to věděl! Tohohle se už jakživ nezbavím.“

„Jen počkej, až na tebe přijde Spock.“ Kapitán se zasmál, když viděl, jak McCoy vadne. Vulkánec dovede být docela sžíravý, když se mu dá příležitost. Kirk pečlivě zabalil starožitnou zbraň a balíček si odnášel pod paží. „Až s tím budeš hotov, zastav se u mne v kabině.“

„Můžeš čekat, že přijdu tak za měsíc,“ zavzdychal McCoy, když Kirk opouštěl kancelář.

Pár sekund na to se otevřely dveře a vstoupila Christine Chapelová. V rukou nesla ještě další záznamy. Nevšímala si varovného vrčení a McCoyovi podrobně popisovala, co na které disketě je, dříve než je přidala na hromadu. „Denní rozpisy služeb. Souhrn chirurgických operací. Přehled ambulantních pacientů. Zpráva o pacientech na intenzivní péči…“

„A to se tím Cortejo vůbec nezabýval?“ vykřikl McCoy, když se ta hromada začala povážlivě naklánět.

Chapelová začala klást další na novou hromadu. „Výpis propuštěných pacientů, celkový přehled diagnóz, záznam jedna, celkový přehled diagnóz, záznam dva.“ poslední disketu mu podala rovnou do ruky. „Vy jste v tomhle.“ A potom pokračovala jako předtím. „Celkový přehled diagnóz, záznam tři. Inventář dodaný do lékařské laboratoře. Zápisy o údržbě lékařského zařízení.“ S hlučným mlasknutím zvěstovala, že už je to všechno. „Vítáme vás zpět, pane doktore.“

„Kéž bych nebyl odjížděl.“ Prohlížel si štítek na disketě, kterou dostal do ruky. „Někde se mluví o amnézii. Kde je sakra doktorka Dysonová? Už celé dopoledne se ji snažím chytit.“

„Je někde ve výzkumném oddělení,“ nejasně odtušila Chapelová. „Pracuje s Frazerem na definitivní verzi zprávy o výzkumu Krkavců.“

„Já tu nejsem čtrnáct dní a tady se všechno sype pod rukama.“ McCoy vložil disketu do terminálu počítače. „Spock si ukradne do svého technického výzkumu polovinu personálu, Gonzalo mi zkazí celou dávku stokalinu…“ Když opět zvedl hlavu, Chapelová byla již u dveří. „Najděte mi doktorku Dysonovou a hned ji sem pošlete,“ zakřičet na ni.

Uplynuly téměř dvě hodiny, než na dveřích bzučák ohlásil hosta. „Vstupte,“ zvolal roztržitě McCoy.

Přes práh se přenesla žena oděná v modrém stejnokroji technického. „Přál jste si mě vidět, pane?“

McCoy jí pokynul, aby šla dál, ale očima se stále bořil do počítače. „Není divu, že tu syntézu Gonzalo zmrvil. On totiž ve službě zaskakoval za Tajiri. Ještě štěstí, že máme toho kluka u kosmické Flotily. Jako civilista by zatraceně dobře padělal.“

Vypnul displej a obrátil se k neuroložce. „Posaďte se, paní doktorko.“

„Děkuji vám, řekla,“ ale ani se nehnula. „Nemám mnoho času, pane.“

McCoy se nad její netrpělivostí trochu zakabonil. „Pan Spock bude ještě pár dní v lodní nemocnici. Kdybych byl na vašem místě, využil bych toho klidů a tolik bych se nehonil.“

„Ano, pane.“

„To nebyl návrh, to byl rozkaz,“ řekl stroze. „Já nejsem tak choulostivý jako Cortejo.“ Odměnou mu byl nedobrovolný úsměv Dysonové. Kdyby se jen chtěla trochu uvolnit. „Sestra Chapelová mi sděluje, že jste jí během mé prodloužené dovolené velmi

pomáhala. Bohužel vám nemohu, poděkovat za nic – konkrétního…“

„Ale to je v pořádku, pane doktore. Ukázalo se, že jste docela zajímavý případ.“ Nakrátko se objevil její jemný úsměv. „Buďte jen rád, že o vás nenapíšu článek do lékařského časopisu.“

Udělal lítostivou grimasu. „Připadám si, jako bych se probudil po nějakém flámu. Po takovém, že se dohadujete, že jste si to moc hezky užila, protože si nemůžete vzpomenout, co se dělo.“

Po odmlce trochu rozpačitě pokračoval. „A pokud jsem prováděl nějaké blázniviny, nikdo mi o nich nic neprozradil.“

Pokrčila rameny. „Ta mlha zapomnění je trošku hustší, ale většinou jste se věnoval svým studiím. Dotáhl jste třetího ročníku na medicíně.“

„Proboha,“ zaúpěl McCoy. „Po letech mé první prázdniny a já je promarním tím, že se mořím nad skripty pro mediky. Taková škoda.“

Dysonová se kradmo podívala ke dveřím. „Jestli mě omluvíte, pane doktore, mám spoustu práce…“

„Dobrá, paní doktorko. Můžete jít.“

„Děkuji vám, pane,“ řekla a odkvapila.

McCoy si pobaveně povšiml toho, jak od něho spěchala. Je to ještě trochu zelenáč, ale v medicíně slibný talent.

A dal se zase do práce.